

Dr. Soós Ferencné Simor Margit: Szöcsike Öcsike

**Soós
Ferencné
Simor
Margit**

SZÖCSIKE

ÖCSIKE

SZÖCSIKE ÖCSIKE

*Együtt lenni Veletek
Csodálatos, kellemes,
Mert elmesélhetem,
Mit csinál, hol tekereg?
A főszereplőcske,
Az a híres és neves
SZÖCSIKE ÖCSIKE.*

Nagyí

DR. SOÓS FERENCNÉ
SIMOR MARGIT

SZÖCSIKE ÖCSIKE

I.

**KÖNYVMŰHELY-Z-PRESS KIADÓ
MISKOLC
2011**

Az ábrákat Tóth Virág rajzolta.

Tördelte, a borítóttervet és a fényképeket Soós Ferenc készítette.

Copyright © Dr. Soós Ferencné Simor Margit
Minden jog fenntartva.

A könyv magánkiadásban készült
Miskolc, 2011. Július
ISBN

Kiadta: Dr. Soós Ferencné Simor Margit

A könyvet készítette:

Z-Press Kiadó és Digitális gyorsnyomda

„A kis példányszámú könyvgyártás specialistája”

Szereplők a történet kezdetén

A történet kezdete visszanyúlik az 1970-es évekre.

Helyszín:

A Négyszögletes Erdő Kerek Rétje, de lehet,
hogy a Kerek Erdő Négyszögletes Rétje.
Mindkét elnevezés ugyanazt a helyet jelöli.

Főszereplők vagy ősszereplők:

Szöcsike Öcsike vagy Szöcsikeöcsike,
Buta Borzas Arnoldka,
Csigó Bigó,
Majmóca tanító bácsi.

Hozzájuk csatlakoztak az évek, évtizedek folyamán:

Ille Pille óvó néni,
Petronella^{1.} szörnyecske,
Petronella^{2.} szörnyecske.
Patent oroszlán,
akit Buta Borzas Arnoldka elveszettnek hitt.
Apukája, akinek a foglalkozása farmer.

Kiskutyák: Pamacs, Pemzli, Ficok,

Kiscicák: Füsti, Túró, Kormi.

Janella Gazelle, aki csak Csillaként ír alá.
Pigmi, a pigment-hiányos vakond.

Rajtuk kívül később mások is színre lépnek.

A történet bárki mesemondó számára nyitott! Úgy folytathatja, ahogy akarja! Minden új ötletet szívesen vesz a mesélésben időnként elakadó mesélő

Nagyi

1. ugrás Találkozás Majmóca tanító bácsival

Hol volt, hol nem volt, akkor éppen nem a Négyszögletes Erdő Kerek Rétjén, hanem az az állomásotokon történt, amikor haza akartam utazni. Bármilyen hihetetlen, de pontosan jött a vonatom.

Felszálltam, s elkezdtem keresgélni a helyemet, a 21-es kocsni 32-es helyét. Miközben keresem-keresem, egyszer csak rám köszön valaki: Jó reggelt, Nagyi néni! Odakapom a fejem, mert a legkevesbé sem gondoltam, hogy ismerős van a vonatom, s ezért nagyon elcsodálkoztam. Hát, képzeljétek, a Majmóca tanító bácsi volt az. Bár még csak a mesében találkoztunk, de így is azonnal egymásra ismertünk, s mint kollegák, tanító a tanítót, üdvözöltük egymást:

Kiderült, hogy nincs egyedül, hanem ott volt a Csapat majdnem minden tagja, akik jó ismerőseink a Négyszögletes Erdő Kerek Rétjéről, de az is lehet, hogy az Erdő Kerek és a Rét Négyszögletes rajta (?!).

Éppen nagy gondban voltak, mert Szöcsike Öcsike úgy elugrált a helyéről, hogy a kalauz bácsinak csak a jegyét tudták megmutatni, őt magát nem. Csigó Bigó meg elég rossz hangulatban volt, reggel nem akart felkelni, s itt a vonaton teljesen bebújt a házába, s nem volt hajlandó megmutatni magát a kalauz bácsinak. Az összes Petronella Szörnyecske meg röpködött a kocsiban, s a kalauz bácsi nem tudta megszámolni őket, pedig fontos lett volna, hogy tudja a számukat a jegyek miatt. Buta Borzas Arnoldka ült csak bambán a helyén, de az is lehet, hogy ő nem is bamba volt, hanem nagyon is jól nevelt. Ille Pille óvó néni lepkehálóval röpködött, hogy végre befogja a Szörnyecskéket, s így nyugalom lehessen a kocsiban. Egy idő után előkerült Szöcsike Öcsike egy szemetes kukából.

Petronella Szörnyecskék meg szálltak egy narancslé tócsára, amit Csigó Bigó locsolt ki, amikor végre kezdett előbújni a házából, s a szarvacskájával felborított egy poharat.

Mire megtaláltam a helyemet, és elrendeztem a csomagomat, addigra a Csapat is lehiggadt, mindenki megtalálta a saját helyét, így végre nyugodtan tudtunk beszélgetni.

Ők egy héttel korábban fejezték be a tanévet, mert nagyon eredményesen tudtak haladni. A betűket már úgy megtanulták, hogy unalmassá vált az írásuk, s újabb és újabb betűket kellett kitalálnia Majmóca tanító bácsinak, ha nem akarta, hogy az óráin az unalom keltette ásitási hullám okozta légáram szélviharrá váljon, s esetleg a keletkező vihar az erdő fáiban kárt tegyen. Már az énekeket is – a legkisebbektől a legnagyobbakig – mindenki visszafelé is fújta, akár a szöveget, akár a dallamot. Minden kötelező olvasmányt előlről és hátulról is végig olvastak. Az ügyességi felméréseket két-három-szorosan teljesítették!

A dolgozatoktól nevetőrohamokat kapott mindenki, mert annyira nem lehetett már fogós és ravasz kérdéseket feltenni. Nem győztek elég futó, ugrókötel versenyt, foci mérkőzést és egyéb versenyt rendezni, hogy estére kellőképpen fáradtak legyenek, mert mindenki olyan edzetté vált, hogy csak kézenállásban-járással lehetett az energiájukat némiképpen levezetni, de így is éjszakába nyúlóan ültek még a képernyők előtt, hogy az ezerszer látott mesék unalmától végre álom jöjjön a szemükre. Szegény Majmóca tanító bácsinak a feje már kongó üressé vált, mert minden épkézláb ötletet kiadott magából, s nem tudott segíteni a helyzeten Ille Pille óvó néni sem, aki különben sem az a nagy észkombájn és ötlet-gyáros. Kénytelenek voltak tehát berekesztetni idő előtt a tanévet, ha nem akartak belekezdeni a jövő évi tananyagokba.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Egyetlen megoldás maradt, ha nem akartak az unalom mocsarába – ami megjelent a réten – beleveszni, hogy elindultak egy országjárásra. Hát így találkoztunk össze a vonaton. Mint nyugdíjas tanár nem irigyeltem Majmóca tanító bácsit ezért az útért. Úgy érzem, még nagyon sok kemény meglepetés vár rá és Ille Pille óvó nénire.

Ők hamarabb leszálltak. Persze az sem volt túl egyszerű manőver. De erről majd máskor. Annyit láttam még, hogy az állomás épülete előtt Majmóca tanító bácsi kiteregetett egy irdatlanul nagy térképet – ami a pihenőhelyeken a pokrócuk, eső esetén valamennyiük esernyője, ha eltévednek, akár térkép is lehet –, s azt olyan erősen kezdték tanulmányozni, hogy csak arra tudtam gondolni, hogy most biztosan kigondolják, hogy merre menjenek tovább.

Velem pedig jött tovább rendesen a vonat, minden késlekedés nélkül. Igazi, jó mozdony volt elénk befogva, és így hajszálpontosan érkeztem meg haza.

Bár a bőröndömet szépen kipakoltam, és el is tettem a helyére, de nem sokáig pihenhet, mert vasárnap a Nagyapóval újra elindulunk hozzátok, de akkor majd autóval. Még azt is el tudom képzelni, hogy Majmóca tanító bácsiékkal is összeakadunk valahol.

Sajnálom, hogy Ti nem tudjátok hamarabb befejezni a tanévet. De mire levelem odaér, addigra már nagyon kevés lesz belőle hátra, amit akár kézen- vagy fejen állva, netán guggolva is ki lehet bírni.

Miskolc, 2009. június 7.

2. ugrás Utazás a Gólya-rezervátumba

Kedden hajnalban a telefonom csengetésére ébredtem. Még nem volt 4 óra. Nem találjátok ki, ki volt az, aki ilyen ízléstelen időpontban telefonált?! (Ez a gondolkodási időtök miatt van ide pöttyögetve.) Nos? Nem csigázlak benneteket tovább. Majmóca tanító bácsi hívott. Valahogy megtudta, hogy kora reggel szándékozunk hozzátok utazni, s hogy el ne aludjunk, átvállalta a telefonos ébresztő kisasszony feladatát, másrészt el akarta mesélni, hogy hol járnak.

Amikor leszálltak, a nagy tanakodásnak az lett az eredménye, hogy a többség döntött, és elhatározták, hogy a legközelebb eső Gólyarezervátumba mennek! Szöcsike Öcsike és Csigó Bigó tiltakozott, mert féltek a gólyák vadászó kedvétől. Hiszen tudjuk, hogy a gólyarezervátumban nagyon sokféle gólya van: nagygólya, kiscigólya, „simagólya”, origólya (ez nem jó!), bugyogólya (ez se jó).

Ahhoz, hogy mindenki nyugodtan bemehessen a Gólyavárba, álöltözetet készítettek: Szöcsike Öcsike Ravasz Rótszörűnek öltözött, Csigó Bigó gólyalábakat kapott, a szarvaira nagy piros gólyacsórt tettek. Mivel a házat semmiképpen nem tudták a jelmezzel eltüntetni, így végül ő lett a Púpos Kelep, s valóban, a megtévesztésig púpos gólyának látszott.

Szerencsésen megérkeztek a Gólyavárba.

Buta Borzas Arnoldka öltözékével nem volt gond, ha csak azt nem tekintjük gondnak, hogy a gólyák annyira megrémültek a vad oroszán kinézetű vajszívű Arnoldkától, hogy minden gólya félelmében elrejtőzött, így a sokféle gólyából egyet sem láttak, de ez nem volt baj, mert legalább nyugodtan sétálhathattak a gólyavárban, megkóstolhatták a különböző gólyatápokat, beülhettek-fekhehettek

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

a gólyafészkekbe, lemehek a gólyamocsárhoz. Itt Buta Borzas Arnoldka annyira felbátorodott, s szíve kenhetetlenül kemény vaj állapotba került. Ebben az állapotában még a mocsár is leküzdhető ellenféllé vált számára. Belegyalogolt hát. Pár lépés után azonban rögtön megérezte, hogy baj van. Mivel Majmóca tanító bácsi nincs mocsármentésre kiképezve – csak vízi mentésre –, ezért csak a mocsár partjáról tudott néhány használhatatlan jó tanácsot adni Buta Borzas Arnoldkának, ezektől azonban Arnoldka egyre mélyebbre süllyedt a mocsárban.

A búvóhelyükről figyeltek a gólyák, s miután megértették, hogy Arnoldka oroszlanos külseje kölyökmacska-szerű egyéniséget takar, azonnal felbátorodtak, s a vezérgólya egyetlen kelepjére előszálltak, s gyakorlott mozdulatokkal megkezdték, folytatták és befejezték Arnoldka kimentését. Arnoldka most már mindenhez hasonlatos volt, csak oroszlánhoz nem.

A mocsár iszapja rohamosan szikkadt, s már-már félő volt, hogy Buta Borzas Arnoldka agyagszoborrá szárad. Ez több gólyának nagyon tetszett volna. Rögtön megalkítottak egy szoborbíráló-bizottságot, hogy megállapítsák az eszmei értékét, kijelöljék a szobor felállításának helyét, s a talapzat megtervezéséhez is nyomban nekiálltak.

Az első ijedtségből eszmélve Majmóca tanító bácsi gyors észjárásának köszönhetően – a bizottság első értekezlete után – azonnal megértette, hogy mi a tervük a gólyáknak Arnoldkával. Mivel ismerte Buta Borzas Arnoldka pályaválasztási terveit, melyek között nem szerepelt a szoborrá változás, ezért haladéknélkül tárgyalásba kezdett a gólyákkal. Sikerült megállapodnia velük, hogy amint hazaérkeznek, gyurmaszobrot készítenek a Négyszögletes Erdő Kerek Rétjén, ahova bármikor elvárják vendégségbe a gólyákat, csak egyetlen kérésük volt, hogy jöttükről előre értesítsék a „Réti”-eket, hogy

Szöcsike Öcsike és Csigó Bigó felölthesse álruháját, mert ők még mindig fenntartással viselkedtek a gólyákkal szemben.

A tárgyalások kissé elhúzódtak. Közben Buta Borzas Arnoldka csak száradt és száradt. Egyre nőtt a veszély, hogy Arnoldka – pályaválasztási szándékaitól függetlenül – az lesz, ami egyáltalán nem akar lenni: szénaboglya szobor vagy valami efféle. Arnoldka félénk, alig hallható közbeszólással próbálta felhívni magára a figyelmet, hogy függesszék fel – legalább időlegesen – a megbeszélést, melyben már ott tartottak, hogy a Kerek Réten felállítandó szobor leleplezési ünnepségének időpontját is kitűzték órára, napra, percre, másodpercre pontosan. Elkészítették a megbeszélés jegyzőkönyvét is, amely mindezt teljes részletességgel és pontossággal tartalmazott: az évenként, az évfordulón megrendezendő falunapok vagy rétnapok programját és menüjét is beleértve, már a jegyzőkönyv aláírására sorakoztak fel a gólyák is hosszú sorban, amikor végre felfigyeltek Buta Borzas Arnoldka nyöszörgésére, hiszen már az iszap olyan mértékben megszáradt rajta, hogy a száját sem tudta mozgatni.

Szerencséjére azonban Majmóca tanító bácsi vérbeli tanító lévén, olyan beleérző képességgel, szakkifejezéssel élve, olyan empátiával rendelkezett, hogy menten kitalálta, hogy Buta Borzas Arnoldka mit szeretne mondani. A lehetőségek között szerepelt Arnoldka óhaja, hogy enni szeretne vagy aludni vagy esetleg az, hogy kényelmetlenül érzi magát szoborszerű mivoltában. Majmóca tanító bácsi rögtön kiszámolta magában az „ec pec kimehecc”-cel, hogy a több lehetséges búbánat közül melyik az Arnoldkáé. A kiszámolás szerencséjére azt dobta ki, hogy Arnoldka szeretne megszabadulni sárbundájától. A gólyák sietve előhozták szoborszállító tárgoncájukat. Erre rávontatták Arnoldkát. Elhúzták először is a kötőző műhelyükbe, ahol szorgos gólyalábak lerugdalták a rászáradt iszap nagyját,

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

majd most már saját lábán elment a gólyákkal a kender-áztató tóhoz, ahol békák, piócák és egyéb vízi szörnyek társaságában addig fürdött, míg tisztább nem lett, mint volt új korában. Ezek után nem csoda, ha Arnoldka – most már érthető oroszlanos beszéddel – enni és inni kért, s kijelentette, hogy ennyi megrázkódtatás után neki aludnia kell.

Itt tartottak, amikor Majmóca tanító bácsi hajnalban felhívott. Elmondta, hogy nem akarták a targoncán magukkal vonszolni Buta Borzas Arnoldkát, így valamennyien

beletörődtek a kény-szerpihenőbe a Gólya-várban. Csak Szöcsike Öcsike és Csigó Bigó duzzogott egy kicsit, mert ők már szívesen levették volna az álcát magukról.

Majmóca tanító bácsi megígérte, hogy útfükről naplót vezet, amit nem fog titkosítani, így alkalom adtán mi is belepillanthatunk.

Reménykedhetünk tehát, hogy folytatás következik!

Mondhatni:

Folyt. köv.!!!

3. ugrás A Nagy Szárító rejtekhelye

Majmóca tanító bácsi legutóbbi tudósítása főleg Buta Borzas Arnoldka kalandjáról szólt, amely szerencsésen végződött, bár tudjuk, hogy rosszul és végződhetett volna. Hogy nem így lett, az főleg a vízi- és mocsármentésre jól kiképzett gólyáknak volt köszönhető. Majmóca tanító bácsi megfogadta, ha hazaérkeznek, azonnal beiratkozik egy úszó-mentő tanfolyamra, mivel kiderült, hogy még úszni sem tud.

Ott álltak a nagyon álmos, de csuromvizes Buta Borzas Arnoldkával, aki már teljesen tiszta volt, és visszanyerte oroszlánformáját is – a szénaboglya-alak most már a múlt volt –, de egyre sűrűbben tüsszögött. Mivel Ille Pille óvó néni egészségügyi kiképzésben is részesült tanulmányai során, azonnal tudta, hogy a sok tüsszögés egy megfázás előjele vagy előszele, ami esetleg Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskékre nézve végzetes is lehet, hiszen őket minden enyhe fuvallattól óvni kellett. Ezért hozzálátott Buta Borzas Arnoldka szárításának megszervezéséhez. Ugyancsak tanulmányaiból tudta, hogy a gólyák nagy ipari szárítóval rendelkeznek. Megkeresték a szárítót, amely nem volt egyszerű feladat. Ipi-apaccsal kiszámolták, hogy milyen sorba rendeződjenek, vigyázva arra, hogy első helyre az a gólya kerüljön, aki ismeri a Nagy Szárító rejtekhelyét, a második helyre az kerüljön, akinél a rejtekhely titkos kulcsa van, a harmadik helyre pedig az, aki ismeri a zár számkombinációját. Miután ez többszöri próbálkozás után sikerült, elindult a csapat a Nagy Szárítóért. Arra is vigyázni kellett, hogy annyian legyenek, hogy kört tudjanak majd alakítani a Nagy Szárító körül, mert gólya körtánc nélkül a Nagy Szárító

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

mindig megmakacsolta magát, és nem volt hajlandó beüzemelődni.

Fáradozásukat siker koronázta. Már hozták is a Nagy Szárítót. Elmondták a beindítási varázsigét, amelyre egy nagy mordulás volt a válasz, de nem indult. Szerencsére a Főgolya éppen akkor gyógyult meg, és kelt ki gólyalábain a betegágyából vagy úgy is mondhatjuk, hogy a „betegfészkéből”. Ez azért szerencse, mert ő volt az egyetlen, aki tudta, hogy a varázsigék elmondása mellett meg kell nyomni az indítógombot. Eddigre már majdnem mindenki – Szöcsike Öcsike, Csigó Bigó, Ille Pille óvó néni, Majmóca tanító bácsi, Petronella I. és Petronella II. Szörnyecske – ott toporgott a Nagy Szárító közelében. A Főgolya látványos mozdulattal benyomta az indítógombot, mire Petronella I. és Petronella II. Szörnyecske szélvészént elszálltak. Erre a sebességre saját szárnyaikkal nem lettek volna képesek. Mire a többiek – főleg Ille Pille óvó néni és Majmóca tanító bácsi – felocsúdtak, addigra már rég a látóterükön kívül voltak a Szörnyecskék.

Az eddigi szép rend nyomban felbomlott. Enyhe fejevesztettség uralkodott el a Gólyavárban. Ott álltak megint egy komoly logisztikai – mondhatni, egy nagy szervezési – feladat előtt. Majmóca tanító bácsi nyerte vissza elsőként a józan gondolkodási képességét. Mivel az azonnal eszébe jutott, hogy ő repülni nem tud, ezért azokat kell mozgósítania, akik tudnak repülni. Elővette a gegafonját a hátizsákjából, beleszerelte az elemet, amelyet energia-kímélési okokból a gegafonja melletti zacskóban tartott, hangpróbát tartott:

– Egy, kettő, három, Gegafonpróba!

Majd mikor hallotta, hogy jól működik, először is azok jelentkezését kérte, akik tudnak repülni. Majdnem minden golya jelentkezett, kivéve a betegszárnyúakat és azokat, akik a fészkükön ültek a gólyatojásokon. Feltűnt a

gólyáknak, hogy a gólyajelmezben lévő Csigó Bigó nem vallotta magát repülni tudónak. De ezzel az ellentmondásos kérdéssel most nem volt idejük foglalkozni. Szöcsike Öcsike is keltett némi feltűnést a róka álöltözékében, ő kissé bizonytalan magatartásával hívta fel magára a gólyák figyelmét. Fel-feltette a lábait, majd visszavonta a jelentkezését. Nem tudta, hogy az ő ugrabugrálását lehet-e repülésnek tekinteni. Végül úgy döntött, hogy nem tud repülni. Maradtak a gólyák és Ille Pille óvó néni.

Mivel a felkutatást szervezeten és módszeresen kellett végezni, ezért Majmóca tanító bácsi késlekedés nélkül megalakította a Gólyavári 131+1. sz. Gólya Cserkészcsapatot. A csapatot felosztotta négy őrsre, minden őrs élére a legtalpraesettebb, vagy a „leggólyalábraesettebb” gólyát nevezte ki őrsvezetőnek, s első feladatként azt jelölte meg, hogy alkossák meg az őrsi indulójukat, majd az őrs 12 pontját, melyek között mindenképpen szerepeljen, mondjuk első helyen, hogy a cserkész ott segít, ahol tud. Így az első pont minden őrsnél megvolt, ami előfeltétele volt az induló megköltése és megkomponálása mellett a keresés megindításának. Az indulók kitalálása kicsit hosszabb időt vett igénybe. Így telt múlt az idő nagy fejtörések közepette, amikor Majmóca tanító bácsi tett egy engedményt az idő rohamos és veszélyes múlása miatt. Elfogadták ideiglenesen a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjének indulóját:

*Négyszögletes Réten
A Kerek Erdőben
A sok vidám lakó
Boldogságban éljen!*

Most már minden feltétel megvolt a kereső csoportok útnak indításához. Majmóca tanító bácsi elővette hátizsákjából a tájolóját vagy iránytűjét, és beállította az

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

őrsöket a négy főégtáj felé. Már csak az indításhoz szükséges vezényszavakat kellett kitalálni. Ez is megvolt egy kis fejtörés után: Atjar, zút, zsék, zzágyiv, inlüzskéle! Egy kis időt vett igénybe, hogy Majmóca tanító bácsi ezt annyira megtanulja, hogy folyamatosan, nyelvbtlás nélkül bele tudja mondani a gegafonjába. Vett is egy nagy levegőt, erősen koncentrált és hozzákezdett, amikor észrevette, hogy az őrsök rendje megbomlott. Minden gólya és Ille Pille óvó néni tekintete Majmóca tanító bácsiról egy, a levegőben mozgó pont felé irányul. A pont nagyobbodott, majd felismerhető méretűvé vált. De addigra a teljes Gólyavári 131+1.sz Gólya Cserkészcsapat hatalmas üdvri-valgásban tört ki, és rázendített a kölcsönkapott indulóra.

Gondolom, Ti is kíváncsiak vagytok arra, hogy az események ilyenén fordulata miért következett be?!

A gólyák között volt egy értelmileg kissé fogyatékos gólya, akit mindenki csúfolt, gúnyolt, ha csak találkozott vele. Ez a gólya a sok bántás miatt félszegen, félrevonultan éldegélt, de titkon mindenre figyelt, ami a Gólyavárban történt. Pontosan látta, hogyan ragadja el a Nagy Szárító által keltett óriási légáram Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskét. Agyának ép része azonnal arra sarkallta, hogy repüljön utánuk. Ő ezt késlekedés nélkül megtette. Sikerült is a rémulten sodródó Szörnyecskéket elcsípnie. A szárnyára vette őket, ahol azok lassan megnyugodtak. Így értek vissza nagy üdvri-valgás és énekszó közepette a Gólyavárba.

A Szörnyecskék gondja megoldódott. Most már lett idejük a következő problémával – ami valójában az első probléma volt eredetileg –, Buta Borzas Arnoldkával is foglalkozni.

No, de erről majd a legközelebbi „ugrás”-ban mesélek.

4. ugrás **Megszárad Buta Borzas Arnoldka**

Ott tartottunk a történet megismerése során, hogy a szellemileg enyhén fogyatékos gólya segítségével megkerültek a Szörnyecskék. Az alapvető probléma, Buta Borzas Arnoldka megszáritása volt, ott lógott még a levegőben, mivel a Szörnyecskék elsodródása miatt ő függőben maradt. Majmóca tanító bácsi újra erre a feladatra kezdett összpontosítani. Mindenek előtt meg kellett keresni Buta Borzas Arnoldkát, aki köztudottan erős műszaki érdeklődést mutatott az utóbbi időben, egészen azóta, hogy a gólyák Nagy Ipari Szárítója előkerült. Így rögtön lehetett tudni, hogy Buta Borzas Arnoldkát vagy a Szárító mellett vagy alatt vagy benne kell keresni. Tehát a kereséssel nem sok idő telt el. Annál több időbe került, míg Majmóca tanító bácsi kiderítette, hogy miért is keresik Arnoldkát. Az események fonalát visszagombolyítva eljutottak az eredeti feladathoz, hogy meg kell szárítani Arnoldkát. Azonban csodálkozva torpantak meg a feladat előtt, hiszen Buta Borzas Arnoldka olyan száraz volt, mint az egri védők gondosan óvott, ágyútöltésre és lövésre tökéletesen alkalmas puskapora.

Késlekedés nélkül összehívták tanácskozásra a Gólyavár Cserkész Csapatát és a Kerek Erdő minden nem cserkész lakóját az értelmileg fogyatékos gólyával együtt, de még a fészkeken ülő gólyamadarakat is, hogy kiderítsék, vajon mitől száradhatott meg Buta Borzas Arnoldka. Mindenki, aki valamilyen jó, használható gondolat megszületését észlelte az agyában, jelezhetette felszólalási szándékát az igényelhető jelentkezési lapon. A jelentkezési lapokat néhány szépírási gólya készítette Majmóca tanító bácsi felügyelete és útmutatásai alapján. A jelentkezési lapokon természetesen fel kellett tüntetni a név,

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

anyja neve, apja neve, nagymamáí és nagypapái neve, az ő születési idejük és születési helyük, iskolai végzettségük mellett minden korábbi gyermekbetegségük pontos leírását, iskolai előmenetelüket hónapos bontásban. Óvodások és bölcsődések esetén az óvó- és gondozó néniktől kapott dicséreteket vagy netán szidásokat szó szerint megidézve. Ezeken kívül már csak néhány közérdeklődésre számot tartó adatot kellett beírniuk a felszólalási jelentkezési lapra. Mivel ez az egyszerű feladat néhány tanácskozássra meghívottnak némi, mondhatni, súlyos fejtörést okozott, ezért Majmóca tanító bácsi szemrevételezéssel kiválasztott néhány gólyát, akiknek szemében az értelem lángjának lobogását vélte felfedezni. Ők segítettek a lapok kitöltésében. A kiválasztott gólyák a segítségnyújtás előtt továbbképzésben részesültek, hogy feladataikat minél magasabb színvonalon el tudják látni. Miután megtörtént a felszólalásra jelentkező lapok kitöltése, majd azok összegyűjtése, a jelentkezők névsorba rendezése, kezdetét vehette a tanácskozás, melynek egyetlen nagy kérdése volt: Mitől száradt meg Buta Borzas Arnoldka?

Számos elképzelés látott napvilágot. Ezek közül csak néhány:

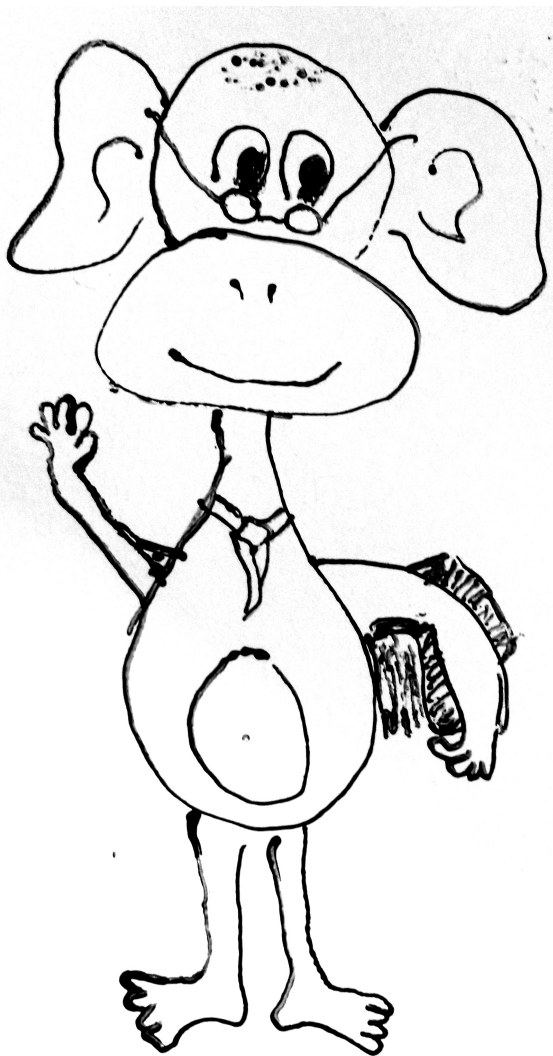
- az Arnoldkában égő belső tűz melegének kisugárzása;
- a Gólyavárban égő jelzőtüzek melege;
- a napsütés miatt elpárologtak a vízcseppek;
- Földön kívüli lények tevékenykedése;
- a Földünk körül keringő műholdak beavatkozása;
- stb.

A tanácskozás estébe, éjszakába, sőt, hajnalba nyúlt. Úgy annyira, hogy már a harmat is szállt le, aminek következtében Arnoldka újra kezdett átázni, de Arnoldka mellett ugyanúgy a többiek is.

Arnoldka pedig egyre álmosabb lett. Ezt látva Majmóca tanító bácsi kimondta a végső megállapítást,

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

miszerint nem állapítható meg Arnoldka megszáradásának oka ilyen villámértekezés keretein belül. Ezt még további vizsgálatnak kell alávetni. Ezek után mindenkit felébresztettek, aki a rettentően unalmas tanácskozáson elaludt, és valamennyien elmentek aludni!

5. ugrás Buta Borzas Arnoldka ajándéka

A fárasztó értekezlet után mindenki elment aludni. Azonban Buta Borzas Arnoldka szemére most már nem jött álom. Az utóbbi időben annyi élmény zuhant a nyakába, amit nagyrészt a gólyáknak köszönhetett, hogy nem csoda, ha ezek csekélyke agyában dolgoztak, s megakadályozták az elalvásban. Gondolkodott. Erősen az volt az érzése, hogy hálával tartozik a gólyáknak.

– Ki kell találnom, hogy minek örülnének a gólyák, mivel hálálhatnám meg az irányomban mutatott jóindulatukat? – töprengett.

– Kézügyességem nincsen, hogy ajándékot készítek, rajzolni nem tudok, zsebpénzem nincsen, hogy vennék valamit – töprengett tovább.

Nagy gondjában vakargatta a kobakját, s a mancsában maradt egy csomó szőr. Ez nem nagy csoda, hiszen éppen a vedlés időszakában volt. Ettől csodálatos ötlete támadt. Gyorsan elővette fésűjét, s bár utált fésülni, de most nagy szorgalmasan munkához látott. Gyűlt a szőr, csak gyűlt a szőr, de mostantól nem szórta a szemébe, hanem erdei gombagyűjtő kiskosarába rakta. Mielőtt a többiek felébredtek volna, megtelt a kiskosár. Arnoldka szaporán elment az Ezermeister gólyához, felverte álmából, amitől az nagyon morózus hangulatba került. Ezt Arnoldka nem vette észre, mert olyan izgatott volt, hogy jöttének okát is csak többszöri nekifutásra tudta érthetően elmondani. Először Gólya Ezermeister is csak a fejét tudta vakargatni, mert a kérés és feladat kissé meglepte, mondhatni, fejbe kólintotta. Némi töprengés után azonban kezet ráztak, ha ez egyáltalán lehetséges egy gólya és egy oroszlán esetében. A kezet rázás üzleti tárgyalások esetén azt jelenti, hogy megszületett a megegyezés.

Ezek után Buta Borzas Arnoldka elégedetten ment vissza vackához, lepihent, s menten mély álomba merült. Nem túl hosszú idő múlva nagy dörömbölésre ébredt. Buta Borzas Arnoldka most teljesen megérthette Gólya Ezermeister rosszkedvét a reggeli zavarás miatt, hiszen Arnoldka is a legszebb álmában volt, de az álmát most talán nem mesélem el. Azonban, amint meglátta a nagy csomagot Ezermeister szárnya alatt, rögtön fülig szaladt a szája, ami Arnoldkánál a vidámság és jókedv jele. A vigyorra húzódott szájban ezer fog villant elő – Gólya Ezermeister legalább is ennyinek vélte látni hirtelen támadt félelmében. S ha még azt is figyelembe vesszük, hogy ezek a fogak méretben is, nemcsak számban voltak ijesztőek, akkor talán érthető Ezermeister megdöbbenése. Csőre a nyárfalevelek rezgését is meghazudtoló mozgásba kezdett. Miután Buta Borzas Arnoldka arca – de az ő esetében nem sértő, ha pofáról beszélünk – visszatért alap helyzetébe, Ezermeister Gólya is magához tért, megnyugodott, s rögtön eszébe jutott, hogy miért is jött. Átadta hát a csomagot.

Ezalatt a többiek mind, a gólyákat is beleértve, már a Gólyavár udvarán gyülekeztek. Kettős búcsúra készültek: Majmóca Tanító Bácsi kis csapata elhagyni készült a Gólyavárat, a gólyák pedig szokásos évi nagy utazásuk előtt álltak. Már csak egyetlen akadálya volt a gólyák indulásának. Nem készültek el a pilótasapkák. Ezek nélkül a gólyák fülfájást kapnak a hosszú úton.

Ekkor érkezett meg Buta Borzas Arnoldka a vár udvarára. Kibontotta a titokzatos csomagját, amiből előkerültek az oroszlánszőrből készült gólya-utazósapkák.

Micsoda üdvivalgás tört ki!

Most már semmi akadálya nem volt a gólyák útra kelésének. Ettől kezdve Arnoldka megkapta az Okosodó előnevet. Teljes nevén mostantól: Okosodó Buta Borzas Arnoldka lett a neve.

6. ugrás Felkészülés az utazásra

Az indulás előtti pillanatokban a Gólyavár udvarán a gólyák magukra vették az oroszlánszőr pilótasapkákat. Majmóca tanító bácsit, Ille Pille óvó néni, Csigó Bigó, Szöcsike Öcsike, Petronella I. és Petronella II. Szörnyecske, Okosodó Buta Borzas Arnoldka az oroszlánszőr úti-sapkás gólyákat látványától nagyon vidámak lettek.

– Merre indultok? – tette fel jókedvűen Majmóca tanító bácsi a kérdést.

– A Kerek Erdő felé, ahol van a Négyszögletes Rét – válaszolta az ügyeletes Vezérgólya.

– Még soha sem jártunk arra, de nem jelent nagy kitérőt. Az útikalauzok melegen ajánlják. Ott tartanánk az első nagy pihenőnket.

Majmóca tanító bácsi úgy tett, mintha semmit nem tudna az említett helyről. Bár korábban Majmóca tanító bácsi már említette a Kerek Erdőt a Négyszögletes Rétjével, sőt, a gólyák által megtanult induló is említi a helyet, de a gólyavezér figyelmét ez elkerülte. Ezek után nem maradt más, minthogy nagy tudatlanságot színlelve érdeklődni kezdett:

– Mit ír róla az útikalauz?

A Vezérgólya elmesélte, hogy kies vidéken található az erdő, mintha körzővel rajzolták volna, olyan kerek. A fák úgy vannak ültetve, olyan szabályosan, mint a „pötyi minták” a sablonon. A számtalanféle fán kétszerannyi madár fészkel. De van olyan időszak, amikor akár hatszor annyi madár is van. Ez akkor szokott bekövetkezni, amikor a fészkenként négy tojásból előjönnek a fiókák. Fantasztikus látványosság, amikor a kismadarak elkezdnek bölcsikébe járni, majd ovisok lesznek. Erdőszerte, meg azon túl is híres óvó nénjük van. Az erdő kellős közepén

lévő Négyszögletes Réten lakik, onnan jár hozzájuk. Énekelni és repülni tanítja őket. Aztán, ha már elég nagyok lesznek, akkor egy világhíres tanító – aki ugyancsak a Négyszögletes Réten lakik – tanítja őket a tájoló használatára, a térképolvasásra, ő tartja a reggeli és esti edzéseket, tanítja rovarokra és kukacokra vadászni őket. Amikor már elég nagyok, akkor a világ minden tája felé elindítja őket, hogy benépesítsék a környező erdőket. És még sokat mesélt a Vezérgólya a Kerek Erdőről és az ő Négyszögletes Rétjéről, amit szinte szó szerint megtanult az útikönyvből.

Majmóca Tanító Bácsi nagy – ügyesen megjátszott – álmélkodással hallgatta az elbeszélést. Úgy tett, mintha még sohasem járt volna ilyen csodálatos vidéken, s mintha ebben a pillanatban ötlött volna az eszébe, hogy nekik oda el kellene menniük.

– Mit szólnál – szólt a Vezérgólyához –, ha mi is a gólyacsapattal tartanánk?

A Vezérgólya megvakarta oroszlánszór sapkás fejét, mély redők jelentek meg gólyahomlokán, amely nála az elmélyült gondolkodás kísérő jele, majd lábára szerelt iránytűjére – amely most óráként működött – pillantott, s időt kért.

– Időnk, mint a tenger – válaszolt Majmóca tanító bácsi az ismert szólásmondással –, de vajon mennyi legyen az az idő és mire kell? – kérdezte.

A Vezérgólya nem válaszolt azonnal, ehelyett mélyen a szemébe húzta oroszlánszór sapkáját, amely nála a még mélyebb elgondolkodás jele. A várudvaron mélységesen mély csend uralkodott el. Mindenki lélegzet visszafogva várta, hogy a Főgólya az oroszlánszór sapka jótékony sötétjében milyen eredményre jut önmagával a kérdésben.

Aztán futótűzként terjedt el a kérdés: Tulajdonképpen min is gondolkodik a Vezérgólya?

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Tornasor alakzatot vettek fel, s a legkisebb gólya megsúgta az általa elgondolt kérdést, amin a Vezérgólya – nagy valószínűség szerint – gondolkodhat. Csak a mellette álló hallhatta: Milyen színűek a legízletesebb mocsári békék? Ment a kérdés súgva gólyától gólyáig, mígnem az utolsó gólya diadalittasan bekiáltotta a kérdést: Hány lába van összesen négy gólyának?

Ebben a pillanatban tolt fel oroszlánszőr sapkáját a Vezérgólya szeméről a helyére, a fülvédős helyzetbe, s jött a megfontolt válasz: Hét!

Döbbsent csend következett. Mindenki lázasan kezdte számolni négy szomszédjának a lábát. A kapott eredmény sehogy sem akart egyezni a Vezérgólya eredményével.

– Hét önkéntes gólya, ide hozzám! – adta ki az utasítást a Vezérgólya.

– Hét, repülésben jól képzett gólyát kérek, akik a vendégeinket: Majmóca tanító bácsit, Ille Pille óvó nénit, Szöcsike Öcsikét, Csigó Bigót, Okosodó Buta Borzas Arnoldkát, Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskét a hátára veszi. Elvisszük őket magunkkal oda, ahol ők még soha nem jártak(!), a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjére!!!

7. ugrás Utazás a gólyák hátán

Miután komoly agytorna után eljutott a Vezérgólya arra az elhatározásra, hogy magukkal viszik Majmóca Tanító Bácsi kicsiny csapatát arra a kies helyre, ahol sem ők, sem a gólyák még soha nem jártak!

Ettől kezdve az előkészületek a tennivalók kibővített listája alapján folytatódtak: héttel több uzsonna csomagot, és héttel több vizes flakont kellett készíteni. Majmóca tanító bácsi csapatának biztonságos szállítása okozta a legkisebb gondot.

A gólyáknál korábban működött a Mocsári Gólyahír elnevezésű, pólyás babák szállításra szakosodott vállalkozás. Ez a vállalkozás azonban az erősödő konkurencia miatt elhalt. Egyre kevesebben akarták ugyanis a gólyáktól beszerezni a kisbabákat. A vállalkozás idejéből azonban a szállító ülőkék még megvoltak, a raktárban porosodtak. A pókhálóktól, portól kellett megszabadítani őket. Mivel az újszülöttek között mindenféle nagyságú baba létezett, ezért az ülőkéket leleményes gólyaagyak tervei szerint állítható méretűre készítették. Ez most különösen kapóra jött, mivel Majmóca tanító bácsitól Szöcsike Öcsikéig kellett testre szabni az ülőkéket a biztonságos szállítási előírásoknak megfelelően. Miután a kellő méreteket beállították, már fel is csatolhatták a hét önként jelentkező gólya hátára.

Elérkezett a pillanat, amikor Majmóca tanító bácsinak szint kellett vallania, s el kellett mondania, hogy van közöttük két jelmezes: Szöcsike Öcsike és Csigó Bigó, akik a gólyáktól való, génjeikbe táplált örökletes félelmeik miatt öltötték magukra a jelmezt. De a gólyákkal való barátság méretét és az ülőkék biztonság-előírási követelményeit tekintve indokoltá válhatna a jelmezek levetése.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Ebben mindenki egyet értett. A gólyák csőre 190 fokra nyílt a csodálkozástól, amikor megpillantották Szöcsike Öcsikét és Csigó Bigót az igazi valójában. Nagy tapsvihar helyett óriási kelepelési hangzavar tört ki. A gólyáknál ez jelenti a tetszésnyilvánítást. Meg még azt is jelentette, hogy nem tápláléknak tekintik őket.

Minden készen volt tehát az induláshoz. Már csak azt kellett eldönteni, hogy milyen sorrendben fognak repülni a gólyák:

névsor szerint, nagyság szerint,
életkor szerint csökkenő vagy növekvő rendben,
a gólyák színárnyalata szerint
világosodó vagy
sötétedő rendben,

vagy a nagy gólyagyűlés elé vigyék, és szavazással döntsenek a kérdésről.

Ekkor jelentkezett bátortalanul Majmóca tanító bácsi, hogy meggyőző javaslatot tegyen. Volt már ugyanis annyi tapasztalata, ha a gólyák tanácskozásba kezdenek, akkor annak se vége se hossza!

– Repüljetelek élettapasztalat és erőnlét szerint: a legidősebbek, legerősebbek és legügyesebbek menjenek elől, s ha azok elfáradnak, a hátrébb levők menjenek az élre, ahogy ezt a vadludak is teszik – javasolta.

Csodák csodájára ezt az összes gólya elfogadta.

Már csak Majmócaék beszállása volt hátra. Megtörtént. Elhangzott az indulási jelszó:

– Elkészülni! Vigyázz!
– Kész!
– Tűz!
– Rajta!

Egy nagy hussanással a csapat a levegőbe emelkedett, és elindult végre a Kerek Erdő Négyszögletes Rétje felé.

8. ugrás Pihenő Rókafarmon

Végre elindult a csapat. Ennek mindenki örült. A gólyák azért, mert már szorította őket az idő. Félő volt, hogy beáll a rosszidő, mikor már nem találnak maguknak élelmet.

Majmócaékat pedig kezdte a honvágy gyötörni. Hiszen nyár elején indultak útnak egy, csak homályosan körvonalazott kirándulási tervvel, amelynek alakításában a véletlen nagy szerepet játszott. Idő, mint a tenger, gondolták. De a nyár már a végéhez közeledett. Ezt a gólyák izgatott készülődéséből is látták. Másrészt Majmóca Tanító Bácsi belső órája is jelezte, hogy az új tanév kezdete belátható távolságban van. Ezen kívül az otthon maradtak is kezdtek hiányozni. Semmi hírt nem kaptak a három kiskutyáról: Pemzlről, Pamacsról és Ficokról. Nem tudták, hogy van a három kiscica: Füsti, Túró és Kormi. Bár megbíztak Patent farmer ügyességében és tapasztalataiban, bíztak benne, hogy gond nélkül elkor-mányozza az otthoniak életét, hiszen oroszlán létére kellő tekintéllyel rendelkezett, de mégis nyugtalan volt most már Majmóca tanító bácsi.

Mielőtt felszálltak volna a gólyák, az útvonalat a Főgolya a porba rajzolta. Ezt mindenki nézte-nézte, addig nézte, mígnem az agyába vésődött. Erre a térképre mindenkinek szüksége volt, hiszen az utazás során bárki kerülhetett az élre, amikor neki kellett vezetnie a csapatot.

Ragyogó idő volt, amikor elindultak. A gólyák fülvédő szőr pilótasapkában. A tollazatuk tökéletes víz-lepergető bevonattal volt ellátva. Majmócaék felszerelése viszont elég hiányos volt. Ez egészen addig nem okozott

gondot, míg sütött a nap. Azonban egyre komorabb felhők kezdtek gyülekezni az égen. A szél is feltámadt.

Majmócaék a gólyahátakra szerelt kényelmes ülőkékben egyre kényelmetlenebbül kezdték érezni magukat. Eső ellen volt ugyan egy nagy térképük, amit azonban így nem, csak egymáshoz bújva tudtak volna használni. A felhők azonban egyre fenyegetőbbben gyülekeztek. Az éppen élen repülő gólya, aki már sok évet megélt, tapasztalatokban gazdag gólya volt, tudta, hogy az ilyen felhőtornyok borzasztó mennyiségű vizet, vakító fényt és fülsiketítő hangot tartalmaznak, melyek elől célszerű elmenekülni. Ezért jobbnak látta, ha nem előre, hanem lefelé kémlel, hogy alkalmas leszálló és búvóhelyet fedezzen fel a csapatnak. Szerencsére éppen egy bokros, dimbesdombos vidék felett repültek, még egy tavacska is mutatta magát a partján nagy lapulevelekkel.

Elkezdett leereszkedi a vezérgólya. A többiek követték. Szerencsésen földet értek. Bokrok alján, lapulevek alatt sikerült elhelyezkedniük, s máris leszakadt az égi áldás, amit azonban ők most inkább sorscsapásként és nem áldásként tudtak fogadni. Esett, esett. Majd elállt. Kisütött a napocska, de már lemenő félben volt. Látszott, hogy nem érdemes útra kelniük, hiszen hamarosan beesteledik. A gólyatanács meghozta a döntését: Itt éjszákáznak. A gólyák vacsorája a tavacskában volt feltálalva, csak ki kellett halászniuk. Majmócaék pedig, ki-ki az ő ízlésének és eddigi jól bevált szokásának megfelelően kezdett ennivaló után nézni. Bogyók, rovarok, bogarak, apró vadak az ilyen bokros réten bőven akadnak. Így szétszéledtek. Megtalálta mindenki a vacsoráját.

Ne felejtkezzünk el azonban arról, hogy ennek a rétnak vannak őslakói is. Hogy kik, azt a hely neve rögtön elárulja: Rókafarm.

A rókák a várható nagy égi háború elől a vackaikba húzódtak. A sok kisebb nagyobb földkupac, dimb-domb,

egy-egy rókalyukat rejtett. A vihar elvonulta után kezdtek előővakodni a rókák. Azonnal felfedezték a változást a réten, amit a gólyák és Majmócaék megjelenése okozott. A gólyáknak még akár örülhettek volna, hiszen az éléstáruk feltöltésével kecsegtethetett volna egy nagy vadászás. Azonban a falkavezér róka óvatosságra intette népét. Feltűnt neki, hogy az ide érkező gólyák nem közönséges gólyák. Lehet, hogy valójában nem is gólyák, gondolta, hanem gólyamezbe öltözött oroszánok! És ezt nem minden alap nélkül gondolta, hiszen tudjuk, hogy a gólyák oroszlánszőr sapkáiban voltak, s ez meglehetősen félelmetes külsőt kölcsönzött nekik. Ezért a rókák vezére elővette alig használt fehér-rókarőt színű kockás zsebkendőjét, egy, a szél által letört gallyra tűzte, bátorságbeszippantó mély lélegzetet vett, s elindult a gólyák felé, hogy tárgyalásokba kezdjen a beazonosíthatatlan tárgyakkal, akarom mondani élőlényekkel a békés egymás mellett elférés érdekében.

A gólyák és Majmócaék nagyon el voltak foglalva a vacsora gyűjtésével, így elég váratlanul érte őket a rókák felbukkanása. Mivel a rókákon semmi álöltözet nem volt, így a gólyák azonnal tudták, hogy rókákkal állnak szemben. A rókák szaga azonban rögtön elárulta számukra, hogy nem támadó, hanem tárgyaló szándékkal jöttek, mely szelíd szándékuk félelmükből fakadt. Ez hamar be is igazolódott, hiszen a falkavezér róka takaros kis üdvözlőbeszédet rögtönzött, melyben a szívélyes köszöntés után elmondta, milyen nagy megtiszteltetés érte őket, hogy az állatok királya népéhez tartozó társaság tisztelte meg szerény lakhelyüket. Érezzék jól magukat. Maradjanak addig, ameddig csak akarnak.

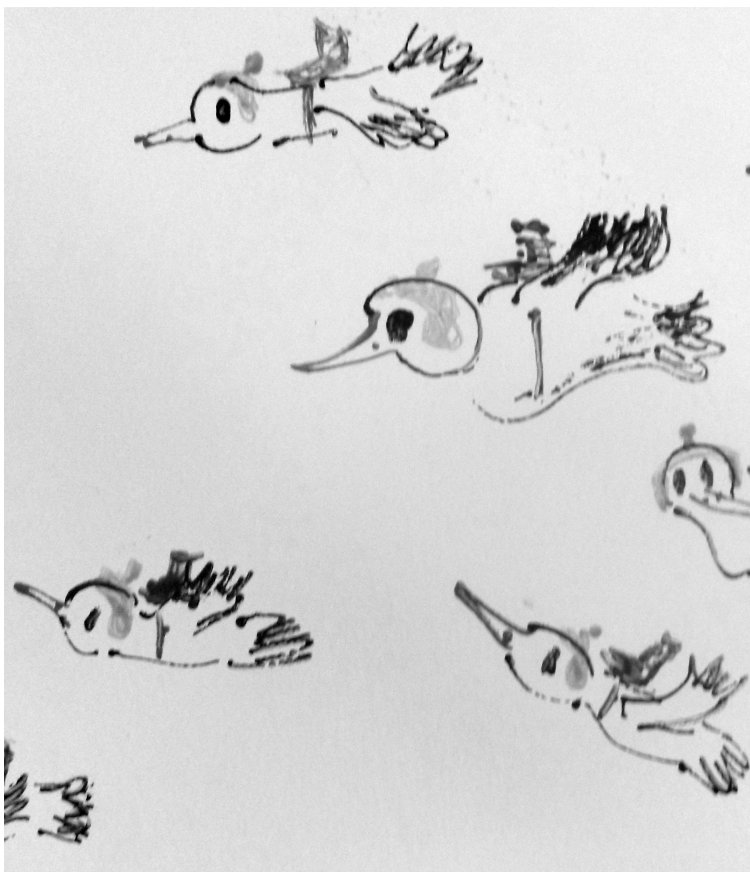
A gólyák vezére megértette, hogy milyen jó szolgálatot tesznek nemcsak a repülésnél az Okosodó Buta Borzas Arnoldkától kapott pilótasapkák, hanem itt, a

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Rókafarmon is, hiszen a rókák ravaszságán is túl tettek akaratlanul.

Megértette, hogy zavartalanul tudnak a réten éjszakai. Nem kell rókatámadástól tartaniuk, mert hiszen éppen fordítva, a rókák tartanak tőlük!

Mielőtt álomra hajtották volna fejüket, megállapodtak a másnapi programban. Mindenki keresett magának egy kényelmes vackot. „Jocakát” mondtak egymásnak, és elmentek aludni.

9. ugrás A rókák ravaszkodnak

Mindenki nyugodni tért a Rókafarmon. Látszólag a legnagyobb vendégszeretetben volt részük Majmócaéknak és a gólyáknak. Azonban a rókákhoz nem véletlenül ragasztjuk akaratlanul is a ravaszdi jelzőt előnévként. A rókák közül nem mindenki ment aludni a sötétség beálltával. Voltak, akik őrségbe voltak beosztva, mások sorosak voltak a vadászásban, néhány rókaanya rosszalvó kicsinyével üldögélt a vacok előtt, itt csitította vakkantgató kölykét, hogy a már elszenderült rókagyerekeket ne zavarja. Ezek, a sötétség leple alatt történő mozgások, apró neszek az elaltatott gyanúval pihenni térő gólyáknak nem tűntek fel.

Amikor a gólyák esti lefekvésükhöz készülődtek és megmosták a csőröket, a tóban lábat mostak, akkor néhányan levették úti sapkájukat. Így egy-két szemfüles róka meglátta az igazságot: nem gólyamezbe öltözött oroszlánok, hanem oroszlánsapkába bújt gólyák a vendégeik. Elég volt, hogy ezt csak pár róka látta meg, máris futótűzként terjedt el a jól működő riadólánc segítségével az egész Rókafarmon a hír. A falkavezér rókának rendkívüli tanácskozás összehívására nem volt ideje. Villámgyorsan, egyedül kellett döntenie, ha eredményes rajtaütést akart elérni a gólyáknál. Elővette a sípját, mely csak a rókafülek számára hallható hangot ad, s belefújta a dallamot, amelyhez tartozó szöveget minden róka nagyon jól ismert:

– Fegyverbe, fegyverbe, gólya van, rengeteg, fogakat, körmöket, megélesítetek!

A falkavezér róka azonban egy dologgal, helyesebben, egy valakivel nem számolt, Okosodó Buta Borzas Arnoldkával. Bár Arnoldka távoli rokonai a macskák, a rókák meg inkább a kutyaéhoz húznak, ha már választá-

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

niuk kell, de esetenként egy kutya és macska között is alakulhat ki barátság, mint például Pracli és Frunze vagy Cipő és Kisasszony között, ebből egyenesen következik, hogy Okosodó Buta Borzas Arnoldka meghallotta a rókasíp hangját, és azonnal kitalálta a dallamhoz tartozó szöveget. Amíg a rókák a felszólításnak eleget tettek, vagyis elkezdték élesíteni a fogaikat és körmeiket, az alatt Arnoldka végig osont a Rókafarm vendégszállásán. Nem volt kis feladat, de sikerült mindenkit felébresztenie.

Mire a rókák befejezték az előkészületeiket, addigra már a gólyák is ott álltak félelmetes oroszlánszőr pilótasapkájukban. Ez a látvány a rókákat elbizonytalanította, s jobbnak látták a békés elsomfordálást.

Mivel kis csapatunk minden tagjának szeméből sikerült kiverni az álmot, s a hajnal is derengeni kezdett, ezért úgy döntöttek a gólyák Majmóca tanító bácsi legnagyobb egyetértésével, hogy útra kelnek.

10. ugrás Hazatérés

A várható rókatámadás miatt riasztott gólyacsapat és Majmócaék felébredtek ugyan, de nagyon rosszkedvű volt mindenki azért, mert nem aludták ki magukat.

– A fáradtság és a kedvetlenség rossz tanácsadó – gondolta magában Majmóca tanító bácsi.

Érezte, hogy tennie kell valamit indulás előtt. Ezért most Majmóca tanító bácsi hívott össze egy röpgyűlést. A rókák nem jelentettek pillanatnyilag veszélyt. Azt azonban minden gólya és Majmóca tanító bácsi is tudta, hogy a rókáknál soha nem lehet tudni, hogy nem lankadó ravaszságukban milyen rossz szándékú terveket eszelnek ki. Ezért a rókalyukak elé – az indulás előtti tanácskozás idejére – a legmarconább kinézetű sapkájú gólyák őrségbe álltak.

A tanácskozás napirendi pontjai lettek:

- az „Apróságok” utaztatása
- az útvonal újra tanulása
- „vidámsági tréning”
- esetleg egyéb

Megállapodtak abban, hogy az Apróságok – Csigó Bigó, Szöcsike Öcsike, Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskék – nem az ülőkékben utaznak, mivel félő, hogy útközben elalusznak és kiesnek onnan, hanem Okosodó Buta Borzas Arnoldka fedeles gombagyűjtő kosárájában teszik meg a haza vivő utat. Nehezen tudták eldönteni, hogy Ille Pille óvó néni hova is sorolják. Végül ő is a kosárájában kapott helyet, nem mint Apróság, hanem mint óvó néni, aki az úton ébren lévő igazi Apróságoknak szórakoztató foglalkozásokat fog tartani. Ille Pille óvó néni felkészült tehát színes ceruzákkal, rajzlapokkal, színes papírokkal, ollóval, ragasztóval, mesekönyvekkel, gyorsan

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

felelevenítette énektudását, dalkészletét, a megtanult tornagyakorlatokat.

Az útvonal nem változott. Újra tanulni nem kellett. Kiderült, hogy az átélt izgalmak nem törölték az úti térképeket a gólyák agyából. Erről könnyen és gyorsan meggyőződtek egy kompetencia tudáspróba teszt kitöltésével. Ez a teszt csaknem hibátlanul sikerült majdnem mindenkinek. Alig akadt gólya, aki éppen ellenkező irányban folytatta volna az utat. Ezekből a gólyákból lettek a „pontgólyák”. Nekik mindig a csapat végén kell majd repülni.

Eddig simán, de komor hangulatban folyt a tanácskozás. Szegény Majmóca tanító bácsi aggódva figyelte a csapatot. Szerencsére még hátra volt a vidámsági tréning. Ebben volt most már minden reménye.

A folytatás megértéséhez időben kicsit vissza kell mennünk, amikor Majmóca tanító bácsi még csak Majmica volt, s kis úttörőként – kisdobosnak hívták azt a fokozatot – egy nagyon vadregényes helyen táborozott. A vidék szépsége nem tudta feledtetni azt a szomorú tényt, hogy minden nap rántott leves és krumplifőzelék volt az enni-való. Sokszor voltak rosszkedvűek, amit a tábor vezetői nagyon nehezen viseltek el. A tábor vezetői akkor találták fel a vidámság tréninget. Csak egy dal kellett hozzá: „Mint a mókus fenn a fán, az úttörő oly vidám ... „ Amikor erre ráékezdtek, azonnal nevetőgörcsöt kapott mindenki.

Ez jutott most Majmóca tanító bácsi eszébe. Először csak dúdolni kezdte a régi dalt. Majd egyre hangosabban la-lázta. Aztán a szöveggel kezdte énekelni. Egyre többen figyeltek rá. Mikor már Majmóca tanító bácsi teli torokból fújta a nótát, addigra mindenki hahotázott. Ez volt a cél. Ilyen vidám hangulatban már nyugodtan lehetett indulni. Most már tényleg csak egy dolog volt hátra: a gólyák tollát kellett egy kicsit újra vízhatlanítani.

Majmócaék pedig feldarabolták a vízhatlan térképüket, elosztották egymás között esőkabátnak, hogy ne kelljen kényszerleszállást végezniük, ha netán újra jönne egy nagy eső.

Repült a csapat. A golyák gyönyörködtek a tájban. Majmócaék számára pedig egyre ismerősebb lett a vidék.

– Mindjárt megérkezünk! – szólta el magát Okosodó Buta Borzas Arnoldka.

– Te ezt honnan tudod? – meredt rá a vezérgolya.

– Hát, hát ... – dadogott Arnoldka – mintha már jártam volna erre korábban.

Majmóca tanító bácsi szolt közbe:

– Ez a mi hazánk. A Négyszögletes Erdő a Kerek Réttel rajta. Ezért akartunk veletek jönni. Bocs! Bocs! Meglepetésnek szántuk! Azért tettünk úgy, mintha még soha nem jártunk volna ezen a vidéken Most legyetek ti a mi vendégeink.

Azzal már meg is kezdték a leszállást a Kerek Rétre.

A Rét közepén várta őket Patent a három cicával, Füstivel, Kormival és Túróval, meg a három kiskutyával, Pemzlivel, Pamaccsal és Ficokkal.

A kismadarak kórusa elénekelte Beethoven Örömodáját.

Leírhatatlan volt az öröm.

Előkerültek a kiskosárból az Apróságok is, rohant mindenki a kicsi házába. Aztán vissza a rétre magukhoz ölelve kedvenc, otthon felejtett játékokat.

Mintha összebeszéltek volna. Körbe álltak. Rázendítették a dalra:

„Minta” mókus fenn a fán ...

11. ugrás Ille Pille tanító néni próbálkozása

Hosszú távollét után végre valahára visszaérkezett a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjére Majmóca tanító bácsi kicsi kiránduló csoportja. Mint emlékszünk rá, nem egyedül érkeztek. A gólyacsapat – hosszú útja közbeni – pihenőhelynek szemelte ki ezt a rétet az útikalauzból. A meglepetés az volt, hogy a gólyák nem tudták, hogy itt laknak Majmócaék. Ezt egészen addig sikerült is titokban tartani, míg Okosodó Buta Borzas Arnoldka ki nem kottyintotta a titkot. Így a gólyák számára a meglepetés már nem volt akkora nagy, mint amekkorára Majmócaék tervezték, de az öröm annál nagyobb, hogy a látogatást ilyen hamar tudják viszonzni.

A leszállás utáni ünnepélyes fogadtatás énekhangjai alig haltak el, máris vissza kellett zuhanniuk a hétköznapi gondjai közé, amelyek most legfőképpen abból álltak, hogy hol és miképpen hajtsák nyugovóra fejüket a gólyák.

Majmóca tanító bácsi, kinek feje időközben – a még megoldatlan problémától – a kétszeresére nőtt, legjobbnak látta, ha erről nem egyedül dönt, hanem a már jól bevált tanácskozássra szólítja fel a népet.

Szerencsére Ille Pille óvó néni esze a hosszú és fárasztó utazás ellenére is még a helyén volt, a feje is megtartotta eredeti méretét és ezzel együtt józan ítélőképességét, így hát azonnal közbe szólt:

A gólyák találnak maguknak alvóhelyet az erdő fái tanácskozás nélkül is. Az erdő melletti tóból megvacsozhatnak.

Tetszett ez a határozott hang a gólyáknak, s már ott sem voltak. Repült mindenki és megkereste a legszebb,

számára legkényelmesebb fát. Volt, aki vacsora nélkül hajtott a álomra fejét, mert annyira fáradt volt.

Majmóca tanító bácsi csodálkozva figyelte Ille Pille óvó nénit, aki új oldaláról mutatkozott be. Ilyen határozottnak még soha sem látta. Ez kapóra jött számára, mert úgy érezte, hogy az utazás okozta fáradtságtól meg a gondoktól kétszeresre nőtt fejében agya a felére zsugorodott, így képtelen épkezláb gondolatokat kiadni magából. Mi a teendő? Mi a teendő? Csak ezt tudta hajtogatni. Azt határozottan érezte, hogy késő este van, s ilyenkor már nem szokott ekkora nagy nyüzsgés lenni a Réten. Ha nem kell tanácskoznunk, akkor mit kell tennünk? – tanácsalankodott magában.

Ebben a kilátástalan helyzetben jött a megoldás Ille Pille képében. Ő, mintha gondolatolvasóvá vált volna, megérezte Majmóca tanító bácsi döntésképtelen állapotát, s azonnal kézbe, azaz szárnyára vette a megoldás kérdését. Levette a Majmóca tanító bácsi füle mellé tett sípot, belefűjt, erre mindenki szinte gyökeret eresztett ott, ahol éppen volt, újabb sípszóra mindenki elnémult, így Ille Pille óvó néni halk szavát valamennyien meghallották.

– Gyerekek! – kezdte – hazaérkeztünk. Nagy út van mögöttünk sok élménnyel. Most azonban, tekintettel a késő estére, eltekintünk az élménybeszámólótól. Amitől azonban nem tekinthetünk el, az a régi rend visszaállítása a Réten: mától újra minden este és reggel fogmosás. Ez a legfontosabb. Mára ennyi! Sipirc! Mindenki fut a kisházába, kis fogkeféjéhez és kiságyába! Alvás pillanatokon belül.

Már éppen mindenki futásnak eredt volna, amikor az elhangzott újabb sípszó megint kinövesztette a kis gyökereket az Apróságok talpából. Tehát földbegyökerезetten álltak ismét.

Az történt, hogy az idő alatt, míg Ille Pille óvó néni intézkedett, Majmóca tanító bácsi feje visszanyerte eredeti méretét a benne lévő agyvelővel együtt, s visszajött az

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

a jó érzése, hogy újra képes irányítani az életet a Négy-szögletes Réten. Egy határozott mozdulattal elragadta Ille Pille óvó nénitől a sípot, s belefújta. Ezért gyökerezett földbe mindenki lába.

– A fogmosás elengedhetetlenül fontos – kezdte mondókáját –, de nem tekinthetünk el az esti névsor-olvasástól bármennyire késő éjszaka is van.

Azzal hozzá is kezdett:

- Csigóbigó!
- Jelen!
- Ficok!
- Jelen!
- Füst!
- Jelen!
- Ille Pille!
- Jelen!
- Janella Gazella!
- Kormi!
- Jelen!
- Majmóca!
- Okosodó Buta Borzas Arnoldka!
- Itt vagyok!
- Pamacs!
- Jelen!
- Patent!
- Jelen!
- Pemzli!
- Jelen!
- Petronella I.!
- Igen!
- Petronella II. !
- Igen!
- Pigmi!
- Szöcsike Öcsike!

– Jelen!

– Túró!

– Jelen!

Elhangzottak a „Jelen”-ek, „Igen”-ek és „Itt vagyok”, kivéve három esetet. Ezt szóvá is tette Majmóca tanító bácsi:

– Nem válaszolt Majmóca – mondta.

Ille Pille óvó néni halkán figyelmeztette:

– De hiszen az te vagy, és itt vagy!

– Valóban! – kapott észbe Majmóca tanító bácsi. –

De hol van Pigmi, a pigment-hiányos vakond és Janella Gazella, becenevén és aláírós nevén Csilla?

Az izgatottság hulláma futott végig a Réten. Most döbbentek rá, hogy mióta hazajöttek, még nem találkoztak Pigmivel és Janellával.

Patent sem tudott visszaemlékezni arra, hogy mikor látta őket utoljára.

A réten már csak egy-egy arra röppenő szentjánosbogár világított halványan. A vaksötét miatt a keresést kénytelenek voltak elhalasztani másnapra. Most már végre mindenki szaladhatott a kis fogkeféjéhez.

12. ugrás Szénaboglya készül

Mindenki megtalálta a fogkefáját és az ágyat. Le is feküdtek. Csigóbigó, Szöcsike Öcsike, Petronella I. és Petronella II. Szörnyecske azonnal el is aludt. Ezt tőlük nem szabad rossz néven venni. Bár ők is hallották, hogy eltűnt Pigmi, a pigment-hiányos vakond és Janella Gazella, de ők ezt csak egy bújóska játéknak tekintették, semmi komoly gondot nem láttak mögötte. Azt gondolták, hogy milyen ügyesek voltak, amikor megtalálhatatlanul sikerült elbújniuk.

A komolyabb felnőttek, mint Majmóca tanító bácsi, Ille Pille óvó néni azonban nem tudtak átsiklani a probléma felett. Így egy szemhunyasnyit sem aludtak egész éjszaka.

Szerencsére másnap reggel a gólyák elbúcsúztatásával nem kellett bíbelődniük. A gólyák ugyanis hajnalban zajtalanul elröpültek. Csak egy-két túlsúlyos gólyának szállást adó fa alatti letört gallyak emlékeztettek az éjszakai vendégekre.

Teljes figyelmüket a két eltűnt rétlakó megtalálása tervének kidolgozására összpontosíthatták.

Összedugta hát a fejét Majmóca tanító bácsi, Ille Pille óvó néni, Patent, a farmer, aki mint tudjuk, Okosodó Buta Borzas Arnoldka sokáig elveszettnek hitt, de váratlanul megtalált apukája. Mivel Arnoldka már a nyári kirándulás alatt bebizonyította, hogy nagyon jó ötletekkel tud segíteni nehéz élethelyzetekben, ezért őt is bevették a tervkészítők kis csapatába.

Csak emlékeztetek a gólyáknak ajándékozott orosz-lánszór sapkákra, melyek megóvták a gólyákat a középfülgyulladástól, de a Rókafarmon megvédték őket a rókák támadásától, hiszen tökéletes zavart okoztak a rókák

között, mivel a gólyák megtévesztésig oroszlán formát öltöttek a sapkáknban.

– Először is pontos személyleírást kell adnunk – kezdte el a megbeszélést Majmóca tanító bácsi. – A különös ismertető jelek gondos felsorolásával.

– Pigmi vakond pigment hiányos, így őt a világos foltjai miatt könnyű megkülönböztetni bármelyik más vakondtól – mondta Arnoldka.

– Janella Gazella szarva tülkös, de minden gazelláé ilyen, így ez nem igazán számít különös ismertetőjelnek, azonban mostanában igen nagy volt mindig a pocakja, mintha állandó felfújódása lett volna – folytatta Patent farmer.

Majmóca tanító bácsi szorgalmasan jegyzetelgette a jó ötleteket. Majd ő is kigondolt valami okosat:

– Kiképezzük nyomkereső kutyáknak Pemzlit, Pamacsot és Ficokot.

Aztán kitalálták, hogy az erdő fáira kitűzik a személyleírásokat.

– Nem lesz kis munka elkészíteni a sok kitűzendő cédulát – mondta Ille Pille óvó néni –, de Szörnyecs-kéimnek nagyon szép az írásuk, s ha jó napot sikerül kifognunk náluk, akkor szívesen vállalják tán a cédulácskák elkészítését.

Megbeszélték, hogy sok helyen elhelyezik kedvenc ennivalójukat. Janella Gazellának illatos és ízletes széna boglyácskákat, Pigminek pedig a kedvenceiből megrakott tálkákat készítenek. Ehhez azonban a többiek segítségére lesz szükség, mivel sok drótférget, mocsospajort, százlábút, cserebogarat, ganajtúrót, lótetűt, gilisztát kell összegyűjteni.

Szorgos munka kezdődött a Kerek Erdőben és a Négyszögletes Réten.

Gyűlt a széna. Már kazalnyi volt belőle.

Cédulából már több volt, mint amennyi fa az erdőben.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

A bogarak, drótférgek, giliszták és társaik félelmetesen kezdték ellepni a Rétet.

A kutyák szorgalmasan gyakorlatoztak. Reményt keltő volt a haladásuk. Már ki lehetett tűzni a nyomkövető-kutya cím viselésére jogosító vizsga időpontját.

Csak a cicák, Füsti, Túró és Kormi játszottak önfeledten a Réten. Kormi volt éppen a hunyó. Indult a másik két cica keresésére. Megbotlott egy vakondtúrásban, s ezzel olyan nagy zajt okozott, melyre kidugta a fejét egy foltos, pigment-hiányos vakond. Kormi összehasonlította a nála lévő cédula személyleírását a kikukkantó vakonddal. Azonnal ráismert. – De hiszen te vagy a Pigmi! – kiáltott fel. – Mindenki téged keres!

Kiderült, hogy bár Pigminek is készítettek kis házat, amikor megjelent a Réten, de a napfényes házikóból mindig visszavágyott az örök-sötét föld alatti alagútjába. Kapóra jött, hogy Majmócaék elmentek kirándulni. Patent éberségét könnyű volt kijátszani s visszamenni a föld alá.

De közben már futott ki az Erdőből a Rétre a másik két cica is, Füsti és Túró. Egy cédulát lobogtattak. Rajta az írás: „Egy kis ideig ne keressetek. Elmentem, hogy nyugodt helyen világra hozzam kicsinyemet. Majd, ha eljön az ideje, akkor visszajövünk” Aláírás: Csilla.

Nagy volt az öröm, hogy mindenki megvan. Csupán az felhőzte az örömet, hogy túl nagy volt a szénakazal, túl sok volt a bogár, giliszta és egyéb csúszómászó a Réten, A kutyák pedig szomorúak voltak, mert féltek, hogy ezek után a nyomkereső tudományukat nem tudják hasznosítani.

Hogyan tovább, hogy megint mindenki boldog legyen a Réten a Kerek Erdőben?

Ezt talán megtudjuk a következő ugrásban.

13. ugrás Patent farmer megérkezik

Szomorú helyzetben láttuk utoljára a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjének lakóit. A szorgos és lelkes munka következtében felgyűlt szénakazal és a sok féreg, pondró, giliszta és egyéb vakond-táplálék miatt alig maradt hely a kis házakból akár a kilépésre is, nemhogy a játékra.

A nagy gyűjtőakció oka-fogyottá vált, hiszen szerencsére megkerült Pigmi, a pigment-hiányos vakond, és bár Janella Gazella nem jött elő, de az üzenetét megkapták, így nem kellett már aggódni érte, csak türelmesen ki kell várni, hogy majd újra megjelenjen a Réten.

Majmóca tanító bácsinak viszont főtt a feje. Hiszen az ő tiszte volt a rend biztosítása. Az iskolakezdéssel máris amúgy is megcsúsztak a gólya- és rókakaland miatt, amik váratlanul beléptek a nyári túrázásuk alatt. Most meg itt tornyosult a Réten a sok csali éték, amivel haza akarták csalogatni Pigmit és Janellát.

Ha Majmóca tanító bácsi nem akarta, hogy túlságosan puhára főjön a feje, akkor a „kollektív bölcsesség”-hez kellett folyamodnia segítségért. Bár fellapozhatta volna Vlagyimir Iljics Lenin összes művéből a Mi a teendő? címűt is, de jobban bízott a saját kis csapatában. Összeült tehát tanácskozássra Ille Pille óvó néni, Patent farmer Majmócával.

Már éppen hozzákezdtek volna a megbeszéléshez, amikor megjelent Okosodó Buta Borzas Arnoldka. Vele mostanában mindig bajban voltak, mert mióta elnyerte az Okosodó előnevet, azóta úgy gondolta, hogy őt semmilyen döntésből nem lehet kihagyni. Szívesen elfelejtette, hogy a Buta még ott van a nevében. Ezt az enyhe ellentmondást feloldandó, megengedték Arnoldkának, hogy Borzas

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Arnoldka névkitűzővel megfigyelőként részt vegyen az értekezleten.

Két kérdésben kellett nagyon gyorsan dönteniük:

Mi legyen a sorsa

1. a szénakazalnak,
2. a mérhetetlen mennyiségű vakond-ételnek?

A megoldási ötletek hihetetlen gyorsasággal megszülettek.

– A gazellák szeretik a sziklás vidéket – elevenítette fel korábbi tanulmányaiból ismereteit Patent farmer. Hiszen tudjuk, hogy ő – oroszlán léte – mindig is szívesen foglalkozott állatokkal.

– Sziklákat nem tudunk varázsolni – töprengett hangosan Majmóca tanító bácsi –, de a széna egy részéből sziklautánzatot készíthetnénk a Rét szélén az Erdőben.

– A széna másik részéből szénakunyhó épülhet – kapta el a gondolatfonalat lelkendezve Ille Pille óvó néni –, hiszen Janella eddig úgyis csak egy átmeneti szálláson lakott. Nem is egy, hanem mindjárt két kunyhót építünk, hogy a születendő kis gazellának is legyen saját kiskunyhója, ha majd az óvodás korba lép.

Ezek az ötletek mindenkinek tetszettek. Borzas Arnoldka nem tudta megállni, hogy legalább borzas feje megfelelő irányú mozgatásával ne nyilvánítsa ki tetszését, hiszen szavazati joga nem volt.

– Eddig megvolnánk! – nyugtázta elégedetten az eddigieket Majmóca tanító bácsi. – De hogyan tovább? – tette fel gondterhelten a kérdést. – Most még a pondrók! ... aggodalmaskodott.

Patent farmer adta meg erre a gondra a megoldást.

Azok kedvéért, akik a történetben kevésbé járatosak, vissza kell mennünk az időben.

Patent farmer, Buta Borzas Arnoldka elveszettnek hitt apukája, korábban a „Plémobil” nevű farmon élt. Ne firtassuk, hogy hogyan s miként, de hírét vette, hogy

Arnoldka a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén lakik. Az apai szeretet olyan hévvel lángolt fel a szívében elvesztettnek hitt gyermeke iránt, hogy azonnal el akart jutni fiacskájához, akit akkor látott utoljára, amikor még csak Arnoldkának hívták. Nem tudhatta, hogy az idők folyamán mindenféle beszélő ragadványnév tapadt hozzá.

Egy véletlenszerűen a mancsa-ügyébe került térkép segítségével kijelölte a pontos irányt, amerre az alagutat ásni kell, ha azon a bizonyos Réten akar kilyukadni. Késlekedés nélkül hozzálátott az alagút ásásához. Hihetetlen gyorsasággal haladt a munkával. S egy szép napon elért céljához. A viszontlátás öröme leírhatatlan volt. Ezért ennek leírásával nem is próbálkozom. De erre nincs is szükség a történet folytatásának megértéséhez.

Patent farmer a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén rátalált Arnoldkára s vele együtt élete boldogságára. Ettől kezdve egy pillanatig nem gondolt arra, hogy a Rétet elhagyja annak ellenére, hogy a visszavonulás útja, azaz az alagút ott volt előtte. Patent farmer erre a célra az alagutat már nem akarta használni.

– Üresen áll az alagutam – mondta Patent. – Kialakíthatunk benne egy éléskamrát, ahova levisszük az összes drótférget, százlábút, ganajtúrót, mocsos-pajort, gilisztát, lótetűt, cserebogarat és a lárváját, amiket összegyűjtöttünk.

– Ajánljuk fel Pigminek az alagutat lakásnak – kapta el ismét a fonalat a szokásos lelkesedéssel Ille Pille óvó néni.

Mivel Borzas Arnoldka még mindig csak megfigyelőként volt jelen – szavazati jog nélkül –, de a tetszését és egyetértését szerette volna kifejezni, így nagy bólogatásokba kezdett, amit csak akkor tudott abbahagyni, amikor Ille Pille óvó néni megszánta és szót adott neki, mindenféle szabályt felrúgva.

– Beszélj Arnoldka! – biztatta Ille Pille óvó néni.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Látom, hogy nemcsak a férgek miatt szeretnél szólni.

– Valóban – kezdett megilletődötten mondókájába Okosodó Buta Borzas Arnoldka. – Azért örülök, hogy az alagutat teletömjük mindenféle csúszó-mászóval meg Pigmivel, mert akkor ezután már biztos lehetek benne, hogy Patent apukám nem megy vissza a Plémobil farmra.

Meghatottan hallgatták valamennyien Okosodó Buta Borzas Arnoldkát, de túl sok időt az elérékenyülésre nem szánhattak.

– Sok a feladat! Lássunk munkához! – sürgette a társaságot Majmóca tanító bácsi, miközben próbálta a könnyecseppjeit észrevétlenül kitörölni a szemeiből.

Túl sok előkészület nem is kellett. Röviden elmondta Majmóca tanító bácsi a rétlakóknak a döntést. Szinte mindenki tudta a dolgát.

Most, amikor kicsit elmegyünk a Rétről, akkor mindenki lázas munkában van éppen.

14. ugrás Megkeresik az alagutat

Megszületett tehát a megnyugtató döntés pondró- és szénaügyben.

A Kerek Erdő Négyszögletes Rétjének lakói azonnal és ész nélkül munkához láttak volna. Szerencsére Patent farmer észnél volt. Magához ragadta a szervezés feladatát – manapság logisztikáról beszélnek –, és maga mellé vette Okosodó Buta Borzas Arnoldkát.

– Állj! Állj! – eresztette ki öblös hangját. – Mindenki ide körém, azaz körénk! A mindenkibe ne értse bele magát Majmóca tanító bácsi és Ille Pille óvó néni. Ők szabad kezet kapnak a cselekvésre. A többiek viszont csak meghatározott rendben tevékenykedhetnek!

Ez a közlés enyhe csalódottságot okozott, de nem hűtötte le teljesen a lelkesedést. Szépen felálltak hát Patent és Arnoldka köré.

– Először is megkeressük az alagút bejáratát, amit elrejtettem, mikor megérkeztem a Rétre – kezdte el a szervezést Patent farmer. – Szerencsére Pamacs, Pemzli és Ficok kutyusokat nyomkeresésre kiképeztük – amiről ők most már bizonyítvánnyal is rendelkeznek-, így rájuk bízhatjuk a bejárat megtalálását.

– Milyen szagnyomot keressünk? – érdeklődött a legszemfülesebb kutyus, Pemzli.

– Erős oroszlánbűzt hagytam az alagútban, amikor jöttem, s ez a szag azóta is erősen áramlik ki az alagútból. Ezt az áramlatot kell csak elkapni. Ez az egyetlen nehézsége a feladatnak. Utána az áramlattal szemben kell haladni, s egyszerre ott lesz a bejárat. Azután már csak az oda hordott törmeléket, gallyakat, megtévesztő útjelző táblákat kell eltakarítani, a kiásott gödröket feltölteni, és lebontani a falakat, melyek mind álcának készítettem. Ha

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

ezzel elkészültetek, akkor jöhetnek a többiek a pondrók, giliszták, százlábúak és egyebek leköltöztetésével.

– Addig is, míg meglesz a bejárat – vette vissza az irányítást Majmóca tanító bácsi –, elkezdjük a szénaszikla és -kunyhók építését Janella Gazellának és kicsiny magzatának.

Ezek után valóban a legnagyobb szervezettségben indulhatott volna el a munka a Réten. Azonban még nem jelölték ki a szénaszikla és -kunyhó helyét. Ille Pille óvó néni vállalta, hogy Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskével tesz egy felderítő kört a legalkalmasabb hely megtalálására.

Míg a kutyák az alagút keresése miatt és Ille Pille óvó néni a Szörnyecskékkal távol voltak a felderítő berepülésen, azalatt a többiek unalmukban elkezdtek barátkozni a Réten nyüzsgő Lényekkel. Különösen Szöcsike Öcsike és Csigó Bigó találta meg velük leginkább a barátságos hangot. Elmondták a sok rettegő Lénynek, hogy milyen tervet eszeltek ki Majmóca tanító bácsiék. A föld alá juttatás gondolata tetszett a Lényeknek, de az már kevésbé, hogy Pigminek, a pigment-hiányos vakondnak szánják őket élelmiszer gyanánt. Ezt az aggályukat egy jól fejlett mocskos pajor bátran el is mondta. Akkorra már Szöcsike Öcsike és Csigó Bigó nagyon megszerette a Lényeket. Ők is igazságtalannak gondolták a Lényeknek szánt megsemmisítő jövőt. Érezték, hogy sürgősen tenniük kell valamit.

Pigmi, a pigment-hiányos vakond éppen unatkozva könyökölt ki és tekintgetett körbe földkupacából. Szöcsike Öcsike szaporán odaugrált hozzá, Csigó Bigó megfontoltan követte.

– Pigmi! Nagyon komolyan akarunk beszélni veled – szólította meg Szöcsike Öcsike.

– Megijesztesz a komoly ábrázatoddal – válaszolt Pigmi. – Hallgatlak.

Szöcsike Öcsike körmönfont módon kezdett – az abban a pillanatban kitalált – meséjébe:

– Tudod, Pigmi, hogy milyen tudományos cikket olvastam a vakondok táplálkozásáról?

Mi tagadás, ezt nevezhetjük finoman füllentésnek. Hiszen mindenki tudhatja, hogy Szöcsike Öcsike csak szököévenként olvasott el – ha egyáltalán elolvasott – legfeljebb egy rövidke mesét. Még hogy tudományos cikket olvasott volna! Mindenki a hasát fogta volna nevéttében. Nem így Pigmi, aki nemcsak pigment-hiányos, de kicsit – már-már a bárgyúság határát súrolóan – túlságosan is jóhiszemű volt.

Bocsássuk meg Szöcsike Öcsike füllentését! Jó ügy érdekében – életmentésből – tette.

Pigmi nagy érdeklődéssel kezdte hallgatni Szöcsike Öcsikét. Eddig úgy tudta, hogy mindent tud a vakondok egészséges és korszerű táplálkozásáról.

– A legfrissebb kutatások – folytatta Szöcsike – azt igazolják, hogy a pigment hiányt, mely a vakondokon jelenik meg, leginkább a fehérjében gazdag táplálékok – pondró, giliszta, cserebogár, ganajtúró – fogyasztása okozza.

Pigmiben, aki mindig szeretett volna igazi vakondbundát foltok nélkül, felcsillant a remény.

– Mesélj! Mit tegyek? – kérdezte Pigmi.

– Hagyd, hogy lemenjenek a Lények Patent farmer alagútjába, s onnan ki-ki menjen arra, amerre lát a föld alatt. Te pedig maradj a jól megszokott, barátságos lakásodban – kapcsolódott a tanácsosztásba Csigó Bigó.

– De akkor mit egyek? – kérdezte aggódva Pigmi.

– Nap-nap után a járatodba téved pocok, egér. Őket edd meg! – javasolta Szöcsike Öcsike.

– De hiszen bennük is van fehérje! – okoskodott Pigmi.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Ez igaz, de ízletesebb és gusztusosabb, mint a Lényeké – mondta Szöcsike Öcsike meggyőzően.

– Nem bánom. Megpróbálom! A Lények vonuljanak el bántódás nélkül – egyezett bele Pigmi.

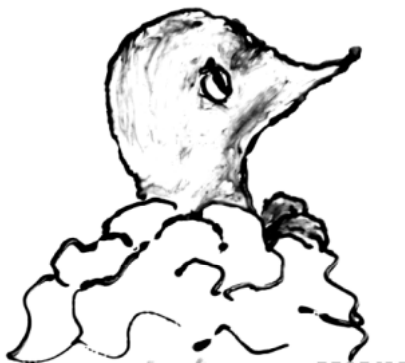
– Ezt elmondhatjuk a Lényeknek? – kérdezték Csigóék.

Miután megkapták Pigmi írásos engedélyét is, visszamentek a Lényekhez. Elképzelhetjük, hogy mekkora volt az öröm.

Közben a három nyomkereső kutya is visszaérkezett kissé kábán a sok beszippantott oroszlánbúztól. Sikerült megtalálniuk az alagút bejáratát és minden akadályt elhárítaniuk. Megindulhatott a Lények menete a földalatti szabadság felé.

Csigó Bigó nem kísérte el a Lényeket. Neki éppen elég volt a Pigmi kupacához és a visszavezető út a szükséges napi mozgáshoz. Csak ahhoz volt ereje, hogy szarvacskáival integessen a boldogan távozó csapatnak.

Most már csak arra várnak a Réten, hogy Ille Pille óvó néni visszaérkezzen a Szörnyecskékkel, hogy hozzáláthassanak az összegyűjtött temérdek mennyiségű széna hasznosításához.

15. ugrás Játék és építkezés

Most még éppen láthatjuk a pondrók és egyéb férgek menetoszlopának végét. Az eleje már leért Patent farmer alagútjába. Hamarosan a vége is eltűnik. Ennek mindenki örül a Réten. Szöcsike Öcsike és Csigó Bigó sem szomorkodik, hiszen tudják, hogy friss barátságuk ápolására bármikor lemehetnek az alagútba, s találkozhatnak bármelyik mocskos pajorral vagy drótféreggel vagy bárkivel.

Ezek után teljes figyelmükkel az ég felé fordulhattak, hiszen onnan volt várható Ille Pille óvó néni és Petronella I. és Petronella II. Szörnyecske visszaérése.

A várakozás semmittevése nem tett jót a Rét lakóinak. Egyre türelmetlenebbek lettek. Elkezdtek egymást bosszantani, hogy valamivel szórakoztassák magukat. Volt aki sírással válaszolt, volt aki verekedéssel intézte el a sérelmét, mások árulkodni mentek Majmóca tanító bácsihoz.

Majmóca tanító bácsi a Rét legnyugisabb sarkában magába roskadtan üldögélt összecusukható-hordozható kis vadász-székén. Az elmúlt napok sok felszínre jött megoldandó feladata erejének nagy részét felőrölte. Próbált új erőre kapni, hiszen a jövő sem ígérkezett nyugisabbnak. Ha csak az új tanévre gondolt, amit már meg kellett volna nyitni, erős borzongás futott végig rajta az idegességtől. Ekkor lépett elé Okosodó Buta Borzas Arnoldka, hogy a segítségét kérje. Amint azonban meglátta, hogy Majmóca tanító bácsi még nem heverte ki az elmúlt időszak fáradsalmait, felajánlotta a segítségét a tehetetlennek tűnő Majmóca tanító bácsinak.

– Tessék nyugodtan pihenni! – mondta Majmóca tanító bácsinak Arnoldka.

Ha engedélyt kapok rá, majd én leszek a Tanító bácsi helyettese. Nem szükséges írásban adni a megbízást,

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

gyűlést sem szükséges összehívni, melyen a megbízást megszavaznák, mert belátom, Tanító bácsinak ebben a helyzetében ezt nagyon nehéz lenne megfogalmazni és leírni vagy megszervezni. Ezért hoztam magammal a három cicánkat tanúnak. Tudom, hogy egy tanú nem tanú, két tanú már elegendő lenne, de a három cicából nem tudtunk igazságosan kiválasztani kettőt. Ezért van itt mind a három. Velem együtt összesen négyen, ha a Tanító bácsit is bele vesszük, akkor már öten vagyunk itt.

Majmóca tanító bácsi teljesen felélénkült. Feltűnt neki ugyanis, hogy Arnoldka milyen hibátlanul számol. Míg mások általában felejteni szoktak a szünetekben, addig Arnoldkában az elmúlt tanévben tanultak mély gyökereket eresztettek, mondhatni úgy is, hogy erős alapokká szilárdultak.

Majmóca tanító bácsi megkönnyebbülten adta beleegyezését Arnoldkának, hogy ő állítsa vissza a rendet a Réten.

Majd hirtelen megrázta magát, mint a kutya teszi, mikor kijön a vízből. Ezzel a mozdulattal mintha ólmos fáradságát rázta volna le magáról. Új erő költözött tagjaiba. Pedagógus vénájában a hivatástudattal dúsitott nedvkeringés indult el újra.

– Gyerünk! Munkára vagy játékra fel, míg meg nem érkezik Ille Pille néni Szörnyecskéivel.

Azzal már kint is termett a Réten. Egy szót sem kellett szólnia, s a civakodó, verekedő rétieik meglepetten rebbentek szét. Majmóca tanító bácsi Főnix-madárként újjáéledt alakja lenyűgözően hatott mindenkire.

– Kört alakítunk! – vezényelte Majmóca tanító bácsi – Kedvenc játékunkat, a „Körben áll egy kislányká”-t játsszuk!

– Hurrá! – kiáltották –, de ki legyen a kislány? Szerencsére ezt az újabb problémát már nem kellett megoldaniuk, mert a pondrók integetésekor Csigó Bigó a szarvacskáit a távolba irányítva fejejtette, az is kedvezett

neki a felfedezésben, hogy éppen abban az irányban, ahonnan e pillanatban feltűnt Ille Pille óvó néni a két kis Petronellával.

Csigó Bigó nagy zajt nem tudott ugyan csapni, de szarvacskái kétségbeesett kapálózására azonnal mindenki felfigyelt, s a jelzett irányba pillantva meglátták az érkezőket.

A játékra kialakított kör közepére szállt le Ille Pille és Petronella I. és II. Szólniuk sem kellett. Az arcukra kiülő elégedett mosoly mindent elárult: azt ugyanis, hogy megtalálták a jó helyet Janella Gazella és a várt kis Jövevény házikója és a széna szikla megépítésére.

– A játékot most elhalasztjuk – mondta Majmóca tanító bácsi – Építkezésre fel!

Ille Pille néni és a Szörnyecskék újra a levegőbe emelkedtek, hogy mutassák az utat a megtalált alkalmas hely felé.

– Mindenki felnyalából annyi szénát, amennyit csak elbír – szervezte a munkát ésszerűen Majmóca tanító bácsi.

Kánya Banya éppen akkor szállt el a Kerek Erdő Négyszögletes Rétje felett, amikor már mindenki a hátára vette a szénaadagját. A látványtól annyira összezavarodott, hogy még a repülést segítő, sétabotot helyettesítő cirok seprűjét is elejtette.

A seprű leesett a Rétre Arnoldka elé. Arnoldka nem sokat tétozott, felvette, hátára csapta petrencerúdnak a széna leszorítására. Még jó lesz valamire – gondolta. Azzal ballagott tovább a többiekkel, míg el nem érték az erdő széle közelében egy, a rétből kiágazó utacsán megközelíthető kies tisztást. Lélegzetelállítóan szép hely volt.

Mindenki lerakta szénaterhét. Leheveredtek rá. Vártak a további utasításokra. Hiszen azt már megtanulták, hogy nem húbelebalázs-módján kell a tennivalókhöz kezdeni.

16. ugrás A Rejtett Szépség

Elmondhatjuk végre, hogy minden és mindenki ment a maga útján, de az azonos cél felé:

A pondrók, drótférgek, százlábúak és társaik már belakták az alagutat, amit Patent oroszlán, a farmer volt szíves a rendelkezésükre bocsátani.

A szénakupacok csapata is elért a lélegzetelállítóan szép tisztásra, amit Ille Pille óvó néni talált Szörnyecs-kéivel a Kerek Erdő egy eldugott, de a Rétről azért jól megközelíthető helyén. Ille Pillének nem volt nehéz újra megtalálnia a kiszemelt helyet, hiszen kicsi „dzsipieszé”-be azonnal beprogramozta a hely adatait, tudományosabban szólva, a hely koordinátáit, amint arra rábukkantak.

Mindenki, Majmóca tanító bácsival az élen, önkéntelenül felkiáltott, amikor odaértek: Gyönyörű! – mondták, s szinte valamennyijüknek tátva maradt a szája.

– A kicsi tisztásnak először is nevet kell adnunk – tért magához elsőnek az ámulatból Majmóca tanító bácsi. A régi szokása szerint menten gyűlést akart összehívni, hogy kigondolják együttesen a legtalálóbb nevet, de belátta, hogy ezt már mindenki unja. Így ugyan nem hívtak össze értekezletet, azonban mégiscsak gyűlést tartottak, mivel Majmóca tanító bácsi bő szóáradattal ecsetelte azt a sok szépséget, ami mindenki számára szemmel jól látható volt: a fák sokféleségét, amely méretben és színben mutatkozott, az ezerféle virág színpompáját és illatát, a tisztáson lévő bővizű forrás és a belőle kifolyó patak vizének tisztaságát, ihatóságát. A látvány egyre jobban megihlette, ahogy mind jobban elmélyült a tisztás szépségeinek taglalásában, és javasolta, hogy nevezzék el a helyet „Rejtett Szépség”-nek. Csak azért nem Rejteknek, mert olyan nevű hely már van a Bükkben.

– Szeretnék ehhez a névhez ragaszkodni – mondta,
– mert csak így tudjuk az idegen- és turistaforgalom elől titokban tartani a helyet. Így tudjuk Janella Gazella és kicsinye számára a legnagyobb nyugalmat biztosítani.

Szerencsére ebben mindenki egyetértett. Fel is írták mindjárt a tenyerükbe ezt a találó nevet, hogy el ne felejsék.

Janelláról eszébe jutott rögtön Majmóca tanító bácsinak, hogy miért is jöttek ide.

– Munkára fel! – adta ki a jelszót.

Fel is pattantak a rétlakók kis szénakupacaikról, ahol pihengettek, míg Majmóca tanító bácsi a tisztás szépségeit méltatta. Mindenki ott buzgott a tenni akarás, azonban nem tudták, hova tegyék a hozott szénát, hogyan is kezdjenek a kunyhó és széna-szikla építéséhez.

Szerencsére Ille Pille óvó néni fejében már abban a pillanatban megszületett a terv, amikor először meglátta az akkor még névtelen tisztást. Így mielőtt az ész nélküli tevékenykedés elkezdődött volna, „kézbe” vette az irányítást. A Rejtett Szépség porába rajzolta az elkészítendő létesítményeknek a méretarányos képét a méretekkel, kijelölte azok helyét. Csatatokra osztotta a rétlakókat. Okosodó Buta Borzas Arnoldka is fontos szerepet kapott. Ő lett az egyik brigádvezető. Irányításával kezdték el a kunyhók építését. Neki segített Csigó Bigó, Szöcsike Öcsike és a kutyák is, Pemzli, Pamacs és Ficok.

A többiek a széna-sziklához kezdték halmozni a szénát, mivel ehhez a munkához nem kellett különösebben nagy szakképzettség. Elegendő volt Patent farmernek a Plémobil farmon szerzett gyakorlata, amit a szénás-szekerek és szénakazlak rakásánál szerzett.

A három kiscicát, Füstit, Kormit és Túrót kiküldték őrszolgálatba ahhoz a fához, ahol megtalálták Janella Gazella üzenetét, amikor azt hitték, hogy végleg eltűnt. Az

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

ő feladatuk az volt, hogy ha Janella Gazelle feltűnik a kicsinyével, akkor elvezessék őket a Rejtett Szépségre.

A cicák nagy lustán, mondhatni, macska-módra kényelmesen elhelyezkedtek a fa tövében. Doromboltak, egymást és magukat nyalogatva mosakodtak, majd a nagy semmittevésben – mert, hogy amit csináltak, azt csak semmittevésnek lehet tekinteni ahhoz a munkához képest, ami a Rejtett Szépségen folyt – elfáradva el is aludtak.

Ezen közben a Rejtett Szépség, szépségét ugyan megtartva, de kicsit átalakult. Fák árnyékában megbújva, egyetlen virágot sem bántva, megépültek a kunyhók. Hasonló módon – környezetkíméletesen – felhalmozták a szénát a gazella-ugráló-sziklának.

A munkától nem kicsit elfáradva, de elégedetten pihent le mindenki a nevével titkosított tisztáson. Most már csak Janella Gazella örömének nagyságára voltak kíváncsiak. De hogy ezt megláthassák, arra még egy ugrásnyit várni kell!

17. ugrás Patent a boglya tetején

A Rejtett Szépségen elkészültek a takaros kis kunyhók. Megépült a hatalmas szénaszikla, ami inkább szénakazalnak hatott. Már csak egyetlen gond magasodott a rétlakók előtt. Az ugyanis, hogyan jön majd le Patent a kazal tetejéről. Azután, ha ő majd lejön, hogyan tudja használni Gazella és a kicsinye. Miként tudnak majd felkapaszkodni a szénakazalra.

Majmóca tanító bácsi arra kérte Patent farmeroroslánt, hogy helyezze magát kényelembe odafent, lehetőleg ne nyugtalankodjon, ne idegeskedjen, mert előbb vagy utóbb biztosan kigondolnak majd valami jó megoldást.

Elkerülhetetlennek látszott a rétiek összehívása – jöllehet együtt voltak mind a cicák kivételével – egy kisebb vagy nagyobb lélegzetvételnyi gyűlésre.

Patent a nagy nyári kiránduláson nem vett részt, így személyes tapasztalata nem volt a Gólyavárban és a Rókafarmon történekekről, de néhányan részletesen elmesélték már neki, hogy hány megbeszélés, értekezlet és röpgyűlés van a hátuk mögött. Mint tudjuk, legalább annyi, ahány gubanc képződött az útjuk során. Azt is megtudta, hogy valahányszor értekezletbe kezdtek, abból csak nagyon nehezen, időigényesen tudtak csak kikeveredni. Patent azonnal belátta, hogy Majmóca szavait, melyekkel óvta a nyugtalankodástól, komolyan kell venni. Le is heveredett a szénakazal tetején, s nyugisan várta sorsa jobbra fordulását, ami jelen esetben a sikeres földet érést jelenti majd.

Lent a szépségesen szép tisztáson pedig óvatosan gyülekeztek a rétiek, vigyáztak a virágokra. A fűszálak mindegyikére nem tudtak tekintettel lenni, de a fűszálak a lépések súlya alatt ugyan lefeküdtek, de fel is álltak abban

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

a pillanatban, amikor odébb állt a lépő. Ezt tudva, Majmóca tanító bácsi úgy rendelkezett, hogy kört alakítanak, de a kör haladva forogni fog, hogy a fűszálak gond nélkül fel tudjanak állni.

– Gyűlésünk tárgya az – kezdett mondanivalójába Majmóca tanító bácsi –, hogyan jöjjön le Patent a szénakazalról. Bár egyelőre tudjuk őt nélkülözni, hiszen semmi, az ő szaktudását igénylő munka nem áll most előttünk, de Okosodó Buta Borzas Arnoldkának máris nagyon hiányzik. Másrészt egy idő után Patent is megéhezik, megszomjazik... Harmadrészt kikezdi az unalom, hiszen a szénarágás nem az ő kedvenc időtöltése. S ha még tovább törnénk a fejünket, biztosan találnánk további indokokat, hogy Patent farmernek miért a földön lenne inkább a helye.

Ezzel az okfejtéssel mindenki egyetértett. Ezt a részét a gyűlésnek nem is kellett megszavaztatni.

– Jöjjön hát az igazi megbeszéltnivaló! Hogyan kerülhet le Patent onnan fönről? – tért vissza Majmóca tanító bácsi a még létező megoldandó kérdésre. – Ha ezt megoldjuk, akkor legalább két legyet ütünk egy csapásra.

Itt azonban abba kellett hagynia mondandóját, mert észrevette, hogy sokan zavaros szemekkel meredtek rá, azok, akik nem tudták megfejteti, hogy Patent problémája hogyan kerül kapcsolatba két lecsapott léggel.

Majmóca tanító bácsi előkapta kis noteszét, és feljegyezte, hogy az iskolaév kezdetén azonnal foglalkoznia kell a szólásokkal. Most erre nincs idő. Inkább újra kezdte mondókáját.

– Ha le tudjuk juttatni Patentot, akkor annak minájára majd Janella Gazellák is le tudnak kerülni fönről – mondta el javított kiadásban a lényegét Majmóca.

– De hogy mennek majd fel? – akadékoskodott Szöcsike Öcsike.

– Jó kérdés! – nyugtázta a közbeszólást Majmóca tanító bácsi. – Most azonban még csak a lejutásnál tartunk – intette türelemre Majmóca a kis közbeszólót. – Ha ezt megoldjuk, akkor erről videofelvételt készítünk. Majd a felvételt visszafelé lejátszunk, s így a második kérdésre már meg is van a megoldás.

– Hurrá! – tört ki az egyöntetű helyeslés a rétiekből.

– Vegyük sorba az ötleteket – vette át ismét a szót Majmóca tanító bácsi.

Erre örületesen nagy hangzavar keletkezett.

– Ez így nem lesz jó! – tiltakozott Ille Pille óvó néni, aki mindig is rendpárti volt. – Maradjunk a jól bevált módszerünkénél. Akinek használható ötlete van, az írásban adja le nekem. Mivel Ille Pille óvó néni minden eshetőségre fel volt készülve, így természetesnek vehetjük, hogy egy mozdulat műve volt csupán, s kis oldaltarisznyájából máris előkerültek a kis jegyzetlapok és ceruzák.

Az idő takarékos felhasználása miatt nem részletezem azt, hogy hányan kértek lapocskát, mennyi idő alatt sikerült kigondolni és leírni az ötleteket, hogyan hajtogatták össze a lapocskákat, szedték össze azokat, majd hogyan rakták külön kupacokba az azonos vagy közel azonos javaslatokat. Íme a végeredmény:

- – Vásároljanak vagy béreljenek egy helikoptert?
- – Építsenek felvonópályát a kazalhoz?
- – Alkalmazzanak gólyákat, akik elvégzik a szállítást?
- – Az ülőkék már megvannak!
- – Készítsenek létrát és támasszák a kazalhoz?
- – Vegyenek játszótéri csúszdát?
- – Bár azon felmászni kicsit nehezebb!

Amíg lent a tisztáson folyt az agyak tornáztatása a probléma megoldása érdekében, az alatt Patent oroszánfarmer már kezdte borzasztóan unni magát a kazal tetején. Unalmában mit is tehetett volna? Lábaival kalimpált. Közben egyre több széna szállodogált le a kazalról. Addig-

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

addig, mígnem valóságos lejtő alakult ki, amin Patent szép kényelmesen lesétált. Odaóvakodott a körhöz, mely körbe forgás közben haladt is, hogy a fűszálak fel tudjanak állni. A körön kívül fülelt, hogy miről is folyik a tanakodás. Addig fülelt, míg egyszer csak Csigó Bigó, aki a körön kívülre csúszott, mivel nem tudott lépést tartani a többiekkel, észre nem vette.

– Patent, te itt? – csodálkozott rá Csigó Bigó. – Nem a kazal tetején kellene lenned? De akkor miről is tanakodunk? – értetlenkedett CsB.

– Miről tanakodtok? – kapta el a szófonal végét Patent.

– Arról tanakodunk, hogy hogyan tudnánk a kazal tetejéről lehozni Pa... – kezdett mondókájába Majmóca tanító bácsi készségesen, de torkán akadt a befejezés, amikor rádöbbsent, hogy éppen az előtte álló Patent farmernak adja a felvilágosítást.

Ezek után már csak annyi dolguk volt, hogy megnézzék azt az utat, amelyen lejött Patent a kazalról. Mindenki a homlokát fogta: – Még ilyet! Milyen egyszerű a megoldás! – csodálkoztak.

Ha már megvolt a gyűlésre kialakított kör, akkor nem akartak dolgavégezetlenül felbomlani, körtáncba kezdtek hát annak örömére, hogy Patent ismét a földön van körükben. Mivel csak egy körjátékot tudtak, a „Körben áll egy kislányká”-t, be is állították a kör közepébe Patent farmert. Már éppen belekezdtek volna az énekbe, amikor Okosodó – egyre gyorsabb észjárású – Buta Borzas Arnoldka kérte, hogy előénekelhesse a módosított éneksszöveget:

„Körben áll az apukám / Lássuk ki lesz párja már /
Lássuk azt a remek kis utat / Ami a kazalra feljuttat.”

Mivel ezt korábban már megnézték, így csak az van hátra, hogy leszűrjük a tanulságot: „Ne keresd a bonyolultat, ha van egyszerű is!”

18. ugrás Túró, Kormi és Füstí

A Kerek Erdő Négyszögletes Rétjének lakói a kör-játékkal vannak éppen elfoglalva. Még mindig Patent, az oroszlánfarmer van a kör közepén. Lassan választania kell maga helyett. Szinte biztosak lehetünk benne, hogy akit választ, az „kit szeret legjobban”, az csak a fiacskája, Okosodó Buta Borzas Arnoldka lehet.

Nyugodtan itt hagyhatjuk őket a Rejtett Szépségen.

Nézzünk körül kicsit az Erdőben. Keressük meg azt a nagy fát, ahol hagytuk Túrót, Kormit és Füstit, a három kiscicát.

Ők bizony még mindig ott alusznak a fa tövében. Álmukban dorombolnak, talpacskájukkal közben meg-meggyúrnák és dagasztják egymást, még a körmöcskéjüket is kiengedik olykor, de nem okoznak egymásnak fájdalmat. Látszik rajtuk, hogy nagyon boldog kiscicák.

Csak éppen a megbízatásukat nem teljesítik. Hiszen nem aludni küldték ide őket, hanem, hogy ha netán megjönne Janella Gazella a kicsinyével, akkor elvezessék őket az új otthonukba.

Az Erdőben csodálatos béke honol. A madarak dalolgatnak. Már az idei költés fiókái is megtanultak repülni, egyedül tudják a táplálékukat összevadászni, egyik másik már el is költözött a családi fészekből, ahol szűkössé vált a hely, némelyek már a párválasztás felelősségteljes, de kellemes gondján is túl vannak, építik vagy már meg is építették önálló fészkeiket. Az Erdő békéjét semmi nem zavarja. Vagy mégis? Mintha a madarak összesúgtak volna? Valaki olyan jár talán az Erdőben, aki soha vagy nagyon ritkán jön erre? Figyeljünk csak!

Valóban! Már látjuk is, hogy itt vannak, akiket már napok vagy tán hetek óta annyira várnak a rétlakók.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Megjött Janella Gazella a kicsinyével. Jól látjuk? Nem is egyvel?!

Igen, jól látjuk. Nem egy, hanem két kis gazella ugrándozik Janella mellett, előtt, a háta mögött. Janella nem győzi őket püsszegéssel csendre inteni. Szeretne meglepetésszerűen megérkezni a rétlakókhoz. Minden zajt, ágropogást, gazellagyerek zsivajt és kacagást azonban nem tud maga körül megszüntetni. Nem is akar, mert ő maga is vidám attól, hogy a kölykei olyan jókedvűek.

Gazella nem téveszti el az utat. Halványan megvan még a nyom, amelyen elment. Már közelítenek is a nagy fához, ahol olyan önfeledten alszik a három cica. Janella óvó, állandóan kémlelő tekintete azonnal felfedezi őket. Azt is meglátja, hogy a cicák alusznak. Az agyában gyorsan forgó kerek menten összerakják számára a „képletet”: A cicák előőrsökként vannak itt. Nem délutáni csendes pihenőre küldték ide őket. Jó ösztönrel megérzi, hogy a cicáknak, éberén, rá és a gyermekére kellene várakozniuk. Ennek a feladatnak a teljesítésére Majmóca tanító bácsi ötöst – bizony – nem tud majd adni! – gondolja magában Janella Gazella újszülött anyuka.

Ahogy ezt végig gondolja, ettől nem lesz rosszkedvű. Ellenkezőleg! Vidám, mókázásra kész természete, amely a gyermekei megszületése óta a rászakadt felelősség súlya alatt kissé mélyebbre temetődött a lelkében, most újra éledni látszik. Már is kész a terve, hogyan viccelje meg a cicákat, akik nem állnak a feladatuk teljesítésének magaslatán. Sőt! Egyáltalán nem is állnak, hanem elnyúlva, mély álomba merülve fekszenek, mint „lomha földi békák”, kik, mint tudjuk az irodalomból, „szanaszét görögnek”.

Hirtelen szigorú szemekkel mered a kis gazella gyerekekre. Azok, bár még csak néhány naposak, de azt már megtanulták, hogy mindennek megvan a maga ideje: mikor a játéknak, mikor a vidámkodásnak, mikor a komolyságnak. Janella nézéséből tudják, hogy most éppen a komolyság

ideje jött el. Menten abba is hagyják a hancúrozást s anyjukra figyelnek. Most egy pissenés sem hallatszik.

Janella leveszi a jelző – rózsaszínű és kék színű – szalagot a gyerekek nyakából. Odalopakodik a cicákhoz. Óvatosan összeköti a három kiscica farkát a kék szalaggal. A rózsaszín szalagot Túró nyakába köti. A másik végét pedig a nagy fa alatt növekedő magonchoz erősíti. A cicák alvás-mélységét jelzi, hogy mindebből semmit nem vettek észre.

A gyerekek anyjukat figyelték eddig, s már csendesen pukkadoznak, alig tudják visszatartani, hogy ki ne robbanjon belőlük a hangos kacagás, hiszen megértették a móka lényegét.

Gazella némán intett nekik, hogy mehetnek tovább. Kicsit odébb, de már hallótávolságon kívül aztán elszabadult a kis gazellák jókedve. Gazella már nem is próbálta csitítani őket. A saját gondja foglalta el. Kivette a gyerekek nyakából a jelzőszalagot, így most, felületes ránézéssel, nehezen tudja megállapítani, hogy melyik gyereke a Gizella, és melyik a Janika. Szerencsére mindkét gyerekén van rejtett különös ismertetőjel. Majd ezeket használok! – tért napirendre a probléma felett Janella Gazella újsütetű anyuka.

Ez alatt a kis gazellák jókedve a tetőfokra hágott. Vidámságuk hangjai elhallatszottak a Rejtett Szépségig.

A kör közepén éppen Okosodó Buta Borzas Arnoldka állt, aki nem tudta eldönteni, hogy Szöcsike Öcsikét vagy Csigó Bigót válassza maga helyett. Arnoldka halálos csendet kért, mert csak csendben tudta végig gondolni a szempontokat a kiválasztáshoz, majd a szempontok mérlegelésével akart választani.

A beállt nagy csendben könnyű volt meghallani a szokatlan zajt, ami a nagy fa irányából jött.

Egyszerre, vezényszó és gyűlésen született döntés nélkül kezdett mindenki rohanni a hangok irányába.

19. ugrás Janika és Gizella

Hanyatt-homlok rohantak mind a Rejtett Szépségről a nagy vígság, a nagy fa irányába, ahol a cicákat sejtették. El nem tudták képzelni, hogy mitől lettek a cicák olyan jókedvűek. Nem sejtették, hogy a cicák mély álmukat alusszák.

Amikor meglátták a közeledő Janella Gazellát, meglepődtek ugyan, hiszen a cicákra számítottak, de meglepődésük azonnal örömmre változott, hiszen olyan régóta vártak már Janellára.

– Mi volt az a nagy ricsaj, amire idefutottunk? – kérdezte Majmóca tanító bácsi.

De már a választ meg sem kellett várni, mert a bokorból előugrott a két rakoncátlan, fékezhetetlenül vidám gazella kölyök. Válasz nélkül is mindenki tudta, hogy ők verték fel az erdő csöndjét.

Janella Gazella irulva-pirulva terelgette maga elé magzatait. – Ők az én csemetéim, az egyik Janika, a másik Gizella. Pillanatnyilag nem tudom megmondani, hogy melyik melyik, mert a jelző szalagot kivettem a nyakukból, de már van elképzelésem a személyazonosság megállapítására.

Ez már sok volt Ille Pille óvó néninek. Hiszen neki is vannak ikrei, Petronella I. és Petronella II. Szörnyecske. Neki azonban soha nem okozott gondot a gyerekei megkülönböztetése. Hirtelen elkiáltotta magát: – Gizella! A jobbmra!

Futott Gizella Ille Pille jobbjára.

Ille Pille máris elővett egy kis névjegytáblácskát oldaltáskájából.

Az oldaltáskája különben úgy működik, mint egy „terülj, terülj asztalka”. Ille Pille azt vesz ki belőle, amit

csak akar, amire éppen szüksége van. Most éppen egy névjegytáblácskára volt szüksége. Gyöngybetűivel ráírta: Gizella. Majd a nyakába akasztotta.

– Most már tudja mindenki, hogy melyik kölyök a Janika – mondta Ille Pille óvó néni. Előállt Janika is.

– Az én nevem Janka, becézve Janika.

Ő is megkapta a kis névtáblát a nyakába Ille Pillétől.

Ezután már felhőtlenül tudtak örvendezni Janella várakozáson felüli létszámmal való visszatérésén. Közben megindultak a Rejtett Szépség felé.

– Kössük be a szemüket! – kiáltotta el magát Okosodó Buta Borzas Arnoldka. Ille Pille oldaltarisznyájából előkerültek a kis kendők. Bekötötték a csodálkozó Janelláék szemét. Így mentek tovább.

A nagy fa alatt közben ébredtek a cicák – nem maguktól. Arra járt egy másik vidám társaság, egy egércsalád: Lajos bácsi, Berta néni, Lajoska és Lujzika. Cincogó kacarászásuk és az egérszag verte fel a cicákat. Még félálomban voltak, de máris vadászni akartak, ahogy ez rendes cicákhoz illik.

Aztán teljesen felébredtek! Rá kellett ébredniük, hogy mozdulni sem tudnak, nemhogy vadászni. Legfeljebb a vadáspóz volt megfelelő, de abból moccanni sem tudtak.

Az egércsalád már éppen a futás gondolatával kezdett volna foglalkozni, amikor észrevették, hogy a cicák valamiért nem mozdulnak. Ez szöget ütött a fejükbe – még szerencse, hogy nem a farkukba, így megmaradt a menekülés lehetősége.

A cicák még mindig nem mozdultak. Felállnának. Visszahuppannak. Újra próbálkoznának, sikertelenül.

Az egerek egyre kíváncsibbak lettek. Egyre közelebb merészkedtek. Észrevették, hogy a cicák ki- és összevannak kötve.

– Nehéz helyzet!

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Nincs segítség – csak az egerek!
– Segítenétek? – kezd tárgyalásba Túró.
– Mire gondolsz? – kérdez vissza Lajos bácsi.
– Arra gondolok, hogyha elrágnátok a szalagokat, amikkel valaki vagy valakik összekötöttek bennünket, akkor megszabadulnánk ebből a kötött helyzetünkből – válaszolt Kormi.

– Nem volna ez számunkra veszélyes? – kérdezi Berta néni.

– Miért lenne veszélyes ez nekünk? – értetlenkedik Lajoska és Lujzika, akik még nagyon kevés élettapasztalattal rendelkeznek.

– Jaj, ezt most ne kezdjétek el megmagyarázni a picinyeiteknek – kérleli az egérszülőket Füstí. – Kössünk inkább egyezséget!

– Mi az ajánlatotok? – kérdezik a felnőtt egerek.

A cicák összedugnák a fejüket tanácskozásra, de ezt összekötöttségükben nem tudják megtenni. Ez azonban nem lehet akadálya, hogy kigondolják az ajánlatukat.

– Mi csak a „cica-becsületszavunk”-at tudjuk adni, hogy ha elrágcsáljátok az összekötő szalagokat, mi nem fogunk bántani benneteket. A biztonság kedvéért, hogy soha ne essünk kísértésbe, mostantól kezdve ne egér-, hanem kutyaszagú dezodort használjatok – közvetítette a közös döntést Túró.

Az egerek – szinte első látásra – megszerették a cicákat. Ezért szívesen hittek nekik, bíztak meg bennük. Szerették volna hinni, hogy létezik cica-egér barátság, ahogy van példa a kutya-macska barátságra is.

Szaporán munkához láttak az egerek. Mire a cicák megszabadultak, addigra már úgy érezték, hogy mindig is barátok voltak. Nem csoda hát, hogy együtt indultak a többiek után a Rejtett Szépségre.

20. ugrás A kutyák idegen szagot éreznek

Míg a cicák „megnemtámadási” egyezséget kötöttek az egerekkel, az alatt a többiek már megérkeztek a Rejtett Szépségre.

Janella Gazella, Janka és Gizella szeme még mindig be volt kötve, hogy a meglepetés kellő nagyságú legyen számukra. Mivel nem láttak, ezért eléggé csetlettek-botlottak. Nem volt könnyű úgy vezetni őket, hogy közben ne sok virágot – ha lehetséges, egyet se – tiporjanak le.

Mivel Ille Pille óvó néni ismerte legjobban a helyet, hiszen emlékszünk rá, ő fedezte fel szörnyecskéivel, ezért ő tudta legjobban kiválasztani a legalkalmasabb pontot, ahonnan teljes pompájában mutatkozik majd a tisztás, ha lekerül a kendő a gazellák szeméről.

– Állj! – kiáltotta Ille Pille gyenge hangján, amikor a csapat erre a helyre érkezett.

Mindenki ment tovább, mintha Ille Pille meg sem szólalt volna. Ezért Majmóca vette át az irányítást: – Álljunk meg! Ille Pille szeretne valamit mutatni. Vagy netán gyűlést rendezzünk? – fordult Majmóca tanító bácsi Ille Pille óvó nénihez.

A csapat megállt. Mindenki arcára azonnal kiült a döbbenet, amit a gyűlés összehívásától való félelem csalt elő.

Gyűlést? De hisz mindenki mindent vagy majdnem mindent tud – szólalt meg, a helyzetet megmentendő, Patent farmer, aki az utóbbi időben erősen kacérkodott a gondolatokkal, hogy pedagógiai tanszemélyzetté képezi át magát. – Csak egy-két dolgot nem tudunk. Például azt, hogy hol van Füsti, Kormi és Túró. Régen kaptunk hírt Pigmiről, a festékhíányos vakondról. Aztán, hogy vajon miként érzik magukat az alagutamban a férgek? És így

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

tovább ... – töprengett el Patent. – Ha jobban meggon-
dolom – folytatta –, valóban, jó lenne egyet gyűlésezni.

Már-már úgy tűnt, hogy semmi és senki nem tudja
megmenteni a társaságot egy újabb gyűléstől, aminek a
végét azonban ki láthatta volna!

Ille Pille tért elsőnek magához és vissza a tárgyhoz.
Ezek után már nem sokat teketóriázott, hanem határo-
zottan kijelentette, hogy „semmi gyűlés vagy értekezlet!”

Gondolkodjunk! – figyelmeztetett Ille Pille óvó néni.
– Miért is vagyunk itt? Miért is kötöttük be Janella,
Gizella és Janika szemét?

Tényleg! Miért is kötöttétek be a szemünket? Már
nagyon kényelmetlen nekünk ilyen vaksi módon botla-
dozni. Levehetnénk a kendőket? – érdeklődött félszegen
Janella.

Mielőtt valaki is megadta volna a kendők levételére
az engedélyt, máris elterelődött a figyelem Janelláéről.

Nem felejthetjük el, hogy a három kutya, Ficok,
Penzli és Pamacs szag-alapú szaknyomozói kiképzésben
részesült. Ezt a szakképzettségüket eddig hivatalosan nem
tudták használni, mert nem kaptak nyomozásra megbíza-
tást. Ők azonban megbízástól vagy annak hiányától füg-
getlenül állandóan szimatoltak. S ha szimatoltak, akkor
szagot is fogtak. Így volt ez most is. Az ő eszükön, mond-
hatni szimatukon nem lehetett túljárni. A kutyaszagú
dezodor illatán átütött a semmivel össze nem téveszthető
egérszag.

Honnan jön ez a szag? – súgtak össze izgatottan a
kutyák. Az izgatottságuk hamar átragadt a többiekre is,
ugyanis mindenki egyre erősebben kezdte érezni az illa-
tot. A vélemények azonban megoszlottak. Volt, aki egér-,
volt, aki erősödő kutyaszagra adta a voksát.

A kérdésre válaszolni kell! Ezt tanulták Majmóca
tanító bácsitól.

Szegény gazellákat faképnél és bekötött szemmel hagyva, rohantak a szag irányába, ki a Rejtett Szépségről.

A rohanásból nehéz volt lefékeződniük, de sikerült! A látvány annyira meglepte őket, hogy valósággal földbe gyökerezett a lábuk. Ezzel a jelenséggel már találkoztak akkor, amikor a Gólyavárban voltak, s meglátták a gólyákat az oroszlánszőr pilótasapkákban.

Csak Csigó Bigó nem tudott földbe gyökerezni – lábbal –, mivel soha nem is volt lába. De ez most nem fontos megjegyzés, hiszen ezt úgy is tudja mindenki. Csodálkozni azért Csigó Bigó is tudott. Szeme neki is van, amivel lát. És mit is látott?

Jött a három cica, Túró, Füsti és Kormi négy egér társaságában. Jöttek! Ne úgy képzeljük, hogy a cicák üldözték az egereket. Nem! Szinte kart karba öltve sétáltak.

Csak a szag előzte meg őket, a szag szaladt egy kicsit előre, amit szagnyomozásra kiképzett kiskutyáink éreztek meg olyan ügyesen elsőként.

Amint megpillantották a népes, ismeretlen társaságot, Lajos bácsi és Berta néni összebeszélés nélkül, egyszerre vonta magához oltalmazóan Lajoskát és Lujzikát, és segílyt kérően tekintettek a cicákra.

A cicák megértették, hogy az indulás előtt kötött megneemtámadási szerződés kötelezi őket, tehát tenniük kell valamit, de gyorsan, mielőtt a kutyák valami megbocsáthatatlanul meggondolatlan és barátságtalan lépésre szánják el magukat.

Túró agyában született meg villámgyorsan a megoldás: mellényzsebéből előrántotta túrófehér zsebkendőjét, egy, a lába előtt heverő faágra kötötte. A béke és a jó szándék hevenyészetten megalkotott jeleként Lajos bácsi kezébe nyomta volna, ha lett volna keze, de mellső lába volt, ami egérnél a kéz szerepét tölti be, így odanyomta.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Lajos bácsi minden bátorságát összeszedve, valószínűs parlamenterként indult a rétlakók felé. A cicák mellette és mögötte, született testőrökként mentek vele.

A rétlakók csak álltak és néztek, csodálkozásuk határtalan volt, az álmétkodástól moccani és szólni sem tudtak.

Ez a csend kedvezett Korminak, a legmarconább kinézetű cicának. Bár a kinézetnek most különösebb jelentősége nem volt, hiszen mindenki ismerte Kormit. Így mindenki tudta, hogy az ünnepélyes fekete külső cicásan puha szívet takar.

Kormi tehát kihasználta a csendet. Lágú, nyávogásra erősen emlékeztető hangján elmesélte történetüket az egerekkel.

A történetet mindenki olyan szépnek találta, hogy a kis egércsaládot mindenki a szívébe zárta, s természetessé vált, hogy mostantól Cincogóék is a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén fognak élni.

A cicákkal és egerekkel kibővült csapat indult vissza a Rejtett Szépségre.

Janella a kicsi gazellákkal még mindig azon a helyen állt tanácstalanul, ahol hagyták őket. Türelmük már fogytán volt. A kicsinyek nyafogtak, szomjasak, éhesek és fáradtak voltak. És az, hogy a bekötött szemükkel semmit nem láttak, nagyon védtelenné tette őket.

Ille Pille óvó néni megérezte, hogy most már nem szabad várakoztatni tovább Janelláékat. Ezért szaporázta a csapásokat szárnyaival, hogy minél előbb ott legyen a gazelláknál, és levehesse a kendőket. Most már azzal sem törődött, ha a gazellák magukban csodálkoznak majd rá a helyre, ami mostantól az otthonuk lesz. Közben Szöcsike Öcsikén is nagy nyugtalanság vett erőt. – Futóverseny! – kiáltotta el magát. Csigó Bigó kivételével mindenki azonnal futásnak eredt. Éppen akkor értek a faképnél hagyott Janellához és kicsi kölykeihez, amikor Ille Pille kettőnél

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

több lábával leügyeskedte – egyszerre – a három szem-
bekötő kendőt. Így már mindannyian – Csigó Bigó csak
távolból – együtt hallgathatták a gazellák énekét:

Gyönyörű hely! Itt élünk, hej! Itt élünk jó!
Boldogító!

21. ugrás Patkó bemutatkozása

Zengett a Rejtett Szépségen a gazellák éneke. Az énekbe egyre többen bekapcsolódtak a bennszülött rétlakók közül is. Végül már mindenki énekelt, mivel a dallam és a szöveg is nagyon egyszerű, könnyen megtanulható és megjegyezhető volt. Már-már attól kellett tartani, hogy a harsogó énekszó miatt a Rejtett Szépség nem tudja megőrizni rejtettségét. Ezért Ille Pille óvó néni, gyakorlott kórusvezetőként befejezést vezényelt.

Amikor elhalt az ének, körbe vették Janelláékat. Mindenki beszélni akart velük, megsimogatni a kicsi gazellák selymes szőrét.

Ille Pille óvó néni tudott legkönnyebben Janella, az újdonsült gazella anyuka közelébe férkőzni. Ez azért volt fontos, hiszen Janelláék eddig a Rejtett Szépségnek csak a természeti szépségeit láthatták. A kunyhók és az ugrálós széna-sziklakazal elbújtak a fák között.

Janella közben magában egyre azon aggodalmaskodott, hogy hol fogja egyre fáradtabb kicsinyeit lefektetni. Aggodalmát mindeddig udvariasan titkolta. Amikor azonban Ille Pille mondókájához készülődött, akkor Janellánál a türelem rohamos fogyatkozása nyilvánvalóvá vált.

– Ille Pille, kérlek, fogd rövide! – kezdte kérlelni az óvó nénit. – Látod, Janka és Gizike már állva alszik, akár a lovak. Még keresnünk kell valami szállás-vackot, ahol megpihenhetünk, és biztonságban lehetünk.

– Éppen erről akarok beszélni – nyugtatta meg Ille Pille, a gyakorlott anyuka Janellát, az újdonsült anyukát. Sok beszéd helyett gyertek inkább utánam. Azzal már szárnyat bontva útra is kelt. A tisztáson feltámadt

kellemes fuvallat segítségével „lépés”-t tudott tartani Janelláékkal.

Most volt még csak igazán nagy Janelláék ámulata és csodálkozása, amikor meglátták a kis házakat és az ugráló-széna-szikla-kazlat. A rétlakóknak ez már nem volt meglepetés, ők csak azt lesték, hogy Gizikének és Janiká-nak tetszik-e a hely.

Tetszett nekik!

Most még lelkesebben, sokkal nagyobb meggyőződéssel kezdték énekelni a gazellák énekét:

Gyönyörű hely! Itt élünk, hej! Itt élünk jó! Boldogító!

És ez még nem minden!

Mindenkire várt még egy meglepetés. Amint közelebb értek a kis szénalakokhoz, fel is fedezték egy kutya képében: földszintes, zömök testalkatú és zsemleszínű volt. Vidám csaholással szaladt eléjük. Az ugatásából kihallatszott a neve: Patkó.

Bár logikusabb lenne a Zsömle vagy Zsemle név az újonnan jött kiskutya számára a színe miatt. Ez a név azonban kényesebb füleknek közönséges hangzású. A színről a kifli, így a Kifli név is eszünkbe juthat, amiről azonnal asszociálhatunk (gondolat-társíthatunk) a diós patkó elnevezésű, kiflicske alakú süteményre. Innen már csak egy kis ugrás, a „diós” elhagyásával a patkó, azaz a Patkó név. Valószínű, hogy a kutyaszülők ilyenféle gondolatmenete alapján lett Patkó elnevezve.

Nem tudjuk még, hogyan került ide Patkó!

Íme az ő története:

Miután kinőtt a családi kutyaalomból, ismerkedni kezdett a világgal. Egyre távolabbra kószált el a családi fészektől. Míg nem egy nap bóklászás közben meg nem hallotta a munka zaját a Rejtett Szépség irányából. Akkor épült éppen a gazelláknak az ugráló-széna-szikla és a két kis kunyhó. Patkó csak távolról figyelt. Türelmes volt. Így

lassan-lassan össze tudta rakni a kihallgatott beszélgetés részleteiből, hogy kikért és miért van a nagy nyüzsgés, a lázas munka a tisztáson. Azt még nem tudta meg, hogy ki is lehet Janella. Egy óvatlan pillanatban a hely nevét is meghallotta. Bár erre senki nem kérte, de ettől kezdve kötelességének érezte, hogy a hely létezését ő is titokban tartsa. Egyre jobban kezdett ragaszkodni a helyhez. Növekvő ragaszkodásában azon töprengett, milyen indokkal maradhatna ő is itt. Mivel a kutyahivatás lényegét szüleitől megtanulta, ezért kézenfekvő volt a megoldás, hogy ő is házőrző lesz itt a tisztáson. Jóllehet a házak már álltak, de Patkó nem tudta, kik költöznek majd oda. Még azt sem tudta, hogy egyáltalán felfogadják-e házőrzőnek.

A biztonság kedvéért, amikor a tisztás egy szempillantás alatt kiürült, Patkó bemerészkedett a Rejtett Szépségre.

Ez akkor volt, amikor a rétlakók éppen elkészültek a munkával, már Patent oroszlának is sikerült földre jönnie a szénakazal tetejéről, és elfutottak a furcsa zaj irányába az erdőbe. Emlékszünk? A jókedvű gazellagyerekek csapták a nagy ricsajt.

Bemerészkedett Patkó az üres tisztásra. Ott pihent tehát Patkó, a földszintes, zömök testalkatú, zsemleszínű kutya a nagyobbik kunyhó oldalánál. Látszólag aludt, de ez tényleg csak a látszat volt. A szemei ugyan csukva voltak, de a fülei tölcsekszerűen álltak és mozogtak minden apró nesz irányába. Ezek a neszek azonban eddig semmi fontos információt nem tartalmaztak.

Mindeddig!

De most!!!

Most megjelent a réten egy nagy csapat. Közöttük olyanok, akiket Patkó már korábban távolról megfigyelt, de most biztosan többen vannak, mint amikor elfutottak a tisztásról. Ezt Patkó jól látta, bár azt mondják, hogy a

kutyák tán még a tízes számkörben sem tudnak hibátlanul eligazodni.

Patkó azonnal talpra ugrott. Nem akart barátság-talanul viselkedni. Ezért ugatás helyett a vidám csaholást választotta, mely a kutyáknál a barátkozási szándékot is jelentheti, no meg azt is, hogy „én kutya vagyok, akinek komoly hivatása van itt e földi létben; tehát csaholok, amely bármely pillanatban átalakulhat ugatássá, nem pedig nyávogássá vagy brekegéssé, vagy mit tudom én mivél!” Ebben a csaholásban benne volt a bemutatkozás is. Így tudhatták meg a rét- és tisztáslakók, hogy Patkó a kiskutya neve.

Patkó azt is elcsaholta, hogy békések a szándékai. Egyben felajánlotta szolgálatait a házörzésre, bárkik költözzenek is a kisházakba.

Majmóca tanító bácsi – a rangidős a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjének lakói között – vette magához a szót.

– Jelenléted meglepetés számunkra – kezdte mondanóját –, de kellemes meglepetés. Örülünk, hogy itt vagy, Patkó. Komoly segítség leszel Janella, az újsütetű anyuka számára. Hiszen ő lakik majd itt Jankával és Gizellával.

A két kis gazella már ott is termett egy szempillantás alatt Patkó mellett. A másik pillanatban már összeölelkezve, gombócként hemperegtek a földön, elfelejtkeztek minden fáradtságról, éhségről és szomjúságról.

Míg a kölykök hancúroztak, volt idő megmutatni Janellának új otthonuk minden zegzugát az ugráló széna-szikla kazallal együtt.

De ennyi élmény legyen is elég egy „ugrás”-ra/ban!

22. ugrás Patkó kutyaólat kap

Minden elrendeződött! Mondhatnánk úgy is, hogy minden és mindenki a helyére került. Már csak Patkónak nem volt lakása. Ha az is felépül, akkor semmi dolgunk! Akkor akár be is fejeződhet a mesefolyam.

– Hulladék fából nagyon csinos kis ól készülhet Patkónak pillanatok alatt, ha mindannyian összefogunk – állapította meg Majmóca tanító bácsi.

Nem is bajlódtak az ötletek összegyűjtésével, tervpályázat kiírásával. Egyszerűen rábízták a mesterre, Patentra, az oroszlanra a tervezést és a kivitelezést is. Patent bizonyult ugyan is az idők során a legötletesebb, legmegbízhatóbb, legügyesebb szakképzetlen mesternek.

Csak a faanyag összegyűjtésében segített mindenki, kivéve persze azokat, akiknek agya csak a játékon járt, mint pl. Jankát és Gizellát, Patkót, Csigó Bigót és Szöcsike Öcsikét.

A három cica eredendően is lusta volt, másrészt úgy érezte, hogy a nagy fa alatt nem aludt eleget. Hiszen nem jó szántukból ébredtek fel, hanem – emléksziünk még rá – Lajos bácsiék – cicák számára tán illatnak minősülő, egyébként elviselhetetlen – egérszaga verte fel őket édes álmukból. Ezért Füstí, Kormi és Túró is kiesett a segítők táborából.

Petronella I. és II. Szörnyecskékre sem lehetett nagyon számítani. Ők csak röpködtek össze-vissza a Rejtett Szépségen. Minden érdekelte őket, csak a kutyaól építése nem.

A nyomozásra és erős szimatolásra kiképzett kutyák nem a kutyaóllal, hanem a leendő lakójával, Patkóval szerettek volna megismerkedni. Egyelőre még csak nagy bizalmatlanságot éreztek iránta, mert eddig nem sikerült

értékelhető szagmintát venniük Patkótól, amiből ki-elemezhatték volna a jövevény kiskutya szándékát, mely őt a Rejtett Szépségre vezette.

Kire is számíthatott tehát Patent? Ille Pille óvó nénire sem, mert ő a tisztás felett repkedett pusztán hivatástudatból, így látta el a felügyeletet az apróságok felett.

Cincgóék tanácstalanul álltak összebújva. Bár az ősellenséghez tartozó három cica hálára volt kötelezve irányukban, tőlük egyelőre nem tartottak, de voltak itt még veszélyesnek tekinthető elemek, legfőképpen a kutyák. Egyelőre Lajos bácsi, Berta néni, Lujzika és Lajoska sem gondolt arra, hogy segíteniük kellene a kutyaól építésében. Ők inkább a menekülés útvonalának megtervezésével voltak elfoglalva, ha netán erre szükségük lenne a jövőben.

Janella Gazella rohamosan fejlődő, de még gyámolításra és felügyeletre szoruló gyermekeit tartotta szemmel. Eszébe nem jutott, hogy hulladék fáért menjen az erdőbe.

Maradt egyáltalán munkáskéz és -láb, amikre Patent számíthatott? Szerencsére még maradt: Okosodó Buta Borzas Arnoldka már nem érezte magát gyereknek. Ha előbb nem is, de a Gólyavárban, amikor komoly problémákat oldott meg, felnőtt-közelivé érlelődött. Nem vágyott már az önfeledt játéokra. Mancaiban érezte a tenni akarás bizsergését. Rá számíthatott Patent. Nemkülönben Majmóca tanító bácsira.

Ők hárman, mivel senki nem akadályozta őket a munkában, takaros kutyaólat építettek.

Mikor elkészültek, Majmóca tanító bácsi megpróbálta maga, illetve a Patkó-lak köré gyűjteni a Rétlakókat, hogy megmutassa az elkészült szép kutyalakot, de a nagyricsajt képtelen volt még öblös majomszavával is túl-harsogni. Erre Patent elbódült: – Csend legyen! – Az oroszlán szava még akkor is hatásos, ha az egy szelíd példánytól származik.

Patent elbődülésére mindenki abba a pózba, testhelyzetbe merevedett, amiben éppen volt. Erről a látványról Majmóca tanító bácsinak egy jó játék jutott eszébe, amit gyermekkorában mindig szeretett játszani. Amíg ezen elmerengett, közben lepottyant a földre Ille Pille óvó néni, Petronella I. és II. Szörnyecske, mivelhogy Patent elbődülése miatt elfelejtettek szárnycsapásokat tenni. Maga Majmóca tanító bácsi is annyira elveszítette a fonalat Patent váratlan ordítása miatt, hogy nem tudott a beálló nagy csenddel mit kezdeni.

Szerencsére Okosodó Buta Borzas Arnoldka észnél volt. Megint ő mentette meg a helyzetet, mint már annyiszor.

– Kutyalak átadási ünnepséget fogunk tartani – hirdette ki. – Mivel azonban Gazellák otthonát sem avatuk még fel, ezért egyúttal azt is megtesszük. Az avatóünnepség gondolata váratlanul pattant ki az agyamból, így erre előre nem tudtunk felkészülni, ezért korábbi – anyák-napi, gyermeknapi, mikulási stb.- műsorainkból vesszük a műsorszámainkat.

Ille Pille érezte, hogy most az ő – a gyakorlott műsorszervező – ideje jött el. Leporolgatta hát magáról és Szörnyecskéiről a port, ami a földre huppanáskor rájuk tapadt, s egy rövid próbát rögtönözve, mely mindössze a számok sorrendjének halk kihirdetéséből állt, máris elkezdődhetett az avatóünnep.

Janella Gazellának, Gizellának, Jankának, no és Patkónak kellett a díszhelyre állnia.

Meghatódva, de örömmel hallgatták a szép, szedett-vedett műsort. Szomorúak voltak viszont Cincogók. Rájuk egyelőre senki nem gondolt! Ők vajon hol fogják a fejüket biztonságban álmra hajtani? Reménykedjünk, hogy tán a következő ugrásban ez is kiderül!

23. ugrás A Cincogó család félelmei

Most már mindenki elégedett lehetne, azonban a Cincogó család minden tagja lógatja az orrát. Lujzika és Lajoska ösztönösen, hiszen ezt látja Berta nénitől és Lajos bácsitól. Sajnos, senki nem figyel rájuk. Vagy mégis? Igen. Ille Pille óvó néninek már az ünnepség alatt feltűnt a család lehangoltsága. Alig várta, hogy véget érjen az ünnepélyes avatás, máris sietett Berta néniékhez, hogy megtudja bánatuk okát.

Berta néni könnyeivel küszködve elmondta Ille Pillének, hogy mekkora létbizonytalanságban élnek, mióta elfogadták a „cicák-nyújtotta” békejobbot. Ők azt hitték, hogy csak három cica él rajtuk kívül ezen a vidéken, de most látják, hogy itt kutyák, oroszlánok és ki tudja, még kik laknak, akik rájuk veszélyesek lehetnek. Azt is elrebegte, hogy mindenki másnak van hol fejét lehajtania, ha nyugovóra akar térni, csak nekik nincs.

Ille Pille együtt érzően meghallgatta Berta nénit, s figyelmesen tekintgetett Lajos bácsira, aki Berta néni minden szavát meggyőző fejbőlintással kísérte. Természetesnek vehetjük, hogy Ille Pille óvó néniben elemi erővel tört föl a segíteni akarás.

Mielőtt a hangzavar ismét eluralkodott volna a tisztáson, Ille Pille belefűjt sípjába, amivel a kórusnak szokta megadni a hangot. Csodák csodája! Míg Majmóca tanító bácsi érces majomhangját senki nem hallotta meg az előbb, most a síp azonnal megtette a hatását. Csend lett. S a csend, ha ez egyáltalán lehetséges, még fokozódott, amikor értesültek Ille Pillétől az egerek félelméről.

Hamar kiderült, hogy félelmük teljesen alaptalan volt. A cicák cica-becsületszavukat adták, hogy nem fogják őket bántani. Szavuk megtartását az is segítette, hogy az egereken már rajta volt a kutyaszagú illatosító

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

szer. Ettől az illattól a szagnyomozásra kiképezett három kutya sem idegenkedett már, sőt maguk közül valónak kezdte érezni az egereket. Patkó, aki kóbor szülők gyermeke volt, s a vadonban cseperedett erre a földszintes méretre, amekkora most volt, soha nem élt viszályban a vadon alig megtúrt élőlényeivel, az egerekkel. Majmócától, Csigó Bigótól, Szöcsike Öcsikétől, Patenttől és a Többiek-től, akiket még felsorolhatnák, eleve nem kell félniük.

A Cincogó család minden tagja ettől kissé megnyugodott. De amikor felnéztek az égre, s látták, hogy a nap lemenőben van, akkor ismét úrrá lett rajtuk a létbizonytalanság.

Lajos bácsi elmesélte szomorú élettörténetüket, azt hogy milyen szép, mondhatni némi képzavarral, milyen csodálatos „kacsalábon forgó egérlyuk kastélyban” laktak, mígnem egy magát kóbor lovagnak tartó pocok ki nem űzte őket onnan. Még szerencse, hogy csak a kastélyukat vette el, az életüket megkímélte, de menekülniük kellett. Így jutottak el a nagy fáig, ahol a három cicával hozta össze őket a jó-sorsuk. S onnan már ismerős tovább a történetük. Most itt állnak, mint megtudták, csupa jó barátból álló kör közepén, de jön az éjszaka ezer veszélyével, s nincs egy lyuk, ahova behúzódhatnának.

Majmóca tanító bácsi ezt nem látta nagy gondnak.

– Most úgyis a Négyszögletes Rétre tartunk, ahol a játszóterünk homokozójában még a nyári homokvár-építések-ből remek várkazamaták vannak, velünk jöttök, s ezeket elfoglalhatjátok – nyugtatta meg Lajos bácsiékát Majmóca tanító bácsi.

Okosodó Buta Borzas Arnoldka ismerte fel elsőként, hogy a baj nagyobb még ezek után is, mint ahogy ezt Cincogóék és Majmóca tanító bácsi gondolja. Az éjszaka ezer réme nem fenyegetne már ugyan, hiszen lenne szálláslyukuk, de a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén ott lakik Pigmi, a pigmenthiányos vakond, aki csak úgy egye-

zett bele a férgek megmenekítésébe, hogy ezután áttér más táplálékra, nevezetesen egerekre. Ettől a diétától várta bundája foltosságának eltűnését.

Pigmiről eddig teljesen elfelejtkeztek.

Buta Borzas Arnoldka csak magában morfondírozott. Erősen gondolkodott. Hangosan nem akarta kimondani, hogy mi aggasztja. Nem akarta az amúgy is félő és aggódó egereket még jobban megrémíteni.

Az egerek nem értették, ha megvan a jó megoldás, amit Majmóca tanító bácsi javasolt, miért nem indulnak a homokvár kazamatáihoz.

Majmóca tanító bácsi már indította volna a csapatot a Rétre, de észre vette az Okosodó Buta Borzas Arnoldka homlokán megjelenő ráncokat, s ezek őt is gondolkodóba ejtették. Megsejtette, hogy Arnoldka agyában nem elhanyagolható aggódó gondolatok születtek.

Összevillant Arnoldka és Majmóca tanító bácsi tekintete. Ezt a villanást menten észre vette Ille Pille óvó néni, de Patent farmer is. Villanást villanás követett. Most már nem volt kétséges Arnoldka előtt, hogy kivel tudná megosztani félelmét, amely gyökeret eresztett az agyában.

– Hogy erre nem gondoltunk eddig! – csapott volna homlokára Ille Pille óvó néni, ha egyáltalán lett volna homloka, miután meghallgatták az Okosodó Buta Borzas Arnoldkát. – Hogyan is kapcsolhatnánk ki Pigmit, a pigmenthiányos vakondot, mint veszélyforrást? – kezdett hangosan töprengeni Ille Pille. – Pigmi nagy szomorúsága a foltos bundája. Sikerült átállítanunk a féregmentes diétára. Javasoltuk neki, hogy főleg egerekkel táplálkozzon, hogy a bundája acélszürke legyen. Most a saját csapdánkban vagyunk, ha nem is egércsapdában, de minden este a saját javaslatunknak vagyunk a foglyai. Reménytelennek, megoldhatatlannak látszott a helyzet. A mindig izgó-mozgó Szöcsike Öcsike már nagyon unta ezt a semmittevést, egyhelyben ácsorgást. Nem is bírt meg-

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

maradni álltó helyében. Ugrált ide, ugrált oda szöcske módra. Néha ott lábatlankodott Majmócaék körül, hallotta is, hogy miről folyik a gondterhelt tanácskozás. Amikor látta, hogy senki nem figyel rá, fogta magát és hazaugrált a Rétre. Pigma, mint rendesen, most is ott könyökölt kifelé a vakondtúrásán. Pigma még a szokottnál is szomorúbb volt. Kicsit azért megörült Szöcsikének. Szöcsike elhűlve nézett Pigmire.

– Pigma, mi történt veled? – kérdezte megrökönyödve. Pigma ugyanis már nem foltos, hanem hófehér volt.

Pigma rögtön megértette, hogy mire vonatkozik a kérdés.

– Ezt tette velem az egérdiéta! – mondta panaszosan. – Soha többet egeret nem akarok látni az étkezőasztalomon!

Szöcsikének sem kellett több. Lélekszakadva ugrált vissza a többiekhez. Nem törődött vele, hogy esetleg nevetlennek fogják tartani, belevágott a tanácskozók, s az éppen akkor beszélő Majmóca tanító bácsi szavába: – Mehetünk a Rétre! Jöhetnek Lujzika, Lajoska, Egér bácsi, Egér néni! Pigma már soha az életben nem kíván több egeret enni. Majd útközben elmesélem a részleteket, csak menjünk! – sürgette a társaságot Szöcsike Öcsike.

Míg Szöcsike távol volt a Réten, és Pigmivel társalgott, azalatt Majmócaék megbeszélésének témáját valaki kiszivárogtatta.

Az egerek félelme fokozódott, a többiek ezt a fokozódást együttérzéssel szemlélték.

Amikor azonban meghallották a hírt, amit Szöcsike hozott, mindenki indulni akart azonnal. Nem várták a hír megerősítését. Még az egerek is vakegér módjára elhitték, amit Szöcsike Öcsike mond. Megbízta Szöcsike Öcsikében, mert tudták, hogy ő sohasem hazudik, s ha azt mondja, hogy Pigma nem eszik már egeret, akkor az biztosan úgy is van!

24. ugrás A kicsinyek játszanak

A jól végzett munka örömeivel ballagott a csapat a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjére. Az utóbbi időben szokatlanul sokat voltak távol az otthonuktól.

Szöcsike Öcsike jókedvében ugrándozott, Petronella I. és II. Szörnyecske ide-oda cikázva repkedett, a cicák, a három kutya és Cincogóék fogócskázva közelítették meg a Rétet. Szegény Csigó Bigó megint erősen lemaradva próbált „lépést” tartani a többiekkel.

Majmóca tanító bácsi gondolataiba mélyedve fogyasztotta a távolságot a Rétig. Nyomasztotta a tudat, hogy a tanévet már régen el kellett volna kezdeni, ahogy már mindenütt iskolába jártak a gyerekek. Nem az volt a baj, hogy nem tudta volna, hogy mit tanítson, de gondoljuk csak meg, mi, akik tanúi voltunk ezer tennivalójuknak, mennyire nem értek rá még csak az iskolára gondolni sem, nemhogy iskolába járni.

Majmóca tanító bácsi agyában és noteszében gyűltek a jobbnál jobb ötletekről a feljegyzések. Most, amikor ballagtak hazafelé, ezeket próbálta rendszerezni, hogy haladéék nélkül megnyithassák a tanévet.

Míg a rétlakók hazafelé tartottak, azalatt Janella Gazella ismerkedett új otthonával. Nagyon barátságosnak találta lakásukat, amely nem volt zsúfoltan berendezve, de a széna, ami megmaradt a kunyhó és az ugrálós kazal építéséből, nagyon lakájosan volt beszórva a kisházakba. Bár a falakon nem voltak képek, de Janella lelki szemei előtt megjelentek azok a fotók, melyeket rohamosan fejlődő gyermekeiről folyamatosan készíteni fog. Ezek lesznek kicsi otthonának igazi díszei.

A kicsinyek Patkóval még mindig önfeledten játszottak. Se evés, se ivás, se alvás, csak játék! Janella ezt most nem is bánta. Így nyugodtan tudott egy kicsit

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

„relaxálni”. Addig-addig „relaxálgatott”, mígnem sikerült teljesen kikapcsolnia a külvilágot. Már nem hallotta Gizella és Janka önfeledt kacagását, Patkó vidám csaholását, a madarak énekét, mely az egész erdőt megtöltötte. Így nem vette észre azt sem, hogy kölykei a hancúrozás közben már el is hagyták a Rejtett Szépséget. Szerencsére nem vesztek el, csak a többiek után mentek. Szöcsike Öcsikéék örültek nekik. Sokkal érdekesebb volt többen fogócskázni. Petronelláékkal úgysem lehetett jól játszani, mert ők hol itt voltak, hol ott voltak, csak röpködtek össze-vissza, nem tartották be a játékszabályokat.

A szabálytalankodás játék közben, s ezzel elrontani a játékot, nem szép dolog. Sőt, bosszantó dolog. Szöcsike Öcsike már-már kezdett mérgelődni ezen. Legszívesebben kizárta volna a játékból a Szörnyecskéket. Ők azonban ezzel nem törődtek. Csak röpködtek előre meg hátra. Egyik alkalommal, amikor éppen előre repültek, betévedtek – a többiek előtt – a Négyszögletes Rétre. A Rét csaknem üres volt. Ezen nem csodálkozhatunk, hiszen mindenki elment Janella fogadására. Milyen régen is volt ez!

Tehát a Rét csaknem üres volt, de mégsem! Pigmi vagy valaki, aki nagyon emlékeztetett Pigmire, csak egy kicsit fehérebb volt a szőre a megszokottnál, ott könyökölt a vakondtúrása bejáratában, és beszélgetett valakivel, akit a Szörnyecskék még sohasem láttak.

Bár ők nem voltak nyomozásra kiképezve, mint Pamacs, Pemzli és Ficok, de annyit már megtanultak, hogy az erdőn, mezőn, réten a túlélés egyik feltétele az éber figyelés. Ezért nem vehetjük tőlük nevetlenségnek, hogy ahelyett, hogy udvariasan köszöntek volna Pigminek, s még udvariasabban az idegennek, helyette észrevétlenül feltelepedtek egy, a közelben lévő bokorra, s füleltek.

Hallgatózásnak is szokták az ilyet nevezni. Az illetan könyvek tiltják is az ilyesmit. Amikor már úgy gondolták, hogy eleget hallottak, összebeszélés nélkül, szinte egy-

szerre emelkedtek fel a bokorról, s szálltak szélesebben vissza egyenesen Majmóca tanító bácsi vállaira. Ő ettől kissé meglepődött. A már-már összerendeződött gondolatai újra szétszóródtak. Mielőtt elkezdett volna haragudni szeretelen, fegyelmezetlen Szörnyecskéire, azok máris hozzákezdtek mondókájukhoz, lihegve a rohanó repüléstől:

– A Réten voltunk. El nem tudod képzelni, mit hallottunk, helyesebben, mit hallgattunk ki, vagy inkább, kit hallgattunk ki.

Majmóca tanító bácsi nem győzte kapkodni a fejét, fejével együtt a tekintetét hol jobbra, hol balra, hol Szörnyecske I.-re, hol Szörnyecske II.-re. De így sem értett semmit.

– Máté ... – lihegte Szörnyecske II.

– Fiaszter... – vette át ugyancsak lihegve a szót Szörnyecske I.

Senki sem értette, hogy mit jelenthet a „mátéfiaszter”!?

Senki? Ez nem igaz! Majmóca tanító bácsi nagyon is jól értette, sőt ismerte is miről és kiről van szó: Máté Fiaszter nem más, mint a félelmetes és rettegett tanfelügyelő. Amikor Majmóca tanító bácsi első megdöbbenéséből vagy rémületéből – melyet a Szörnyecskék felfedezése és az általuk hozott hír okozott – némiképp magához tért, aggályait azonnal megosztotta a többiekkel.

Amikor a többiek számára is kiderült, hogy nem a legkellemesebb, s vártnak egyáltalán nem mondható vendég vár rájuk a Réten, akkor ismét bekövetkezett az, ami már máskor is: földbegyökerezett mindenkinek a lába.

Minden különösebb magyarázat nélkül világossá vált számukra, hogy nem mehetnek vissza a Rétre mindaddig, amíg meg nem beszélük a tennivalókat, melyekkel elterelik Máté Fiaszter figyelmét arról, amiért egyáltalán idejött. Sikerül-e vajon ez szegény kedves rétlakóinknak? Nem vár rájuk könnyű ugrás, ezt biztos sejtethjük.

25. ugrás Máté Fiaszter rémületet okoz

Majmóca tanító bácsi és kicsiny népe még nem tért magához az első döbbenetből. Hogy egészen pontosak legyünk: Egyelőre csak Majmóca tudta, hogy miért is gyökerezett földbe a lába. A többiekre csak átragadt az ő rémülete. S a nélkül álltak ott lecövekelődve, hogy tudták volna az okot. Mindenképpen indokoltá vált a gyűlés megtartása:

- — meg kellett magyarázni a rémület okát;
- — meg kellett beszélni a további teendőket.

Szegény Majmóca tanító bácsi most csak magára számíthatott. Most még Ille Pille óvó néni, de Okosodó Buta Borzas Arnoldka sem tudott Majmóca segítségére sietni. Pedig ez jó lett volna, hiszen már annyiszor meg tudták menteni a kilátástalannak tűnő helyzeteket. Többek között ezért is viseli méltán Buta Borzas Arnoldka egy idő óta az Okosodó előnevet. Most azonban az előnév ellenére ő sem tudott segíteni, mert fogalma sem volt arról, hogy mi váltotta ki a pánikrohamot Majmóca tanító bácsinál. Gondolhatnánk még Patentra, aki ott a szénakazal tetején – mintegy unalmában – kezdett el kacérkodni a gondolattal, hogy kontár ezermesterből szakképzett vagy egyelőre legalább is képesítés nélküli pedagógus lesz. Mivel gondolatolvasó nem volt, így tőle sem kaphatott segítséget Majmóca.

Majmóca döntéseit – ezt már tapasztalhattuk – elég nehezen tudta meghozni. Ezért egyelőre csak álltak és vártak a rétlakók. A szokatlanul nagy csendben szinte hallani lehetett annak a lomha mozgásnak a zaját, amit a Majmóca fejében rendeződő gondolatok neszezése okozott. Másnál tán cikázó gondolatokról beszélnénk, de itt annak is örülhettek a rétlakók, hogy megkezdődött a gondolatok sorba rendeződése.

Mennyi idő telt így el? Nem tudjuk.

De hiszen ismerjük a rétlakók jelszavát: „Időnk, mint a tenger!”

Minden szem várakozón és mozdulatlanul Majmóca tanító bácsira szegeződött. Elgondolhatjuk, hogy micsoda erőfeszítést igényelt ez Gizellától és Jankától, az örökmozgó gazella gyerekektől, vagy Patkótól, a hancúrozásra mindig kész kiskutyától, nem beszélve Petronella I. és II. Szörnyecskékről, akik csak szárnyalva érezték jól magukat, de nem hagyhatom ki Cincogóék Lajoskáját és Lujzikáját sem, akik ugyancsak híresek nagyfokú mozgásigényükről, és akkor még nem beszéltünk Szöcsike Öcsikéről, akinél az ugrabugrálás lételem. A mozdulatlanságot legjobban Csigó Bigó viselte el. Vissza is vonult kis házába, mert látta, hogy hosszabb mozdulatlanságra kell berendezkednie.

Egyszer csak valaki megzavarta a kényszernyugalmat: egy kiskutya loholt elő valahonnan egyenesen Szöcsike Öcsikéhez. Ezt már nem lehetett mozdulatlanul fogadni. Kitért Szöcsikéből az örömrivalgás:

– Kiskutyám, Molka! Hol voltál? Mióta kereslek! Annyira hiányoztál!

A többiek döbbenten meredtek Szöcsike Öcsikére. Nem tudták, hogy miért kezdett el magában beszélni. Majmóca tanító bácsi is riadtan nézett Szöcsikére. Csak miután jobban kimeresztette a szemét, vette észre, hogy Szöcsike nem kergült meg kicsit, hanem megkerült a molekulányi, jóllehet óriásmolekulányi, de szabad szemmel alig észrevehető kiskutyája. Ez a felfedezés egy kicsit összekuszálta megint Majmóca tanító bácsi nagy nehezen összetartott gondolatait, de nem annyira, hogy ne kezdje el a gyűlést.

– Kedveseim! Most, amikor újra váratlan nehéz helyzetbe kerültünk, mindennél fontosabb az összetartás – kezdett mondandójába Majmóca tanító bácsi.

A bevezető mondat után tanácstalanul összesúgtakbúgtak a rétlakók. Nem tudták ugyanis azt, amit Majmóca tudott, hogy a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén várakozik

rájuk Máté Fiaszter, a hiéna, aki foglalkozását tekintve tanfelügyelő.

Ille Pille libbent menten a helyzet magaslatára, s figyelmeztette Majmócát, hogy az összetartás érzése csak akkor fog fellobbanni a rétlakókban, ha ennek szükségesége okáról felvilágosítja őket.

– Kedvesem – szólt, Majmócahoz hasonlóan, kedvesen Majmócahoz Ille Pille – mondd el, milyen kellemetlen híreket hoztak neked, így nekünk is, a Szörnyecskéink?

Ekkor Majmóca nagy részletességgel, mindenki számára érthető módon elmondta, hogy ki is az a Máté Fiaszter. Mivel még nem találkoztak vele, ezért a rétlakókra nem gyakorolt olyan rémítő hatást megjelenésének a híre. Ezért Majmóca tanító bácsinak tovább kellett magyaráznia:

– Kissé hosszúra nyúlt a nyári szünetünk: voltunk a gólyáknál, azután a rókáknál is kényszerpihenőt kellett tartanunk; rendeznünk kellett a férgek ügyét; gondoskodnunk kellett Janelláról és kicsinyeiről. Ez mind-mind időt, nem kis időt vett igénybe. Belecsúsztunk a tanévbe úgy, hogy nem is vettük észre, hogy már el kellett volna kezdenünk. Bár közületek ezért senki nem méltatlankodott. Senkitől nem hallottam, hogy már régen iskolába kellene járnunk. Magam is elfelejtkeztem róla. Persze voltak éjszakáim, amikor rémálom gyötört. Ezek a rémálmok arra figyelmeztettek, hogy már az iskolában kellene időnk nagy részét tölteni. Mindez azonban késő bánat! – fejezte be nagy sóhajtással mondanivalójának első részét.

– Most viszont benne vagyunk a csávában, mert nyakunkon az ellenőrzés Máté Fiaszter képében – folytatta tovább az önkritikus tényfeltárást Majmóca tanító bácsi.

– Hogyan tudnánk ebből a csávából kimászni, ezt kellene most kitalálnunk – töprengett fennhangon tovább. Töprengésében Okosodó Buta Borzas Arnoldka akasztotta meg.

– Tanító bácsi, kérem! Először is azt kellene tudnunk, hogy mi az a csáva, amiben benne vagyunk – érdeklődött őszinte naivitással OBBA.

Ille Pille óvó néni előkapta mindent-tartalmazó oldaltarisznyájából a miniatürizált Magyar Értelmező Kéziszótárát, s pillanatok alatt felütötte a „csáva” szócikknél. S máris olvasta fennhangon:

– Csáva először: nyersbőr érleléséhez használt lé vagy az ezt tartalmazó gödör, illetve tartály. Csáva másodszor: vetőmag kórokozóit elpusztító vegyszeres lé. Csáva harmadszor: moslék vagy moslékos dézsa – fejezte be az ismertetést Ille Pille óvó néni.

Okosodó Buta Borzas Arnoldka megborzongott hallva a csáva jelentéseit.

– És mi mind ezekben volnánk? – mondta ki fennhangon és undorodva kételkedését.

Ille Pille óvó néni megnyugtatta. – Most látom, van még egy jelentése a csávának: kellemetlen, kínos, nehéz helyzet. Úgy érzem, ebben vagyunk.

Majmóca tanító bácsi egyetértően bólogatott: – Ebben bizony! – erősítette meg a szó erejével is egyetértését. – Ebből kellene kimásznunk. Minden épkézláb ötletet szívesen veszek bárkitől jöjjön is az.

Ismét néma csend lett. Látszott, hogy mindenki átérezte a csáva jelentését, akármelyiket is nézte.

A beállt nagy csendet száraz ágak ropogása, határozott léptek zaja törte, zavarta meg.

Egy „emberként” kapta fel a csapat minden tagja a fejét, s meredt az ijesztő zaj irányába. Ebben a pillanatban a fák közül kibukkant a még mindig fehér bundájú Pigmi társaságában egy hiéna, feltehetőleg Máté Fiaszter.

Mintha farkas farka üvöltött volna fagyos téli éjszakán, s mintha karmester vezényelte volna, úgy szólt a rétlakók torkából egyszerre feltörő:

– JAJ!

26. ugrás Máté Fiaszter érkezése

Messzire hangzott a JAJ! Még Janella Gazella is meghallotta. Nyugtalan lett Janka és Gizella miatt. Eddig csak a saját gondolataival volt elfoglalva, így észre se vette, hogy a kölykök elkószáltak. Azonnal abbahagyta a mosást és az álmodozást eljövendő életükről a Rejtett Szépségen, s indult a hang irányába. Hamar megtalálta a többieket az erdőben. Még nem érték el a Négyszögletes Rétet.

Jól emlékszünk, hogy Majmóca tanító bácsi elmélyült töprengése valósággal behúzott fékként működött mindenkinél.

Janella Gazella azonnal felfedezte perpetuum mobile-vagy motolla-szerű gyermekeit. Mivel most is fékezhetetlen mozgásban voltak, ezért azonnal megnyugodott, hogy nem gyermekeit érte valami baj, és nem miattuk szállt a sóhajnál sokkal, de sokkal nagyobb jaj.

Janella nem élt még olyan régen a Kerek Erdőben, hogy első pillantásra felfedezte volna a „rendellenesség”-et, amelynek vagy akinek nem kellett volna ott lennie a rétlakók előtt vagy között. Mi már tudjuk, hogy maga Máté Fiaszter, a hiéna jelent meg, mint valami kísértet Pigmi kíséretében.

Máté Fiaszter megjelenésének jelentőségét leginkább Majmóca tanító bácsi érezte át, de az ő izgatottsága azonnal átragadt a többiekre is. Így tudjuk megérteni azt az egyöntetű hatalmas JAJ!-t, mely Janellát is kizökken-tette langypocsolya-szerű lelkiállapotából.

Máté Fiaszter hiéna létére nagyon jámbor lélek volt. Korábban már indult „jóhiszeműségi” versenyen, amit lóhosszal – vagy inkább stílusosabban szólva hiénahosszal – megnyert. Ezért nem csodálkozhatunk azon, hogy a far-

kasüvöltésnek is beillő jajsztót a kitörő öröm megnyilvánulásának tekintett.

Arcán jóságos és derűs mosoly jelent meg, ami nála a barátkozás első jele volt mindig is. Ez azonban még jobban megrémítette a rétlakókat, hiszen a hiénamosolytól a legacélosabb idegrendszerű élőlények is hideglelést szoktak kapni. Erről persze Máté Fiaszter mit sem tudott. Érthető, ha figyelembe- és észrevevesszük azt a medált, melyet azon a bizonyos jóhiszeműségi versenyen kapott, s most is a mellén viselt.

Csodálkozunk talán, de most kivételesen Majmóca tanító bácsi tért elsőként magához. Ille Pille csak szárnyai ütemes verdesésével próbálta legyezgetni magát, mert az ájulás határán volt, amikor megjelent Máté Fiaszter. Ezért nem számíthatott rá a helyzet megmentésében Majmóca tanító bácsi.

– Mélyeket lélegezni! – adta ki magának az utasítást Majmóca tanító bácsi. – Most csak az őszinte tényfeltárás, a töredelmes vallomástétel segíthet – folytatta tovább önmaga biztatását. – Mondd el mindazt, amit az imént elmondtál a rétlakóknak! – szólította fel most már határozottan önmagát.

Lassan kezdett kényelmetlenné válni a helyzet, hiszen még senki nem üdvözölte Máté Fiasztert.

Szerencsére éppen ekkorra fejezte be saját maga romjaiból való felépítését Majmóca tanító bácsi. Döntött. Tehát mindent beismer!

Udvariasan elindult Máté Fiaszter felé, már távolról nyújtotta mellső jobbját, mely nála is azt jelentette, hogy semmilyen rossz szándék nem vezérli. Ellenkezőleg. Üdvözölni akarja, mintha régen várt kedves vendég lenne.

Mancsrázás közben Majmóca kezdte volna ismertetni indokait a tanév kezdésének elmulasztásáról, de Máté Fiaszter megelőzte. Az üdvözlő kézszorítást egy ügyes fordulattal a gratuláció kifejezésévé alakította. Ezt a változást

egyelőre csak Majmóca tanító bácsi vette észre, de még ő sem volt tisztában a változás okával, a folytatással, nem beszélve a végkifejletről.

A rétlakók csak álltak és vártak. Még a túlmozgásos gazella kölykök is próbálták a bennük lévő belső fékeket behúzni, nem sok sikerrel. Lujzika és Lajoska is csak imitálni tudta a dermedt álldogálás, bensőjüket feszítette a mozgáskényszer. Azonban tudatosan vagy tudat alatt mindenki érezte, hogy ha máskor nem, de most nagy idők tanúivá válhatnak, de legalább azt megtudhatják, hogy a csávából hogyan tudnak majd kimászni.

Lassan elengedték egymás kezét Majmóca, a tanító és Máté Fiaszter, a tanfelügyelő.

Máté Fiaszter ragadta magához a szót.

– Nagy öröm számomra, hogy itt lehetek közöttetek – kezdte mondandóját.

Erre nagy – ám csak a belső hallás segítségével érzékelhető – robaj volt a válasz. Hullottak le a kövek és kősziklák a rétlakók lelkéről, hátáról, szívére. Attól függően, hogy ki hol tartotta azokat. Mindenesetre mindenki megkönnyebbült. De ezt a megkönnyebbülést úgy is elképzelhetjük, mintha kisebb-nagyobb dézsákból, csávákból másztak volna hirtelen elő kedvenc hőseink. Érezték, hogy most már nagy baj nem lehet.

– Biztosan kíváncsiak vagytok, mi okozza számomra az örömet. Elárulom: Kedvenc tanítótoknak, akit kedvesen Majmóca tanító bácsinak hívtok, hoztam el az „Életrevalóságra nevelő kiváló nevelő” kitüntetést.

S azzal Majmóca sportosan domborodó mellére tűzte a kitüntetést, melynek folyamatos viselésére kérte.

Majmóca csak állt, lassan elnyílt a szája is a csodálkozástól, ámulatából nem volt képes eszmélni, ezért azt az egyszerű kérdőszót sem tudta megfogalmazni, hogy „miért?”. De erre nem is volt szükség, mert Máté Fiaszter

máris hozzákezdett a kitüntetés adományozásának indoklásához.

Mindenki, akinek még tartott a türelme a nyugodt várakozásra, megtudhatta, hogy Máté Fiaszter nem azért jött, hogy elmarasztalja Majmóca tanító bácsit az előző tanév idő előtti befejezésért, sem az új tanév késedelmes elkezdéséért, sőt a meg sem kezdésért. – Ezek szóra sem érdemesek – jelentette ki a tanfelügyelő.

Máté Fiaszter megnyugtató bevezetőjét és a még megnyugtatóbbnak ígérkező folytatást azonban már nem mindenki várta meg. Ők, a türelmetlenebbje, az agyilag fejletlenebbek már régen önfeledten rohángáltak. Lujzika, Lajoska, Szöcsike Öcsike, Füsti, Túró, Kormi, Pamacs, Pemzli, Ficok, Gizella, Janka, Patkó, de még Molka is „ipi-apacsot” játszott, s ebben a játékban nem is olyan furcsa a rohángálás. Csigó Bigó csak szomorúan álldogált. Mivel szaladgálni nem tudott, ezért azzal kárpótolta magát, valósággal büntette magát, hogy erősen kezdett figyelni Máté Fiaszterre. Először olcsó vigasznak tűnt, de aztán egyre érdekesebbnek találta a tanfelügyelő szavait:

– Nagy utat tettetek meg a hosszúra nyújtott, az őszebe, a télbe is bele lógó nyári szünetben. Mennyi megoldhatatlannak tűnő feladaton, mint valami mesebeli kásahegyen rágtátok át magatokat sikeresen. Talán még emlékeztek a gólyatáborban vagy a rókafarmon történetekre. Emlékezzetek a példás helytállásotokra az elszaporodó férgek barlanglakókká alakításában, vagy arra, hogy milyen szépen megoldottátok a hajléktalan Janella Gazella és ártatlan gyermekei lakhatási gondját!

– Mindezek híre messze, a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén túlra is eljutott, egészen hozzám, aki az oktatásért egyedül felelős vagyok. Fáradtságot nem kímélve derítettem ki, hogy a szálak Molkán, Csigó Bigón, Szöcsike Öcsikén, Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskéken, Ille Pille óvó nénin, Lujzikán és Lajoskán, Füstin, Túrón és

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Kormin, Ficokon, Pemzlin és Pamacson, Gizella és Janika gazella gyerekeken, Patkó házörzön, Okosodó Buta Borzas Arnoldkán, Patent farmeren és nem utolsó sorban Pigmin keresztül egyenesen Majmóca tanító bácsihoz vezetnek. Remélem, hogy senkit nem hagytam ki.

– Okosodó Buta Borzas Arnoldka jelentkezett: – Janella Gazella kimaradt! – tette meg észrevételét.

– Igen! Köszönöm! Janellát se hagyjuk ki a felsorolásból, hiszen most már ő is szerves része, kölykeivel együtt gyönyörködtető három színfoltja a Kerek Erdőnek

– vette vissza a szót Máté Fiaszter, aki hálásan pillantgatott Okosodó Buta Borzas Arnoldkára.

– Valójában mindenki megérdemelte volna a kitüntetést, de mivel ennyi érmünk nincs rak-táron, pénzünk sem a beszerzéshez, ezért tekint-setek úgy a Majmóca mellkasán díszelgő kitün-tetésre, hogy ezt a ti hat-hatós közreműködésetek nélkül soha nem kaphat-ta volna meg, s vegye úgy mindenki, mintha a saját mellén díszelgne. Min-denkinek gratulálok, de azért legfőképpen Majmó-ca tanító úrnak! – fejezte be a kitüntetés indoklását Máté Fiaszter. – Azonban volna egy kérésem! ...

27. ugrás Máté Fiaszter kérése

Már éppen felbomlóban volt a rend, mely Máté Fiaszter ünnepélyes szónoklata közben csak úgy magától kialakult, amikor elhangzott az utolsó mondat: „Azonban volna egy kérésem!” Mintegy varázsütésre abbamaradt az ipi-apacs, a zsongás-bongás, a halk neszezés, a „macskabölcső” játék Patent és Okosodó Buta Borzas Arnoldka között, s minden egyéb foglalatosság, amely a kissé hosszúra nyúlt és unalmassá vált kitüntetés-átadás közben elkezdődött. A félelmetesnek hitt Máté Fiaszter tanfelügyelőnek volna kérése a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjének lakóihoz!? Nocsak!! A kíváncsiság egy szempillantás alatt mindenkin úrrá lett. Senkit nem kellett csendre inteni. A sok szempár egyszerre szegeződött Máté Fiaszter tanfelügyelőre, a hiénára.

– Szeretnék itt maradni veletek a Kerek Erdőben a Négyszögletes Réten – mondta ki kérését szinte gondolkodás nélkül. Látszott rajta, hogy óhaját már régóta dédelgeti magában, s a kérés megfogalmazva már készen volt az agyában.

Erre nem számítottak. Főleg Majmóca tanító bácsi nem számított rá. Mivel a kitüntetés ott díszelgett domborodó mellkasán, ez erőt és magabiztosságot kölcsönzött neki. Érezte, hogy most ő van „felül”, s ezt az előnyös helyzetét érdemes megőriznie.

– Kérésedet meg kell tárgyalnunk a „felnőttek”-kel – válaszolta az időhúzás érdekében. Máris indult a legközelebbi vastag odvas fához. Követte Patent és Ille Pille. Janella Gazella tanácstalanul állt. Felnőttnek számított ugyan, de nem tudta, hogy részt vehet-e a tanácskozásban, hiszen még annyira rövid ideje van a Kerek Erdőben. Majmóca tanító bácsi megértette a tétovázását, s egy határozott homlokráncolással megnyugtatta Janellát: igen, ő is „gyűlésképes” tagja most már a csapatnak.

Máté Fiaszter, született tanszemélyzetként, szintén tudta a tennivalóját anélkül, hogy bárkitől szaktanácsot kellett volna kérnie. Maga köré gyűjtötte az apróságokat. Mentek is azok, mert érdekelte őket, hogy mi újat és érdekeset tud mondani vagy mutatni a hiéna, aki foglalkozására nézve tanfelügyelő, ezért elképzelhető, hogy tanulmányait pedagógusképző intézményben végezte. Ez a gondolatmenet persze nem mindegyikük agyában futott le az elejétől a végig, legfeljebb csak Okosodó Buta Borzas Arnoldkáéban. Ő legszívesebben a felnőttekkel tartott volna, de jól érezte magát a kicsinyekkel is, akik viszont néha már kinézték, erőteljesebben szólva: kiutálták maguk közül. Mivel Majmóca nem hívta, ezért úgy döntött, hogy a tanfelügyelővel marad, hátha szükség lesz a segítségére.

– Megtanítalak benneteket az ipi-apacs fordítottjára – kezdte kedvcsinálóját Máté Fiaszter. Ezt a játékot úgy hívják, hogy „csapa-ipi”. A játékszabály az, hogy kiválasztunk kiszámolással egy bújót, aki – mint az az elnevezésből is kitűnik – elbújik, a többiek pedig a hunyók lesznek. A bújónak le kell „csapa-ipilni” a hunyókat. Nem könnyű játék, de éppen ezért igen nagy sikerélménnyel kecsegtet.

Máté Fiaszter máris kezdte a számolást Szöcsike Öcsikén: „Ecc-pecc-kime-hecc-holnap-után bejö-hecc cérnára-cine-gére-ugorj-cica-aze-gérre-fuss!” Majdnem Csigó Bigóra jött ki a „fuss”. Ezt látva Máté Fiaszter, jó pedagógiai érzékkel, kicsit megváltoztatta a kiszámoló ritmusát: „...a-ze-gérre-fuss”-ra, így szerencsére Okosodó Buta Borzas Arnoldka lett a bújó. Elkezdődhetett a játék, az odvas fánál pedig a tanácskozás. Ille Pille óvó néni figyelmét meg tudta osztani félgömb szemei és a feje tetején lévő pontszemei segítségével. Így ő a tanácskozásban is részt vett, de szemei másik csoportja Máté Fiasztert figyelte. Kíváncsi volt, hogyan boldogul a kicsinyekkel. Amit látott, az nagyon megnyerte a tetszését.

Majmóca aggályoskodva kezdett bele a tanácskozásba:

– Az a súlyos feladat áll előttünk, hogy kiderítsük, nincs-e valami csel, esetleg rossz szándék Máté Fiaszter letelepedési kérése mögött. Jó lenne tudnunk, hogy ki küldte, milyen – netán – hátsó gondolat vezérelte hozzánk?! Vajon a kitüntetés nem valami kelepccébe csaló csel része-e?!

És még sorjáztak volna Majmóca pozitívnak nem nevezhető feltételezéseit Máté Fiaszterről, de Patent leállította ezt a rosszindulatú gondolatsort, s javasolta, hogy a legilletékesebbet, Máté Fiasztert faggassák ki szándéka felől. Patent érezte, hogy rendelkezik olyan jó „emberismerettel”, hogy a tanfelügyelő válaszait kísérő mozdulataiból meg tudja állapítani a válaszok igaz vagy hamis voltát. Ettől kezdve már nem volt értelme tovább gyűlésezni. Mentek, hogy meghozzák Máté Fiaszter meghallgatása után döntésüket. A csapa-ipi még javában folyt. Szegény Okosodó Buta Borzas Arnoldka erősen vesztesre állt. Így nem nagyon bánta, hogy a játékot Majmóca tanító bácsi felfüggesztette.

– Mielőtt kérésedre igent vagy nemet mondanánk – kezdte Majmóca Máté Fiaszterhez fordulva –, meg kell bizonyosodnunk a felől, hogy szándékaid tiszták és barátságosak, melyek hozzánk vezettek. Őszintén örülünk a kitüntetésnek, amit mindannyiunk mellén függeni látunk – lelki szemeinkkel –, de erdei lakók lévén, a lelkünkben élő gyanakvást elaltatni vagy teljesen kiűzni csak úgy tudnánk, ha néhány kérdésünkre megfelelő válaszokat kapnánk. Talán legegyszerűbb az lenne, ha elmesélnéd életed történetét, s abban kitérnél részletesen arra a motivációra, amely közénk hozott. Ezzel át is adta a szót Máté Fiaszternek, aki érezte, hogy az időközben kialakult kör közepére kell állnia. A feladata világos volt, hiszen Majmóca pontosan megfogalmazta, hogy mit várnak tőle. Minden szempár vagy szemnégyes részegeződött. Különösen Patent figyelt erősen, hiszen ott a nagy fánál különösen nagy felelősséget vett magára.

– Anyám nagymacska, apám vadkutya volt. Mikor megszülettem, inkább kutyára hasonlítottam, de anyám, a

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

nagy vadmacska ezt nem bánta, úgy dédelgetett és szeretett, mintha tökéletes macska lennék. Szeretetteljes légkörben nőttem fel. Nagy szabadságot élveztem. Nap mint nap messze elkóborolhattam meleg családi fészküinktől. Egy nap a kíváncsiságom különösen messze vitt az otthonomtól, egészen egy barlangig. Sajnos nem tudtam, hogy itt lakik a Barna Csíkos-Pöttyös Hiéna, a nagy varázsló. Vesztemre még a barlangba is bementem. Ha kint maradok, nem lett volna semmi baj. Azonban a barlangban, a varázsló birodalmában, minden úgy történt, ahogy ő akarta. Ő pedig hiénává akart varázsolni. S ezt meg is tette. Nem vetett rabságba, haza is mehettem. Azonban anyám és apám nem ismertek rám. A szagom ugyan gyanús volt számukra, de ez nem volt elég ahhoz, hogy hitelt érdemlően felismerjenek. Nem maradhattam tovább a családi vacokban. Elhatároztam, hogy ha már ilyen szerencsétlenül alakult a sorsom, akkor megkeresem a hiénák táborát, akikhez külsőm alapján tartozni kényszerülök, de a bensőmben továbbra is megmaradtam cicalelkű kutyanak. A hiénák befogadtak. Tanítottak. A ranglétrán emelkedtem, mígnem köztanárból tanfelügyelő lettem. Ebben a tisztben ért el hozzám a híretek. Azonnal felébredt bennem a vágy, hogy közöttetek talán új életet kezdhettek, ha befogadtok. Valami csoda folytán esetleg még hiéna megjelenési formámat is le tudom vedleni. S külsőmben is az lehetek újra, ami valójában vagyok: kutya, de ráadásként a legjobb macskatulajdonságokkal. Amikor Máté Fiaszter elbeszélésében idáig elérkezett, a rétlakók már zokogtak a meghatottságtól. Szinte feleslegessé vált a szavazás, hogy maradhat-e MF a réten vagy sem. A rend kedvéért azért szavaztak. (A szavazás eredménye az idősebb olvasót a 1970-80-as évek választási eredményeire emlékeztetheti.) A lényeg: Máté Fiasztert a Kerek Erdő Négyszögletes Rétje befogadta. Feltámadhatott a remény: az új élet reménye!

28. ugrás Csöbör és vödör

A Kerek Erdő Négyszögletes Rétjének minden lakója lélegzetviassafojtva hallgatta Máté Fiaszter megható élettörténetét. Nem kis teljesítmény volt ez a rétlakóktól. Hiszen, ha meggondoljuk, közöttük ott találjuk Gizellát és Jankát, a nemrég született, de máris perpetuum mobileként működő gazella gyerekeket, vagy a mindig izgómozgó Lajoskát és Lujzikát, az egércsemetéket, vagy ne gondoljunk másokra csak Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskékre, akik állandó repüléskényszeret érezték, így nehéz volt magukat egyhelyben maradásra kényszeríteni, de Szöcsike Öcsike sem arról híres, hogy róla szokták a mozdulatlanság szobrát mintázni.

Most azonban mindenki – különösebb külső vagy belső kényszerítés és fegyelmezés nélkül – nagyon figyelt. Figyeltek, s amit megtudtak, attól nagyon meghatódtak már akkor, amikor Máté Fiaszter történetének még csak a derekánál járt. A meghatottság a tetőfokra hágott mire élettörténetének befejező részéhez, helyesebben élete jelen pillanatához ért – hiszen élete még nem fejeződött be. Sőt! Talán most egy új szakaszához jutott el! Majmóca tanító bácsit is megérintette a szemekből záporozó könnyek enyhe permetje, s ráébredt arra, hogy itt most szavazásra nincs szükség, a könnyek mindent elbeszélnek: Igen! Mindenki szeretné, ha Máté Fiaszter mostantól velük élne a Réten! Majmóca tanító bácsi egy szemvillanásnyi idő alatt döntött. Ezen kicsit el is csodálkozhatnak, hiszen tudjuk, hogy elhatározásaihoz nem húbelebalázs módjára szokott eljutni, hanem csak hosszú, szinte vég nélkülinek tűnő töprengések után.

– Életed szomorú történetét hallgatva és a könnyárban úszó rétlakókat nézve, csak egy lehet kérésedre a válaszom: Maradj velünk Máté Fiaszter!

Heves éljenzés és tapsvihar volt a válasz. Ez a vihar pillanatok alatt felszárította a könnyeket.

– Ne is fecsereljünk most már több időt gyűléssel, esetleges szavazgatásokkal, különösen ne sírással és zokogással, hanem minél előbb térjünk haza.

Janella Gazella azonnal kézen vagy mellső lábon fogta kölykeit, s megindult a Rejtett Szépség felé. Ezt látva, rögtön a nyomukba szegődött, de már a következő pillanatban el is hagyta őket Patkó kutyus. Ezt azonban nem tűrhette sem Gizella, sem Janika. Kitépték magukat anyjuk szeretetteljes markolásából, s máris sivalkodva kezdtek fogócskázni. Szerencsére a haza felé vivő irányt nem vétették el.

A csapat másik fele megindult a Kerek Erdő belsején lévő Négyszögletes Rét felé. Lajoska és Lujzika is ment volna a többiekkel, de észrevették, hogy Lajos bácsi és Berta néni, édes szüleik nem mozdulnak. A két kicsi egér farkincája ösztönösen kérdőjelet formált. Korábbi életükben már megszokták, hogy a rendszeresen rájuk leselkedő macskaveszély miatt hangtalanul, jelbeszéddel is meg tudják értetni magukat. Így tudták sokszor kijátszani a macskákat. Erre most nem volt semmi szükség, hiszen bírták a macskák ígéretét, hogy bántódásuk nem esik, másrészt a rajtuk lévő kutyaszagú dezodor illata még nem párologott el. Bizonytalanná váló helyzetekben – érthető módon – az ösztönös viselkedés váltja fel a tudatosat. Most éppen ilyen bizonytalan helyzetbe jutottnak érezte magát a két egérszülő. Mindenki tudta, hogy hova megy, amikor megindult a Négyszögletes Rét felé. Csak ők nem tudták. Hiszen egyelőre földönfutónak is érezhették magukat, akik némi védettségre tettek szert az útjukba került macskákkal és kutyákkal szemben. De hol van a valóságos

biztonságot adó egérlyuk? Ezt elfelejtették tisztázni ott a nagy fa alatt, amikor a három cicát összekötöttségükből kimentették. Akkor csak arra figyeltek, hogy a macskák ne falják fel őket. Így kapták meg a cicák macskabecsület-szavát a kutyaszagú dezodorral együtt, azonban összkomfortos, vagy komfortos, de még csak komfort nélküli egérlyukról sem esett szó. Mindeddig az események sodrában eszükbe sem jutott ez az égető kérdés. Most azonban, amikor mindenki ben feltámadt a vágy az édes otthon után, most már Cincogók sem halogathatták tovább lakáskérdésüket.

Már majdnem mindenki elhagyta a Kerek Erdőnek azt a részét, ahol még az imént valamennyien Máté Fiaszter megható élettörténetét hallgatták zokogva. Szerencsére azonban Ille Pille óvó néni figyelme két félgömb és két pontszeme segítségével mindenre kiterjedt. Ezért az is azonnal feltűnt neki, hogy Cincogók nem indultak el a többiekkel.

Néhány szárnyacsapással eléjük libbent. Nem kellett noszogatnia Berta nénit és Lajos bácsit. Első szóra kiöntötték szívük bánatát, hogy nincs egy árva egérlyuk, ahova bebújhatnának, ahol legalább a gyermekeiket lefektethetnék. Ille Pille, kétgyermekes anya lévén, azonnal átérezte Berta mama gondját.

– Van azonban még ezen felül is egy nagy félelmünk – bátorodott fel egérmama. – Amikor Máté Fiaszter tanfelügyelő hiéna úr megérkezett, vele volt egy fehér- vagy őszbundájú, erősen vakondra hajazó kísérő. A cicáknak már elmeséltük a nagy fa alatt, hogy egy basáskodó pocok vagy vakond miatt váltunk földönfutókká, aki az életünket ugyan megkímélte, de csak annak köszönhetően, hogy aznap a két jobboldali lábával lépett le a vackáról. Félő, hogy csöbörből vödörbe fogunk pottyanni, ha kimegyünk a Rétre.

Mivel Berta néni észrevette Ille Pille óvó néni arcán átsuhanó zavartságot, tudta, hogy a csöbör és vödör kérdését meg kell magyaráznia, mert különben Ille Pille elveszíti a beszélgetés fonalát, aminek az lehet a következménye, hogy nem tud majd rajtuk segíteni.

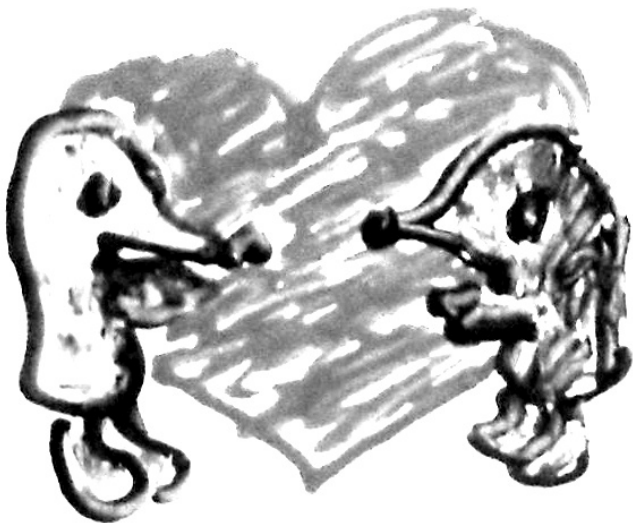
– A csöbör és a vödör ugyanazt jelenti – kezdett a magyarázatba Berta néni. – Most azonban nem kell igazi csöbörre vagy vödörre gondolni. Csak egy szólas jutott az eszembe, ami azt jelenti, hogy egyik bajból a másik, ugyanolyan bajba kerülhetünk. Azaz megmenekültünk az egyik rosszindulatú és uraskodó pocoktól, de itt meg egy vakondnak válunk martalékává.

Ille Pille azonnal megértette az egércsalád mindkét félelmét.

– Tehát – kezdte összegezni a hallottak lényegét – először is, nincs hol laknotok, másodszor pedig féltek Pigmitől, a mi kis jóságos pigment-hiányos vakondunktól. Pigmi a légynek sem tudna ártani. Különben is, húsmentes, mondhatni, vegetáriánus diétán él, hogy visszanyerje emberi, helyesebben szólva, vakondhoz illő szőrszínét. A benne élő vágy az igazi vakondszínű bunda után erősebb a hús kívánásánál. Ezért Pigmiben még a szikrája sincs meg a vérengző ősösztönnek. Tudnotok kell, hogy ifjú és húséges társát egy ostoba balesetben elveszítette – alagút fúrás közben a leomló föld úgy temette maga alá, hogy törött lábaival nem tudta kiásni magát. Gyermekük nem születtek. Még nagyon ifjú házaspár voltak. A fészekrakás – de mivel vakondokról van szó, inkább vakond-járat fúrás-túrás – elején tartottak. Pigmi azóta is egyedül él tágas, népes családnak szánt alagútrendszerében. Meggyőződésem, hogy szívesen befogad benneteket, így legalább enyhíteni tudjátok a magányát.

Ezt hallva a Cincogó család, főleg Berta néni és Lajos bácsi megkönnyebbülten indult el Ille Pille és a többiek után. A két egérkölyök semmit nem fogott fel gyengén fejlett agyával szüleik súlyos aggályából. Ők a mama és a papa első pillanatbeli megtorpanása után farkincájuk kérdőjellé formálásával mindent megtettek, ami a családi közös teherviselést illeti. Legálább is így gondolták. A többi már nem az ő gondjuk volt. Sőt, még a kérdőjelformát sem tartogatták sokáig a farkukkal. Pillanatokon belül önfeledt játékba merültek.

Aztán már csak azt látták, hogy indulnak, s a papa és mama homlokáról eltűntek a ráncok, s megint lehet vidáman kacagni és ugrándozni.

29. ugrás Pigmi egyedül érzi magát

Végre elindulhattak Cincogóék is Ille Pille vezetésével a Négyszögletes Rétre.

Ille Pille óvó néninek eszébe jutott, hogy a történet szép és kerek, amit Pigmiről elmondott Berta néniéknek, s várhatóan egérkéék odaköltözésének Pigmi örülni fog, de most mégis kételyek ébredtek benne. Mi lesz, ha Pigmi elutasítja Cincigóékat. Ezért hátraszólt Lajos bácsinak:

– Csak a nyomon haladjak, amit a többiek már kitalapostak. Én előreröppenek, mert még fontos elrendezni valót jutott az eszembe – azzal már el is tűnt a szemük elől.

Valóban, a nyom olyan határozott volt, hogy a Cincogó család nem véthette el az irányt.

Ille Pille óvó néni a legnagyobb sebességfokozatra kapcsolva szállt a Rétre, egyenesen Pigmi kupacához. A vakond nem sokkal hamarabb ért haza. Még a vakondtúrása oldalában elhelyezett padon üldögélve pihente ki a számára kissé fárasztó utat. Nem szokott ő ekkora gyaloglásokhoz a föld felszínén. Nemcsak a gyaloglás volt fárasztó számára, de az különösen, hogy állandóan figyelnie kellett az erdő neszeire, a bokrok ágainak rezdülésére, mert egy Pigmi fajta lény számára ezer veszély leselkedhetett mindenfelől az erdőben. Ekkora figyelem-összpontosításra a földalatti folyosóin nincs szükség. Ott legfeljebb egy-egy giliszta vagy pondró, esetleg egy-egy mocsos paraj, akarom mondani pajor kerül az útjába, de tőlük nem neki kell tartania.

Csak közbevetőleg jegyzem meg, hogy a paraj nem csúszó-mászó féreg, hanem a gyermekek kedvenc főzelék-növénye, melyet egyes magyarországi vidékeken spenót-nak is neveznek.

Nos! Kérdezhetjük: Ha Pigminek ekkora szellemi és fizikai fáradság volt ez a kiruccanás, akkor miért is ment erre a nagy túrára? Nem jószántából, de merő jóindulatból, hogy ugyanis Máté Fiasztert elvezesse Majmóca tanító bácsihoz. Nem tudta, de érezte, hogy Máté Fiaszter

tanfelügyelő hiéna úrnak és Majmóca tanító bácsinak mielőbb találkoznia kell.

Szerencsére kint üldögélt tehát kis padján Pigmi. Ezért Ille Pillének még azzal sem kellett bajlódnia, hogy a lyukbejáraton telefon segítségével a felszínre hívja. Máris hozzákezdhetett nagy lihegve mondandójához, mely egérszülőkről, hajléktalanságról, két kicsi egérgyerekről, aggódásról, félelemről, basáskodó pockokról és hasonló hétköznapi dolgokról szólt.

Pigmi csak hallgatta, hallgatta. Kérdésekkel nem szólt közbe, mert nem akarta, hogy Ille Pille nehéz felfogásúnak tartsa. Azonban lassan be kellett látnia, hogy a rövid idő alatt rázúduló információ-halommal nem tud saját szellemi erejével egyedül, kérdések feltevése nélkül megbirkózni.

– Kezdjük tán az elején – javasolta Pigmi. – Az eddig hallottakból vajmi keveset értek. Saját hibájukon kívüli okból hajléktalanná váló egerekről, rosszindulatú pockokról, szeretetreméltó egérgyerekekről már hallottam, de miért hadartad el mindezt most pont nekem?

Ille Pille hivatását nem is tudta volna másként gyakorolni, hacsak nincs benne sok türelem. Ezért nem lett volna megerőltető számára, hogy előlről kezdje Cincogóék történetének ismertetését. Azonban ebben a pillanatban már ki is bukkant az erdő szélén Lajos bácsi, szálfa termével. Mondhatnánk, ha egerek lennénk, mivel Lajos bácsi az egerek között valóban egy jól megtermett hím példány volt. A felületesebb szemlélő akár pocoknak is vélhette volna. Ille Pille azonban nem pocoknak látta, hanem kudarcként élte meg Lajos bácsi felbukkanását, hiszen még semmit nem tudott a család érdekében elrendezni Pigmivel. Belátta, hogy hosszú magyarázkodásra már nincs idő.

– Gyötör az egyedüllét? – tette fel váratlanul a kérdést Pigminek.

– Mitagadás! – válaszolt Pigmi sokat sejtetően.

Ekkor már ott is volt a kis család a vakondtúrásnál. – Bemutatom neked Lajos bácsit, Berta nénit, Lajos-

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

kát és Lujzikát. Őket vetetette ide a jó sorsod, hogy magányodat oldják. Fogadd be őket tágas hajlékodbá. Mivel már alkonyodik, ne is töltsük az időt hosszas magyarázkodással. Erre lesz még idő a hosszú téli estéken a barátságosan lobogó barlangi tűz melegénél, s arra is, hogy ki-ki elmondja élettörténetét. Most csak arra legyen gondod, hogy ez két, a fáradságtól a négy lábán alig álló gyermek minél előbb némi táplálékhoz és alomhoz jusson.

Bár sajátja nem volt, de Pigmi nagyon szerette a gyerekeket. A legfontosabbat most azonnal kihallotta Ille Pille szóáradatából: éhesek és fáradtak a gyerekek, s a legközelebbi egereknek is alkalmas lakás csakis az övé. Máris felpattant kis padjáról, s szapora léptekkel megindult fölalatti vára bejárata felé, s intett a családnak, hogy kövesse. Néhány pillanat múlva már el is tűntek Ille Pille szemei elől. Még csak annyi ideje sem maradt, hogy jó éjt kívánjon. De ezt most nem bánta. Fő az, hogy biztonságban tudta a menekült családot.

Indult hát a többiek után.

Másnap reggel két nagyon vidám egérgyerek bújt elő Pigmi földhányásából. Frissen mosott és vasalt ruhácska volt rajtuk. A közelben játszó rétlakók nem győztek csodálkozni, amikor megpillantották Lujzikát és Lajoskát, hiszen ők Ille Pille akciójáról semmit nem tudtak.

Majd elmeséljük nekik! Meg azt is, hogy a menekülésük közben bepiszkolódott és elrongyolódott ruhácskájuk

helyett honnan van ma reggelre ez a habos-babos öltözkük a kicsi egérgyerekeknek.

Most azonban erre nincs idő, mert a mesélőnek hirtelen el kell utaznia, s még nem készült el a bőröndje becsomagolásával!

30. ugrás NKK

Ott tartottunk, hogy Lujzika és Lajoska – a többiek nagy ámulatára – reggel habos-babos ruhácskában jöttek elő Pigmi vakondtúrásából.

– El kell mesélnetek, hogyan kerültetek Pigmihez, s honnan van a tegnapi szakadt, piszkos ruhátok helyett mára ilyen csinos és tiszta játszóruhátok! – szólította meg köszönés helyett az egérgyerekeket az eléjük szökdelő Szöcsike Öcsike.

Lajoska és Lujzika, akik maguk sem tudták Pigmihez kerülésük pontos történetét, nem akartak füllenteni, így csak a vállukat vonogatva annyit mondtak, hogy Pigmi nagyon szívesen hívta meg őket lakásába, finom vacsorát adott, puha vackot készített éjszakára, s reggelre, mire felébredtek, már ott voltak kikészítve a szép ruhácskák: Lujzikának rózsaszínű, Lajoskának világoskék; reggelit is kaptak, s most itt vannak, tán itt is maradnak.

Mire a tömören elmesélt történet végére értek az egérgyerekek, addigra már mindenki, aki gyereknek számít a Réten, ott volt. Végszóra még Csigó Bigónak is sikerült odacsusszannia. Bőven a végszó előtt megérkezett a Rejtett Szépségről Janka és Gizella a róluk levakarhatatlan Patkóval.

Okosodó Buta Borzas Arnoldka állt megint kissé távolabb a gyerekektől. Azon töprengett, hogy hova számítsa magát? A gyerekek vagy a felnőttek közé? Mivel a megnyugtató választ nem tudta, ezért lépéssel megmérte a távolságot a vakond-kupac közelében lévő gyerekek és az értekezletre gyülekező felnőttek között. Majd ezt a távolságot elosztotta kettővel. Ezután annyit lépett a gyerekektől, amennyit az osztás eredményeként kapott. Ez megnyugtatta.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Ha akarom, felnőtt vagyok, ha akarom, gyerek vagyok – mondogatta magában magának Arnoldka.

A felnőttek nagyon elmélyült és komoly beszélgetésbe kezdtek – majd ha lesz időnk, egy kicsit hallgatózni fogunk.

Okosodó Buta Borzas Arnoldka egyik fülével a felnőttekre, a másikkal a gyerekekre figyelt. Majd hirtelen a felnőttek felöli füle lekonyult, csak úgy magától. Ebből megtudta, hogy a felnőttek komoly dolgokról tárgyalnak, s neki most inkább a gyerekek között van a helye. Már indult is feléjük. Közben egyre-másra születtek az agyában a játékötletek. Mire odaért, már ki is választotta a legjobbnak látszót.

– Gyerekek! Kigondoltam egy jót! Figyeljete! Rendezzünk babazsúrt! – állt elő máris a nyerő ötletével Okosodó Buta Borzas Arnoldka.

Tetszett a gyerekeknek az ötlet, de elmaradt a kitörő lelkesedés. Arnoldkának feltűnt, hogy mind egyfelé néznek. Önkéntelenül ő is arra fordult. A látvány magához szögezte Arnoldka tekintetét is.

Egy hátracsavarodó szarvú állatka közeledett. A szarv az állatka méretéhez képest igen nagy volt. Bátor-talanul jött a jövevény. Egyszerre megtorpant. Majd szégyenlősen kapálni kezdte jobb mellső lábával a földet.

Arnoldka intett a többieknek, hogy kövessék.

Barátságosan megszólította Arnoldka a jövevényt:

– Hogy hívnak csavartszarvú?

– A családom csak NKK-nak szólít.

– Ami azt jelenti, hogy Nagy Kókusz Kocka! – mondta Petronella I. és Petronella II. Szörnyecske szinte egyszerre.

– Nem talált! – mondta NKK.

– Nicsak! Korán Kelő? – kérdezte Csigó Bigó.

– Nem, nem! – ingatta fejét a titkos név tulajdonosa.

– Nehéz Kitalálni, Kedvesem, ha nem kapunk segítséget vagy nem használhatunk segédeszközt – aggályoskodott Szöcsike Öcsike.

A kis Szörnyecskék máris felröppentek, egyenesen anyjuk, Ille Pille „terülj-terülj-asztalkám”-szerű tarisnyájához, s kiemeltek egy Magyar helyesírási szótárat, s már szálltak is vissza a többiekhez. Felütötték az (e)n-nél, máris olvasták a szavakat: nábob,... nádfedél,... nádiveréb,... nagyfejű,... nagyképű,... Nagy Októberi Szocialista Forradalom,... napraforgómag,... nehézágyú,... nehezményez,... népdalgyűjtemény,... nulla...

– Ez az! Nulla! Nulla találat! – mondta most már nevetve a jövevény. – Ne kínozzátok tovább az agyatokat. Elárulom: Núbiai Kőszáli Kecske vagyok. A családomnak csak NKK. Becézve: Nukőke.

– Hogy kerültél ide? – kezdtek érdeklődni a rétlakók.

– Hamar Heller, a leopárd elől menekültem, aki a szirti sassal tartja veszélyben az életemet. Hamar Heller nagyon sportszerűtlenül viselkedik, hiszen dzsúdózni tanult, de azt nem tanulta meg, hogy verekedni csak az edzéseken szabad. Sas barátjával most is hosszú úton üldözött, de sikerült egérutat nyernem, s egyszer csak itt találtam magam nálatok.

Amikor Nukőke az egérutat említette, Lajoska és Lujzika felkapta a fejét.

– Megtaláltad az egérutat? Hogy fértél el rajta? Nem tetted nagyon tönkre? – kérdezték ijedezve.

Nukőke megnyugtatta őket, hogy az egerek útjának semmi baja nem esett, meg hogy amikor ő arról beszélt, hogy egérutat nyert, akkor ez csak amolyan képes beszéd volt, amely azt jelenti egyszerűen, hogy megmenekült – egyelőre.

– De hogyan tovább? – sóhajtott egy mélységesen mélyről jövőt Nukőke.

Ez a mély sóhaj kapóra jött a Szörnyecskéknek, mert ettől akkora lendületet kaptak, amely egyből odarepítette őket Ille Pilléhez. Bár még tartott a felnőttek komoly megbeszélése, azonban Ille Pillének semmi sem fontosabb,

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

mint a gyerekeit meghallgatni, ha azok mondani akarnak valamit. Most látszott rajtuk, hogy valami fontos mondanivalójuk van.

Mikor megtudta, hogy újabb jövevény érkezett, akinek segítségre, felnőtt segítségére van szüksége, akkor már ott sem volt a gyűlésen, hanem máris egy bokor érdekesen félkörben meghajlott ágán üldögélt, mert meg akarta nézni magának azt a bizonyos jövevényt. De jövevényt nem látott. Ehelyett látott még egy furcsán félkörben hajló ágat, szóról szóra olyat, mint amilyenre leszállt. Maga alatt egy világosbarna fűszálakkal benőtt mezőt, de ezek a fűszálak erősen szorre hajztak.

– Hol a jövevény? – kérdezte Ille Pille.

– Itt vagyok! – búgott fel egy hang Ille Pilléhez.

A Szörnyecskék áttessékelték Ille Pillét egy igazi bokor ágára, ahonnan valóban szemügyre vehette a jövevényt, aki nagyon jó benyomást tett rá. Amikor a nevét is megtudta, akkor véglegesen a szívébe zárta.

Nem is várhatunk más fordulatot a történetünkben, csak azt a „meglepőt”, hogy Nukókét is befogadták a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjére.

De a történetnek ezzel nincs vége. Hiszen a veszély Hamar Heller, a leopárd és a szirti sas személyében élő valóság maradt. Ezért meg kellett szervezni a földi „le”(opárd) és az égi „sasszem” őrszolgálatot.

Nosza, mindenki elővette fakardját és műanyag puskáját. Ezáltal egy, vagy jelen esetben két kívülálló – Hamar Heller és a Szirti Sas – számára félelmetes külsőt öltött a Négyszögletes Rét, melynek megközelítése idegeneknek veszélyes és tilos!

31. ugrás Háborús állapotok

Mindenféle félelmetes fegyverrel felszerelve álltak Szöcsikéék a Réten. Egy pillanat alatt kerültek elő a fakardok, műanyag puskák, csúzik, a még korábban nedves homokból gyúrt gombócok, melyek mára már kőkemény golyókként kínálták fel szolgálatukat a mindenre elszánt csapatnak.

Majmóca tanító bácsi, aki Patenttal és Máté Fiaszterrel, Lajos bácsival és Berta nénivel, Pigmivel és Janella Gazellával tanácskozott már jó ideje – még mindig nem tudjuk, hogy miről –, egy pillanatra kitekintett a tanácskozási körből, s egyre nagyobb érdeklődéssel és csodálkozással nézett a gyerekek felé. A korábban békés – Buta Borzas Arnoldka ötletét majdnem elfogadva – babazsúrra készülő apróságok egy harcra kész, elszánt csapat benyomását tették rá.

– Mi történhetett? – töprengett Majmóca, de nem tudott rájönni. Ezért belevágott az éppen akkor szónokló, körmondatából kigabalyodni képtelen Máté Fiaszter szavába: – Megbocsáss, Fiaszter, de a gyűlést pánikszerű gyorsasággal berekesztem. Szavadat ne feledd! – tette még hozzá. S azzal már ott sem volt.

Máté Fiaszter csak nézett. Ekkora udvariatlanságra nem számított azok után, hogy oly szívélyesen befogadták a Rétre miután megismerték szívszorító történetét. Már azon gondolkodott, hogy komolyan megsértődik, s éppen a duzzogásba kezdett volna, de előtte még megnézte, hogy hova megy Majmóca olyan nagy sebbel-lobbal.

Bár ő még nem túl régóta van itt a Réten, de az neki is feltűnt, hogy a gyerekek szokatlan viseletben vannak, ha a rajtuk lévő fegyvereket viseletnek lehet nevezni. Már nem is gondolt az iménti sérelemre, ami érte, hanem se

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

szó, se beszéd ő is eliramodott Majmóca nyomán. Ezek után már a többiek sem voltak restek, ők is mentek.

Együtt voltak mind. Persze nehéz már számba venni a rétlakókat.

Ille Pille óvó néni elővette kis „mindent-tartalmazó” tarisznyájából a névsort, amely ugyan nem betűrendbe volt szedve, s átadta Majmócának attól félve, hogy az ő gyenge pille hangját nem fogják hallani.

Majmóca öblös hangján kezdte számba venni a rétlakókat:

– Szöcsike Öcsike és a kiskutyája, Molka.

– Csigó Bigó.

– Füsti, Túró és Kormi, a cicáink; Ficok, Pemzli és Pamacs, a kiskutyáink.

– Janella Gazella, Janka és Gizella, a gazelláink és Patkó, az ő kiskutyájuk.

– Ille Pille óvó néni, Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskék, a pillangóink.

– Patent farmer, az oroszlán, aki nem más, mint Okosodó Buta Borzas Arnoldka elveszettnek hitt, de megkerült apukája és az ő kislánya, Okosodó Buta Borzas Arnoldka.

– Lajos bácsi, Berta néni, Lujzika és Lajoska a földönfutóvá vált, de befogadott egerek, most már mondhatjuk, hogy az egereink.

– Pigmi, a pigmenthiányos vakondunk.

– Máté Fiaszter, a macskaszívű kutyából varázsolt hiéna.

– Végül jómagam, aki a Majmóca tanító bácsi vagyok. Remélem, hogy nem hagytam ki senkit – fejezte be a névsorolvasást Majmóca tanító bácsi.

Majmóca tanító bácsi utolsó mondatára Nukőkének nemcsak két szarva, de a szája is legörbült. Így alig tudta elrebegni, hogy bizony ő kimaradt.

Majmóca tanító bácsi azonban meghallotta Nukőke alig hallható rebegését, s csodálkozva fordult felé. Villámgyorsan kezdett kutatni emlékei között, hogy látta-e már valahol ezt a furcsa kinézetű ismeretlent, akivel a gyerekek ismerősként viselkednek. Nem tudott rájönni. Zavarát fokozta az a látvány, amiért egyáltalán ide sietett, a rétnek erre a csücskére, az a sok félelmetes fegyver.

Hűséges társa, Ille Pille óvó néni valóságos gondolatolvasóként azonnal kitalálta Majmóca legalább kettős gondját: az egyik Nukőke, a másik egy valóságos gondcsokor, a sok fakard, műanyag puska, csúzli és kőkemény homokbomba, nem beszélve a kereplőről.

Közben kínosan hosszúra nőtt a csend. Ezt mindenki érezte.

Szerencsére itt volt Ille Pille, aki bár szárnyai vannak, de nem angyal, most mégis nevezhetnénk mentő-angyalknak is.

– Mondd el, ki vagy te, kis csavartszarvú jövevény!

– bátorította Nukőkét Ille Pille.

Okosodó Buta Borzas Arnoldka is azon kevesek közé tartozott a Réten, akik képesek beleélni magukat mások szorult helyzetébe. Ezt úgy is mondják, hogy nagy empátiával rendelkezik. Ezért NKK helyett ő kezdte el magyarázni a sokak számára érthetetlen és szokatlan helyzetképet, ami kialakult a Réten.

– Bemutatom Nukőkét, akit röviden NKK-nak is nevezhetünk, ami részletesen kifejtve Núbiai Kószáli Kecskét jelent.

– Ez nagyon szép név, főleg a Nukőke változat – vágott Arnoldka szavába Majmóca tanító bácsi. – Csupán az tölt el aggodalommal – folytatta –, hogy mióta Nükőka vagy hogyishívják itt van a Réten, azóta háborús állapotok alakultak ki, amire még példa nem volt itt, a békés Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén.

Arnoldka visszavette a szót, mert elszomorította, hogy Majmóca tanító bácsi kezd ellenségesen és igazságtalanul viselkedni a sors- és Hamar Heller, a leopárd és a Szirti Sas által üldözött Nukókéval szemben.

– Nukókét üldözték. Mi, gyerekfejjel is az üldözött mellé álltunk. Tanító bácsi nem tudhatja, de mi már tudjuk, hogy Hamar Heller, a vad leopárd dzsúdó tudományát fordította a védtelen és jámbor Nukóke ellen, s nem szégyellte segítségül hívni az alantas szándékú gyilkos karmos-körmű Szirti Sast. Azzal, hogy Nukókének sikerült hozzánk menekülnie, még nem jelenti azt, hogy a veszély elmúlt. Ezért szedtük elő új és már alig használható játékaikat, s „kovácsoltunk” és „köszörültünk” belőlük fegyvereket, hogy megvédhessük Nukókét. Kérjük Majmóca tanító bácsit, hogy a még raktárban lévő elzárt, korábban elkobzott csúzlík használati tilalmát is oldja fel. Azt is kérjük, hogy valamennyien csatlakozzanak hozzánk.

Majmóca tanító bácsi és a többi felnőtt meghatottan, de lelkük mélyén nagy büszkeséget érezve hallgatta Nukóke megjelenésének nem mindennapi történetét, s a büszkeséget azért érezték, mert a gyerekek, lemondva a szórakoztatónak ígérkező babazsúrról, azonnal Nukóke megmentésének tervét dolgozták ki egészen a gyakorlati megvalósításig.

Ezek után a nagyok sem tehettek mást Pigmitől Jannella Gazelláig, Patenttől Majmócaig, Máté Fiasztertől Ille Pilléig, minthogy felfegyverkeztek. Előszedték az összes létező fakanalat, palacsintasütőt, papírvágó kést, tollaslabdaütőt, homokozó lapátot. Az ugrókötelekből olyan hálót készítettek, melyet bugyorra lehessen összehúzni, ha zsákmány kerül belé. Ezt a fára erősítették.

Serény munkával árkot ástak körbe a rét szélén, az árkot a bokrok ágainak kíméletes lehajtogatásával elrejtették az illetéktelen szemek elől. Mindenkinek – kis csoportokban – kijelölték a figyelő rejtékhelyét.

A rétre halálos csend ereszkedett. Ezt megvalósítani nem volt könnyű. De a cél érdekében mindenkit sikerült rábírni, hogy lakatot tegyen a szájára És vártak... És nem hiába.

Hamarosan nagy csörtetés hallatszott a Kerek Erdőből, melyet félelmetes szárnysusogás kísért.

Az izgalom a tetőfokon volt már. Félni lehetett az erős szívdobbanások zajjá erősödésétől, amikor hirtelen egy nagy huppanás hallatszott, melyet egy fájdalmas ordítás követett. Ezzel szinte egy időben az egyik fán a terveknek megfelelően megjelent egy vergődő, csapkodó, de mindezek mellett tehetetlen bugyor.

Hurrá! kiáltással előrohantak a rétlakók. Félelmetes fegyvereikkel megálltak az árok szélén, ahova mint verembe belezuhant Hamar Heller. Amikor meglátta a farkdok, műanyagpuskák, csúzlik, fakanalak, palacsinta-sütők stb. erdejét, azonnal lemondott az ellenállásról. Rájött, hogy az egyetlen, amit tehet, ha mellső lábait feltartva megadja magát.

Ille Pille és a Szörnyecskék a fán keletkezett bugyor mellé telepedtek, amelyből karmos-körmök villantak ki. Ez volt a végső bizonyíték számukra arra, hogy a bugyor fogságában a Szirti Sas van.

Most már volt a Rétnek egy leopárdja és egy szirti sasmadara. De mihez kezdjenek velük?

32. ugrás Mi történjen a rabokkal?

Hol volt, hol nem volt... – kezdhethetnénk így a mondókánkat, ha mese volna.

Jóllehet a mesés Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén vagyunk, azonban ami most éppen történik, az nem mese, hanem már-már a véres jelzót is kiérdemlő valóság, ha a fegyverekké kovácsolt és köszörült műanyag kardokra, fapuskákra, fakanalakra, „fegyver” címkével ellátott palacsintasütőkre, csúzlíkra és egyéb használati tárgyakra gondolunk, melyek ott meredeznek az árokba esett Hamar Heller, a leopárd körül.

A karmos körmű Szirti Sas pedig ott függ szorult helyzetben egy bugyorban. Ille Pillénél és a Szörnyecs-kéknél apró természetük miatt nincs ugyan fenyegetőnek tűnő fegyver, ők azonban lélektani hadviselést folytatnak a madár ellen: Igyekeznek megértetni vele, hogy ebből a bugyorból, önerőből szabadulás nem lehetséges, csak a rétlakók jóindulatán múlik sorsának alakulása a továbbiakban.

A rétlakók győzelme, azaz Hamar Heller és a Szirti Sas csapdába csalása nagy öröm volt, de hamar – nem csupán Hamar nevezetű Heller miatt – fel kellett tenniük a már megismert kérdést: „De mihez kezdjenek velük?”

Ha állandó őrséget biztosítanak a foglyok mellett – még ha ezt szigorú rend szerinti váltásban teszik is –, önmagukat is rabságba taszítják, hiszen valakik mindig a foglyok mellett lesznek, s akkor ezentúl már soha nem lehet együtt közös programjuk a rétlakóknak.

Majmóca tanító bácsi agykerekei most kivételes gyorsasággal kezdtek el forogni. Megérezte, hogy mindenki tőle várja a megoldást. Felpillantott a fára, ahol Ille Pille üldögélt a Szirti Sas mellett Petronella I. és Petro-

nella II. Szörnyecskéi társaságában. Ille Pille biztató jelet küldött összetett szemeivel. Ettől Majmóca tanító bácsi nekibátorodott.

– Először is – kezdett mondókájához –, Nukőke miatt kerültünk ebbe a helyzetbe, s várhatóan még nagyon sokszor kell kimondanunk a megoldás megtalálásáig az ő nevét, ami lássuk be, nem könnyen megjegyezhető. Én magam is neveztem már őt Nükókának. Esetleg Nókukának is mondhatja véletlenül valaki, ami egyenesen sértő is lehet főleg akkor, ha akarattal vagy akaratlanul elhagyjuk az elejéről a Nó-t! Ha viszont a Nukőke elejéről hagyjuk el a Nu-t, akkor a maradék Kőke mintha a kő becézése lenne, de ez helytelen magyartalansága miatt nem használható. Ezért áthidaló megoldásként javaslom, hogy nevezzük mostantól Kövecskének a mi kis Núbiai Kőszáli Kecskénket!

Osztatlan volt a siker. Magát NKK-t is meggyőzte Majmóca tanító bácsi okfejtése. Fenn a fán a pillangók is összedörzsölték tetszésükben szárnyukat, ami ugyan hangot nem adott ki, de a lehulló hímpor valóságos örömfüstként hatott a lent tanácskozókra.

– Foglaljuk össze! – vette ismét magához a szót Majmóca tanító bácsi. – Kövecske Hamar Heller és a Szirti Sas elől menekült. Hallgassuk meg most őket is, hogy mit tudnak felhozni mentségükre, ha egyáltalán van arra mentség, hogy bántani akarták Kövecskét.

Az eddig rémülten figyelő foglyok Majmóca méltányosnak tűnő bejelentésétől kissé fellélegeztek. Hamar Heller máris élt a lehetőséggel, hogy szólhat:

– Nukőke, vagy ahogy most már nevezitek, Kövecske egy félreértés áldozata lett. Csak fogócskázni akartam Dux Flórával, a messzi földön híres futóbajnok fehér nyúllal, aki azonban lehet, hogy nem ismeri a fogócskázás játékszabályait. Ő egyet szeret csak, mindig futni, versenyt futni. Azt még kívárta, hogy kiszámoljuk, ki lesz a

fogó. Én lettem. Mikor belekezdünk a játékba, ő máris futni kezdett olyan sebességgel, hogy pillanatok alatt szem elől vesztettem. Majd Szirti Sas is elmondja, hogy ő onnan fentről mit látott. Én csak azt láttam, hogy nem látom Dux Flórát, de megpillantottam Kövecskét, s rákiáltottam, hogy fuss, ahogy csak bírsz, ha kedves az életed, mert elkaplak! De mindezt csak a játék kedvéért mondtam neki. De ő halálosan komolyan vette, és fejvesztve rohanni kezdett, s itt kötött ki nálatok a Réten. Mi pedig futottunk vagy Szirti Sas esetében repültünk utána. Így kerültünk a csapdátokba, vagy Szirti Sas esetében a hálótokba.

A Szirti Sas közben, amennyire szoros (ugró)kötelei ezt engedték, igyekezett meggyőzően bólogatni. Majd mikor szóhoz jutott, elmondta, hogy fentről látta Dux Flórát elszáguldani. Egészen addig figyelte, míg Flóra eltűnt a távoli semmiben, azaz a Kerek Erdő körül lévő mezei futópálya kanyarulatában.

Míg Hamar Heller és a Szirti Sas beszélt, a fegyverek lassan-lassan leereszkedtek fenyegető helyzetükből békésen lelógó állapotba. Már nem is fegyvereknek, hanem a régi kedvenc játékoknak látszottak. Szinte mindenkit meggyőzött Hamar Heller elbeszélésével.

A sorsüldözött, macskaszívű kutyából elvarázsolt hiéna, Máté Fiaszter lelkében azonban feltámadt a gyanú, hogy a messze földön roszhírú, verekedős Hamar Heller esetleg nem mond igazat.

– Ha figyelembe vesszük azt – vette át a szót –, hogy a karmos körmű Szirti Sas a barátja, akkor ... Hiszen ismerjük a mondást: „Madarat tolláról, embert barátjáról ismerni meg!”

A hallottakon mindenki mélyen elgondolkodott. A játékok ismét kezdtek a levegőbe emelkedni. Emelkedés közben felvették korábbi fenyegető kinézetüket.

Okosodó Buta Borzas Arnoldka eddig csak komolyan figyelt. Törte a fejét a megoldáson. S most úgy érezte, hogy megtalálta. Szót kért. Megkapta.

– Keressük meg Dux Flórát. Róla eddig csak jót hallottunk. Egy ilyen kiváló futó mindig igazat mond. Csak ő tudja igazolni vagy megcáfolni Hamar Heller és barátja elmondását. Nekünk is vannak jó futóink: Janka és Gizella, Ficok, Pamacs és Pemzli, no meg Patkó és Molka, Lujzika és Lajoska is ügyesek, futhat Kövecske is, Szöcsike Öcsike is eredményes lehet, legalább is az ugrabugrálásban. Szirti Sas tudja, hogy Dux Flóra merre futott. A mieink vele szembe fognak futni. Majd összehalálkoznak, s megkérlik, hogy fusson be velük az erdőbe, pontosabban ide a Rétre. Ha majd itt lesz, elmondja az igazat – fejezte be javaslatát Egyre Jobban Okosodó Buta Borzas Arnoldka.

Ez az elgondolás annyira volt kerek, mint maga az Erdő. Mindenkinek tetszett. Főleg azoknak, akiket Arnoldka a futásra, így Dux Flóra megtalálására megnevezett. Már kezdtek ugyanis a tagjaik elgémberedni a hosszú álldogálásban és semmittevésben.

Fel is álltak a futók. Már csak az indító vezényszavakra vártak.

Petronella I. és II. Szörnyecskéket nem említette ugyan Arnoldka, de ők nem is futókként, hanem repülőkként akartak részt venni az akcióban. Ebben senki nem tudta, de nem is akarta megakadályozni őket.

– Elkészülni! Vigyázz! Kész! Tűz! Rajta! – indította el a csapatot Patent farmer, az oroszlán, aki mint tudjuk, előbb vagy utóbb pedagógusi vagy legalábbis edzői képesítést szeretne szerezni.

Most már csak a türelmes várakozás volt hátra. A rétlakók számára ez nem okozott gondot, mivel az izgágájba már elrajtolt, a Réten maradó felnőttek pedig megkezdték, vagy inkább folytatták szokásos értekezletüket.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

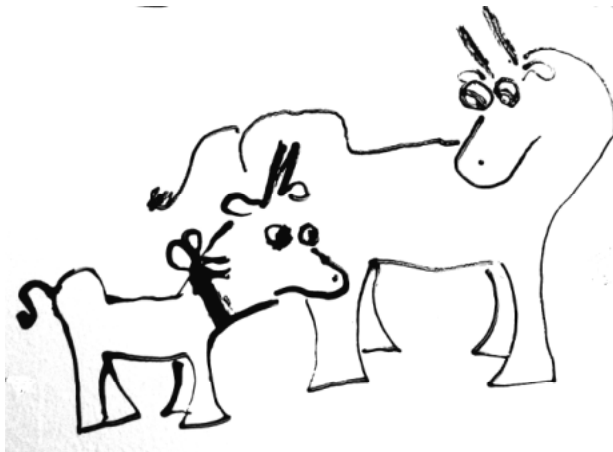
Hamar Heller és a Szirti Sas türelme viszont már erősen megfogyatkozott. Egyikük fogdája sem volt túl kényelmes.

Szerencsére nem kellett sokáig várniuk. Máris feltűnt a Négyszögletes Rét szélén lobogó fülekkel Dux Flóra, a futóbajnok fehér nyúl. S loholt utána ziháló mellet a réti futó- ugrabugráló- és repülő küldöttség.

Dux Flóra néhány levezető futólépést tett. Majd megállt. S csodálkozva pillantotta meg Hamar Hellert az árokban, s a vijjogó hang irányában a fán a gombolyagban lévő Szirti Sast.

– Hát benneteket mi lelt? Hogy kerültök ide meg oda? Nem arról volt szó, hogy fogócskázunk? – szolt oda nekik vidáman Dux Flóra. – Már háromszor körbefutottam a Kerek Erdőt, s csodálkoztam, hogy nem talállok benneteket. Ezek szerint közben a fogócskázásból bújócskázást csináltatok – folytatta ugyan olyan vidáman.

A rétieknek ez elég bizonyíték volt arra, hogy Hamar Heller és a karmos körmű Szirti Sas igazat mondott.

33. ugrás A tanú és a kérdései

Amint láttuk – lelki szemeinkkel – és hallottuk – valóságos füleinkkel – megjött, de közelebb járunk az igazsághoz, ha azt mondjuk, hogy befutott, beloholt, – de leginkább – beszáguldott a Rétre Dux Flóra, a fehér nyúl, aki bár koronát nem viselt – megjegyezzük, hogy számtalan bajnoki érméből sem viselt egyet sem most futás közben –, mégis koronatanúnak nevezhetjük. Csak a teljes érthetőség kedvéért jegyezzük meg tehát, hogy nem koronás tanú, hanem csak koronatanú. Így nevezik azt a tanút, aki egy perben vagy bűnperben a legfőbb tanú. Ez volt most Dux Flóra Hamar Heller és Karmos Körmű Szirti Sas bűnperében, ha kissé eltúlzóan nevezzük el az ügyüket. De nevezhetjük D. Flórát mentőangyalnak is. Onnan az árokból vagy fent a fáról a bajbajutottak akár még szárnyakat is vélhettek felfedezni Dux Flórán, aki egyébként úgy futott, mintha repült volna.

Amikor Máté Fiaszter látta és hallotta Dux Flóra rácsodálkozását és megjegyzését Hamar Hellerékre, akkor minden gyanúja azonnal eloszlott, s elhitte, hogy a nagy verekedős hírében álló Hamar Heller most valóban csak fogócskázni akart. Miután a többiekkel is sikerült elhitetnie Hamar Heller és a Karmos Körmű ártatlanságát, már csak a történet folytatását kellett kitalálni.

Majmóca, Patent, Máté Fiaszter és Ille Pille összegdugták a fejüket. Megbeszélésükből semmi nem volt hallható a többiek számára.

Dux Flóra körbenézett, kereste, hogy kivel beszélhetné meg a kérdéseit:

- Miért van Hamar Heller a gödörben?
- Mit keres Karmos Körmű Szirti Sas a hálós bugyorban?

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Miért őrzik őket olyan elszántan a játékoknak látszó fegyverekkel?

– Miért nem mennek a gyerekek inkább játszani? (Mert hiszen látszik rajtuk, hogy legszívesebben játszanának!)

Még további kérdések kavaroztak Dux Flórában, azonban egyelőre azokat elfojtotta magában, mivel először is valakit kellett találnia, akinek legalább az első négyet felteheti.

Korábban soha nem barátkozott oroszánokkal, de ahogy körbenézett a rétlakókon, megakadt a szeme Egyre Jobban Okosodó Buta Borzas Arnoldkán, s Dux Flóra megéreztte, hogy vele barátságot tudna kötni, hogy hozzá bizalommal fordulhat.

Dux Flórának csak két ugrás volt az a táv, ami Csigó Bigónak akár egy napi járóföld is lehetett volna, s máris Arnoldka mellett termett.

– Dux Flóra vagyok – mutatkozott be udvariasan Arnoldkának.

– Buta Borzas Arnoldkának hívnak – válaszolt nem kevésbé udvariasan Arnoldka a megszólításra –, de mostanában még az Okosodó, sőt az Egyre Jobban Okosodó előnevet is kiérdemeltem.

Ezt hallva Dux Flóra arca felragyogott.

– Akkor pontosan te vagy az, aki a kérdéseimre válaszolni tudsz – s már sorolta is kérdéseit.

Arnoldka értelmesen meghallgatta azokat, s megfontoltan válaszolni akart, amikor Majmócaék tanácskozása éppen véget ért, s Máté Fiaszter kért csendet, hogy szólni tudjon.

– Miután Dux Flóra igazolta Hamar Heller és a Szirti Sas ártatlanságát, indokolatlanná, sőt egyenesen jogsértővé vált további fogva tartásuk. Visszaadjuk szabadságukat, és természetesen szabad elvonulást biztosítunk számukra. Az őrzést megszüntetjük. Mindenki

mehet kedvenc időtöltése és elfoglaltsága után – hirdette ki Máté Fiaszter a tanácskozásuk eredményét.

Egy nagy hurrá! volt a válasz, s már ott sem voltak. Rohant mindenki játszani. A félelmetes fegyverek újra visszavedlettek a kedvenc játékokká.

Arnoldka azonban nem hagyta faképnél Dux Flórát. (Csak zárójelesen:

Három dolgot kell megértenünk a történet hiteles elbeszélőjének előbbi kijelentéséből:

1. Mit jelent a fakép? --- A fakép fából faragott szobrot jelent.

2. Van a Réten fából faragott szobor? --- Nincsen!

3. Mit jelent akkor az, hogy Arnoldka nem hagyta faképnél D. Flórát? --- „Faképnél hagy” ez egy szólás, ami azt jelenti, hogy nem távozik búcsúzás nélkül valaki.)

Tehát Arnoldka nem ment a többiekkel, főleg nem búcsú nélkül, mert ő már nem tartotta magát gyereknek, jóllehet felnőtt sem volt még. Amolyan tini oroszlán volt.

Már akkor nagyon megtetszett neki Dux Flóra, amint megpillantotta befutni a Rétre. S amikor Dux Flóra éppen neki tette fel a kérdéseit, akkor szíve szokatlanul kezdett kalapálni mellkasában. Valami belső késztetést érzett, hogy elfusson a többiek után, azonban ugyanakkor mintha valaki négy lábát gúzsba kötötte volna, s nem tudott moccanni. Maradt tehát. S nagy erőfeszítéssel, zavarát leplezve, hozzákezdett a történethez, ami Nukőke, azaz Kövecske Rétre érkezésével kezdődött, és Hamar Hellerék csapdába ejtésével végződött. A történetbe tudtán kívül Dux Flóra is benne volt a kezdet kezdetén.

Mire Arnoldka befejezte elbeszélését, addigra ő maga megnyugodott, Dux Flóra pedig a hasát fogva kacagott.

– Micsoda félreértés! Micsoda félreértés! – egyre csak ezt hajtogatta.

De nézzünk csak körül közben a Réten. A gyerekek árkon-bokron túl, Janella Gazella hazament a Rejtett

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Szépségre vacsorát főzni, Pigmi Lajos bácsival és Berta nénivel eltűnt Pigmi föld alatti lakosztályában, a komolyabbak, Majmóca tanító bácsi, Patent farmeroroszlán, Ille Pille óvó néni, Máté Fiaszter – szokásuknak megfelelően – már ismét nagy tanácskozásba merülten zárták el maguktól a külvilágot.

Amikor Hamar Heller lábujjhegyre állva kipillantott az árokból, Szirti Sas pedig a bugyorból, akkor ugyanezt látta, azaz nem látott senkit csak a kicsit távolabb kacagó Dux Flórát és a zavarát most már leküzdő Arnoldkát.

– Velünk mi lesz? – kiáltott Arnoldkáék felé kétségbeesetten Hamar Heller.

– Fel vagy mentve Szirti Sassal együtt! Megnyugodhattok! – kiáltott vissza Arnoldka. Csatlakozott hozzá Dux Flóra is nagy bólogatásokkal és füllengetésekkel. A következő pillanatban már újra csak egymással voltak elfoglalva.

Ez a megnyugtatónak szánt válasz nem nyugtatta meg Hamar Hellert a gödörben, de Szirti Sas is próbálta szárnycsapásokkal kifejezni aggodalmát.

Ki tudja, meddig lettek volna még a hálóban és a gödörben a most már felmentett és „szabad” foglyok, ha nem repkedni délutáni sétáját a Réten Ille Pille Szörnyecskeivel.

Miért nem mentek már haza? – szólt oda röptében Hamar Hellernek. – Te is itt vagy még? – ez meg Szirti Sasnak szólt. Azzal tovább repültek.

– Várjatok! Tegyetek valamit! Nem tudunk egyedül kiszabadulni! – kezdett kétségbeesetten kiabálni Hamar Heller.

Ezt a kiabálást meghallották Majmóca tanító bácsiék is.

– Félek, hogy csak félmunkát végeztünk – kapott észbe Majmóca.

Máris a gödörnél voltak.

– Mit tehetünk érted és értetek?

Ekkor Hamar Heller javasolta, hogy nyújtsák le a mellső lábukat, s húzzák ki a veremből. Az ötletet elfogadták. Hamar Hellert kihúzták. Már is futásnak eredt. Csak futtában kiáltott hátra, hogy majd másszanak fel a fára, vágják el Szirti Sas köteleit, hogy ő is kiszabadulhasson végre.

Amíg ezt Hamar Heller elhadarta, azalatt mintha köddé vált volna. Nem volt sehol.

Kiderült azonban, hogy fára mászni csak a cicák tudnak. Ők pedig vajon merre kószálnak? Csak azt tudjuk, hogy a macskák akár egész éjszaka távol vannak „vadlesen”.

Szegény Szirti Sas! Még meddig leszel ebben a szorult helyzetekben?

Ez azonban Hamar Hellert hidegen hagyta. Ha szabad volt, a következő pillanatban már ott sem volt!

Bajban ismerszik meg a barát! – mondja a szólásmondás.

Vajon Hamar Heller Szirti Sas barátja?

Félő, hogy nem, ha gondolkodás nélkül cserbenhagyta!

34. ugrás Szirti Sas marad

Hamar Heller, a leopárd nem úgy viselkedett Karmos Körmű Szirti Sassal, mint egy jó-barát. Ezt a megállapítást azért tehetjük meg nyugodt szívvel, mert láttuk, hogyan viharzott el gödörből való szabadulása után, nem törődve azzal, hogy mi lesz Szirti Sassal ott fenn a fán. Jóllehet tudta, hogy a cicák már szétszéledtek a vadlesükre, mégsem jutott eszébe, hogy egyedül ő maradt a réten, aki fel tud mászni a fára, így egyedül csak ő tudná kiszabadítani barátját az ugrókötelekből font hálós bugyorból.

Szirti Sas nagyon megdöbben, amikor látta elrohanni Hamar Hellert a Rétről. Még utána akart rikoltani, hogy álljon meg, segítsen a szabadulásban, de belátta, hogy ennek semmi értelme, fontosabb most az, hogy átgondolja a barátságukat: Vajon igazi barátság volt-e az övéké? Vajon Hamar Heller nem érdekből barátkozott-e vele? Kezdett hajlani afelé, hogy igen választ adjon erre a kérdésre.

Szirti Sasnak szerencsétlen helyzetében volt egy kis szerencséje. Nem kellett tovább várnia a bizonytalanra, amíg a cicák a vadászásból hazavetődnek, mert Majmóca tanító bácsi jött a segítségére. Majmóca tanító bácsinak eszébe jutott, hogy ő a törzsfeljődésnek azon a fokán van, amikor még nem jött le teljesen a fáról. Ennek a felismerésnek a hatására azonnal fel is mászott Szirti Sashoz, kibogozta az ugróköteleket, kinyitotta a bugyrot. A következő pillanatban a madár majdnem a földre pottyant, csak az utolsó ágon tudott megkapaszkodni karmos körmeivel. Mikor végre már olyan helyzetben volt, hogy ellendülhetett volna a repüléshez, akkor azonban nem szállt el. A közben hazaszállingózó gyerekek és a Réten lévő felnőttek is csodálkozva szemlélték ezt.

Alkalmi kóruressá álltak össze anélkül, hogy bárki is megszervezte volna őket:

*Repülj, repülj Szirti Sas!
Terjeszd szét szárnyadat.
Magasban a madárvár.
A sok szirti madár vár.*

Mire a vers végére értek, Szirti Sasnak a magasba kellett volna már emelkednie. Ő azonban csak üldögélt azon az ágon, amiben megkapaszkodott.

Most már Dux Flóra és Buta Borzas Arnoldka is a fa alatt voltak. Főleg Flóra nézte nagy csodálkozva Szirti Sast, hiszen régről ismerte, tudta, hogy szenvedélye a repülés. Ihletetten szólt hozzá:

*Mért nem repülsz Szirti Sas?
Hiszen most már szabad vagy!
Repülj fel a magasba!
Oda, hol a madárraj.*

Az ismerős hangra érdeklődve kapta fel a fejét Szirti Sas, de szomorúan válaszolt:

*A csalódás, amely ért,
Nagyobb, mint a szenvedély,
Mit a repülés jelent.
Barátot vesztettem el!*

Mindenki rögtön megértette, hogy Hamar Hellerre gondol Szirti Sas.

*Mi a terved jövőre,
Következő időre?
Hol éled az életed?
Meséld el a tervedet! – biztatta tovább Dux Flóra.*

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Itt maradnék veletek

Ezen a kies helyen,

Minden munkát vállalok!

Nagyon szomorú vagyok! – folytatta még mindig (kín)rímben Szirti Sas.

Bármennyire szomorú volt is az utolsó strófa, de a rétlakóknak nagy örömet szerzett vele Szirti Sas.

Itt maradnál velünk? – kérdezték boldogan, szinte kórusban az alul állók.

Minden munkát elvállalsz?

Nem baj, ha az alantas?

Takarító személynét,

Ez a mostani helyzet! – fogalmazta meg praktikusán (gyakorlatiasan) gondolatait Ille Pille óvó néni a most már megszokottá vált módon.

Körmös Karmú sas szemei felragyogtak az ajánlatra.

Szívesen elfogadom – ezt mondta a szeme ragyogása. Majd szavakkal folytatta:

Szívesen elvállalom,

Hiszen szárnyaim nagyok,

Kiterjesztem azokat,

S felseprem a koszokat,

Nem tűröm a mocskokat,

Utálom a piszkokat

Rettegjen, ki rendetlen,

Ahogy Hamar Hellenen!

Máris részletesen megbeszélték, hogy Szirti Sas szárnyaival hány csíkban fogja sepregetni a Rétet, hova helyezik el a kukásedényeket, azokat milyen gyakran ürítik, egyáltalán ürítik-e és hova. De ezeket most ne részletezzük tovább.

Hallgassuk inkább Dux Flóra megható gondolatait, melyeket szép szavaival adott elő:

*A te sorsod eldőlt már,
Nem vár már a szirti vár.
De az ég ott fent maradt,
Edzheted a szárnyadat.
Hamar Hellert felejtsd el,
Itt vannak ők helyette.
E sok barát mostani.*

Maradnék én magam is! – fejezte be Dux Flóra.

– Ez váratlan fordulat! – Örvendezett Borzaska, azaz Buta Borzas Arnoldka.

*Rendezzünk egy szavazást!
Mind „igen”, ez nem vitás!*

Ille Pille máris osztotta szét a kis szavazólapokat. Azt még azért elmondta, hogy mi a kérdés, azaz a két kérdés, amelyekről szavazni akarnak:

Befogadják-e a Rétre Karmos Körmű Szirti Sast?
Befogadják-e a Rétre Dux Flórát, a futóbajnok nyulat?

A gyerekek meg sem várták a szavazatszámlálás eredményét, számukra nem volt vitás, hogy mi lesz az. Máris vitték magukkal játszani Dux Flórát, aki bármilyen játékot hajlandó volt játszani, csak legyen benne futás.

Buta Borzas Arnoldka elég nagy bajban volt. Ő mostanság ugyanis nehezen tudja eldönteni, hova tartozik: a felnőttekhez vagy a gyerekekhez. Most azonban könnyen döntött. Ment ő is a gyerekekkel játszani, hiszen Dux Flóra is a gyerekekkel játszott!

35. ugrás Három napos tanév

Ott tartottunk, hogy Hamar Heller „megpattant”, s ezzel bebizonyította, hogy nem barátja Karmos Körmű Szirti Sasnak. Ettől olyan szomorúság költözött Szirti Sas szívébe, amely arra az elhatározásra vitte, hogy új életet kezd a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén rend- és tisztaságfelelősként.

Ha éberén figyelünk, akkor azt is észre vesszük, hogy Fűrge Lábú Dux Flóra, a nyúl sem véletlenül maradt a Réten. Éppen ellenkezőleg. Őt nem csalódás érte, hanem valaki megdobbantotta a szívét, s ez tartotta vissza attól, hogy elfusson.

Most éppen ott látjuk Flórát a gyerekekkel szaladgálni. Okosodó Buta Borzas Arnoldka a rét széléről figyeli őket. Méltóságán alulinak tartaná, ha ő is beállna a fogócskázók közé, de hogy mégis ott álldogál, az Flóra vonzó személyiségének köszönhető.

Látszólag minden rendben van e pillanatban a Kerek Erdőben. Ez azonban csak a látszat. Ahogy mondja a mondás: „Hamu alatt izzik a parázs!”

Ez a mondás Máté Fiaszterre vonatkozik most. Máté Fiaszterre, a macskaszívű, kutyából varázsolt hiénára, aki még mindig nem tudott belenyugodni abba az igazságtalanságba, ami akkor régen, amikor elkóborolt, ott, a barna hiéna barlangjánál történt vele. A durva hiéna külső ugyan ma is puha macskaszívet takar, de ehhez jobban illene a kutya megjelenési forma. Ezt szerette volna visszakapni Máté Fiaszter.

A felnőttek tanácskozásának is gyakran visszatérő témája volt ez. Most éppen ott tartottak, hogy Máté Fiaszter átveszi Majmóca tanító bácsitól az iskolavezetés felelősségteljes feladatát, kisegítő tanárként besegít Patent

farmer, az oroszlán, akinek régi vágya amúgy is, hogy pedagógus legyen. Majmóca tanító bácsinak is van egy régi, dédelgetett álma, az ugyanis, hogy kutató munkával foglalkozzon. S a témát is megtalálta mostanra magának: Hogyan varázsolja vissza Máté Fiasztert, a hiénát macskaszívű kutyává, azaz azzá, ami volt? Szép téma! Ezt mindenki azonnal megérezte, amikor Majmóca először tett bátoritanul említést szíve mélyén dédelgetett vágyáról. Azonnal támogatták is elképzelését. Menten fel is mentették tanítói kötelességei alól.

Ille Pille óvó néni, aki szereti a tiszta helyzeteket, menten kiállította a megbízóleveleket a munkaköri leírások kíséretében:

Először: Máté Fiaszter tanfelügyelőből – mert ne felejtjük el, ő ebben a minőségében érkezett a Rétre Majmóca tanító bácsi és a többiek nagy riadalmára – „mezei” tanító lett.

Másodszor: Patent farmer, az oroszlán kisegítő tanszemélyzetté vált az írás szerint.

Harmadszor: Majmóca tanító bácsi megkapta az általános, bármilyen témában kutató tudományos „munkatárs” fokozatot. Amint átvette ezt a rangos kinevezést, máris hozzálátott a Rét egy csendes részének elkerítéséhez, melybe belekanyarította-kerítette az Erdőnek egy kis darabját is. Ez a részben árnyas, másrészt félárnyékos, harmadrészában napos rész lett a dolgozó szobája, ahol tervei szerint egyre gyarapodó könyvtárát is kialakítja majd, s elmélyülhet kutató munkájában anélkül, hogy a növekvő létszámú rétlakó nyüzsgő élete zavarná.

Máté Fiaszterék is munkához láttak. Ő, Ille Pille és Patent a Rét egy másik zugában dugták össze a fejüket.

– Úgy tudom – kezdett mondókájához Máté Fiaszter –, hogy a mesékben egy esztendő többnyire három naphból áll, így talán nem is vagyunk nagyon elcsúszva a tanévkezdéssel. Ma, amikor 2010. május 29.-ét

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

írunk, a valóságos tanév végéig – június 15-ig – még van több, mint három nap! Így bőven van időnk felkészülni: megtartani a tanévnyitó tantestületi értekezletet, a munkaközösségi megbeszéléseket, megírni a tanmeneteket, részt venni a szakmai továbbképzéseken, elkészíteni az órarendet, a csoportbeosztásokat és mindent, ami kell egy tanév megindításához. A gyerekeket egyelőre ne is izgassuk az iskolakezdés nyomasztó gondolatával. Hiszen láthatjuk, hogy most is milyen önfeledten játszanak. Kár lenne ezt a felhőtlen vidámságot megzavarni.

Megbeszélték, hogy majd június 15-e előtt vissza-számlálnak három napot, s akkor haladék nélkül elkezdik a tanévet! S azzal ők is mentek kipihenni az elmúlt napok izgalmai okozta fáradalmakat, s kiélvezni a szünet még hátra lévő napjainak gondtalanságát.

Ezalatt Karmos Körmű Szirti Sas nagyon komolyan véve vállalását, olyan rendet és tisztaságot teremtett a Réten, amilyen annak fennállása óta még soha nem volt: Az utak pormentesítve, a homokozóból a levelek kigereblyézve, a homokozó játékok kosárba gyűjtve, a fű lenyírva, virágágyak kigyomlálva. Ez több is volt, mint amit Szirti Sas ígért a Réten maradhatásért cserébe. Még szerencse, hogy annak idején Kánya Banya boszorkány leejtette a rétre a seprűjét, és azt Buta Borzas Arnoldka olyan gondosan megőrizte. Szirti Sas szárnyai tövig koptak volna, ha a takarításhoz nincs ez a banyaseprű.

Mit csinálnak Szöcsike Öcsikéék? Ők egy nagy fogócskázás után lihegve pihegnek. Dux Flóra alaposan megfuttatta őket. Neki persze a nagy rohangálás meg se kottyant. Pulzusszáma pillanatok alatt ott volt, mint futás előtt. Miután Csigó Bigóra is tekintettel Szöcsikéék körjátékba kezdtek, Dux Flóra csatlakozott Egyre Jobban Okosodó Buta Borzas Arnoldkához, aki egyre jobban felnőttnek érezte magát.

– Te nem szeretsz fogócskázni? – riasztotta fel gondolataiból Dux Flóra az elmélázó Arnoldkát.

Arnoldka őszintén bevallotta, hogy ő már kinőttnek érzi magát az ilyen gyerekes dolgokból, de arra szívesen vállalkozik, hogy Flórával futóedzéseken vegyen részt, s majdan versenyre is keljen Flórával. Meg egyáltalán, nagyon szívesen van együtt vele!

Flóra örömmel hallgatta Arnoldka félszeg vallo-mását, mert ő maga is érezte azt a vonzalmat, amitől jól érezte magát Arnoldka társaságában.

A játék szünetében Pamacs, Pemzli és Ficok Molka és Patkó bevonásával megalakították az Erdei Kutya-k Barátságos Társaságát abban a reményben, hogy hamarosan díszelnöküknek választhatják Máté Fiasztert, a most még a hiénában rejtőzködő kutyát, akit azonban Majmóca kutató munkatárának sikerül majd előhoznia „rejtekhelyéről”, s igazi valójában lesz majd közöttük: macskaszívű kutyaként. Ez azonban felvetett egy másik gondolatot is, hogy ti. a macskákat, Füstit, Kormit és Túrót is be kellene venni ebbe a társaságba. Ha ez megtörténik, akkor indokolttá válik a társaság nevét Erdei Kutya-Macska Baráti Társaságra változtatni. Tudjuk, hogy egyik gondolat szüli a másikat. Így jutunk el odáig, hogy akkor ebből a társaságból nem szabad kihagyni Lujzikát és Lajoskát sem, akiken ott van a kutyaszagú dezodor, s ezért ők szinte kutyáknak is gondolhatnák magukat, másrészt a macskához szoros szálak fűzik, hiszen érvényes még a macskákkal kötött megnevezési szerződés is!

– Jó! – döntött Pamacs, aki Máté Fiaszternek a kutyák világába való visszatértéig főkutyának vagy ahogy egyebükt mondják, „nagykutyának” nevezte ki magát – Legyen a társaságunk neve Erdei Kutya-Macskák-Egerek Megbonthatatlan Barátságának Társasága. Egyelőre legyen a társaság titkos. A titkosításunk jele legyen az, hogy mindenki a másik nyelvét használja találkozáskor:

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Egérkéék vau-vau-val, ill. miau-val, Kutyaék miau-val, ill. cin-cin-nel, Cicáék vau-vau-val, ill. cin-cin-nel köszönnek a találkozáskor. Ezt könnyű lesz megtartani, s így titokban tartani a társaságot.

Merre járnak a gazella gyerekek, Gizella és Janka? Ők önfeledt játékban vannak az ugráló szénakazlukon.

Pigmi Berta nénivel éppen ebédfőzéshez akart látni, amikor eszébe jutott, hogy el kell szaladnia Majmóca tudományos kutató munkatárshoz.

– Menj csak – mondta neki Berta néni –, azt a kis rántott levest magam is össze tudom kotyvasztani.

Szaladt hát Pigmi Majmócához.

– Volna egy nagy kérésem – kezdett mondókájához lihegve a nagy rohanástól Pigmi, a pigment-hiányos vakond –, vedd bele a kutatóprogramodba az én problémámat is, hiszen látod, hogy én még mindig fehér vagyok!

Majmóca tudományos tanító bácsinak majd’ megszakadt a szíve Pigmi szomorúságát látva.

36. ugrás A tudós tanító Majmóca

Amikor májusban találkoztunk, még volt néhány nap a tanév megkezdéséig. Mivel Máté Fiaszter úgy tudta, hogy a mesékben az év három napig tart, s az ő szava lett mostantól fogva a döntő tanügyben, ezért ezt a tájékoztatást mindenki szívesen tudomásul vette és elfogadta. S amikor eljött az ideje, annak rendje módja szerint – június 15-e előtt – visszaszámoltak három napot, s az iskoláskorúak elkezdtek iskolába, az óvodáskorúak pedig óvodába járni.

Senkinek nem volt könnyű megszokni az új napirendet, hogy reggel ki-ki kedve szerint ne az erdőbe menjen, netán az ugráló szénakazalra vagy a sok jó játékba merüljön el, ami itt a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén kínálta magát.

Nem volt könnyű megszokni a tanítóváltást sem: Majmóca tanító bácsi helyett Máté Fiasztert, a hiénát, aki nem tekintette magát lefokozottnak azáltal, hogy tanfelügyelőből mezei tanító lett, és Patent oroszlánt, a kisegítő tanszemélyzetet.

Szerencsére azonban, mint a mesékben rendszerint, az a három nap mint egy esztendő, gyorsan „kitelt”. Máté Fiaszter örömmel tapasztalta, hogy Majmóca tanító bácsi nagyon eredményesen tanított, a gyerekek minden kérdésére tudták a helyes választ. Már-már azt fontolgatta, hogy azt a három napos esztendőt is megkurtítja, de végül szinte észrevétlenül elröppent a tanév.

Bizonyítványírással, tanévzáróval és bizonyítványosztással nem is bíbelődtek, hiszen a kitűnő bizonyítványát mindenki fejben tudta tartani.

Majmóca tanító bácsi, aki most már bármilyen témában kutató tudományos munkatársi minőségében elvonult az Erdő és Rét egy lekerekített sarkába, mintha

elefántcsonttoronyba vonult volna, az egész iskolaévből semmit nem érzékelt, annyira belefelejtkezett tudományos munkásságába.

Főleg két téma izgatta: Pigmi pigmenthiányos bundája és Máté Fiaszter macskaszívű kutyasága a zord hiéna-külső alatt.

Már csak azt kellett eldöntenie, hogy milyen sorrendben foglalkozzon ezekkel a kérdésekkel. Netán párhuzamosan futtassa őket, hiszen agyának két féltékéje van!

Mégis inkább úgy döntött, hogy Pigmi lesz az első, hiszen ő jött hamarabb a Rétre. Éppen ezért érzelmileg is jobban kötődik már Pigmihez.

A másik ok, ami miatt Pigmit az első helyre sorolta az volt, hogy kis könyvtárában olyan könyvre bukkant, amelyet lapozgatva felcsillant a remény, hogy Pigmi problémájára rövidesen megtalálhatja a megoldást.

– Nézzük csak! – kezdett párbeszédbe Majmóca tudományos munkatárs önmagával. – Pigmi boldogan élt szürkésbarna bundájában és párjával mindaddig, míg az a szerencsétlenség be nem következett az alagút fúrása közben, amikor is a föld ráomlott párjára, s halálra zúzta. Akkor kezdődött a baj Pigmi bundájával. Akkor kezdődött a pigmenthiányos állapot, ami foltossá tette. A helyzet csak romlott, amikor a férgek élete megóvása érdekében rávették a rétlakók a fehérjementes diétára. Akkor teljesen kifehéredett a szőre.

Azt még nem tudta Majmóca tudományos munkatárs, hogy ez a kifehéredés a diéta nélkül is bekövetkezett volna, azaz hogy a folyamat már beindult, s szerencsétlen időbeni egybeesés volt a diétázás megkezdése.

– Menjünk a baj kezdetéhez! – szólította fel magát Majmóca. – Ott kell a megoldást is keresni. Elveszítette a párját. Keresni kell Pigminek egy új társat. Ez az! – csapott a homlokára Majmóca. – Megvan! – s már alig bírt magával.

Nem is tudott tovább nyugodtan üldögeálni elefánt-csontszerű tornyában, ami nem volt torony, csupán a Rét és Erdő egy kis nyugalmas darabkája, amit leválasztott magának elmélyült gondolkodása számára. Felpattant. Rohant a többiekhez: – Heuréka! Heuréka! – kiáltozta, mint annak idején Arkhimédész.

A maga nemében lehet, hogy ez is lesz akkora felfedezés, mint Arkhimédészé volt az időszámításunk előtti III. sz.-ban. Azonban ezt még Pigmi bundájának igazolnia kell.

A rétlakók nem sokat értettek Majmóca felzaklatott állapotából. Sőt még azt sem tudták, hogy ki is az a „Heu Réka”.

Mivel Majmóca tanító bácsi vérbeli pedagógus volt – a mostani tudományos kutatói állományba helyeződése tán nem is lesz tartós hűtlenkedés eredetileg választott hivatásától –, ezért nyomban észrevette a rétlakók értetlenkedő pillantásait.

Nem habozott. A fizikában kevésbé járatos, hajdan volt, kedves tanítványai kedvéért elmesélte, hogy Arkhimédész görög természettudós, matematikus, mérnök és fizikus volt, aki Szicília szigetén született, Szirakuzában, Krisztus előtt 287-ben, s élete nagy részét itt is töltötte haláláig, 212-ig. Vesztét egy római katona lándzsadöfése okozta. A katonát feldühítette a homokba rajzolgató, az ókor legnagyobb tudósának az a mondása, hogy „Ne zavard köreimet!”. Állítólag a tengerparton a katona árnyéka rávetődött Arkhimédész homokrajzára.

– Ha bővebbet szeretnétek megtudni a nagy tudós életéről, olvassátok el Száva István Szirakuzai óriás c. könyvét – vett egy nagy lélegzetet Majmóca bácsi, s máris folytatta.

– Arkhimédész számunkra főleg a róla elnevezett törvényről ismert. Hogy az óvodások se unják halálra magukat, ezért most Ille Pille óvó néni szép hangja segítségével megtanuljuk a törvény kissé lebutított, énekbeszedett változatát:

*Minden vízbe mártott test Kisangyalom
A súlyából annyit vesz Kisangyalom
Amennyi az általa Kiszorított víz súlya
- Kisangyalom.*

A dallam annyira fülbemászó, a szöveg annyira primitív volt, hogy pillanatok alatt mindenki megtanulta s fújta, ahogy csak a torkán kifért.

Majmóca tanító bá..., akarom mondani tudományos munkaerő, megemlítette, hogy ennek az éneknek van még egy második versszaka is, ami azonban már Pitagorasz tételéről szól, de ha ebbe is belekezdene, akkor nagyon messzire kerülnének a tárgytól. A csalódott arcokat látva, megnyugtatta mindenkit, az óvodásoktól egészen Máté Fiaszterig, hogy hamarosan ennek megtanulására is időt és energiát fognak áldozni.

A beállott csöndben Okosodó Buta Borzas Arnoldka tért vissza elsőként a kiinduló pontra. Már korántsem a tőle megszokott félszeg módon – hisz mellette állt Dux Flóra! – tette fel a mindenkit izgató kérdést: – De ki is az a Heu Réka ?

Majmóca tudományos bácsi arcára széles mosoly ült ki, melyet egyesek fölényesnek is vélhettek volna, mintha azt fejezte volna ki, hogy „még ezt sem tudod, kiskomám?”. Ezt azonban legfeljebb Máté Fiaszter vagy Lajos bácsi gondolhatta volna, akik még nagyon rövid ideje ismerték Majmócát.

– Heuréka nem Réka. Heuréka azt jelenti, hogy „megtaláltam”. Arkhimédész mondta ezt, amikor felfedezte fürdés közben az ő törvényét – magyarázott készségesen tovább Majmóca. – S most én is mondom, hogy heuréka, mert megtaláltam Pigminek a megoldást!

37. ugrás Új utazási készülődés

A 37. ugrással eljutottunk odáig, hogy Majmóca tanító bácsi – mert nekünk az marad még akkor is, ha jelenleg tudományos munkatársi minőségében ott is üldögél a nap nagy részében a Rét egy leválasztott, elmélyült gondolkodásra kiválóan alkalmas sarkában – „Heuréká”-t kiáltva előjött, s mindenki nagy érdeklődésétől kísérve megtartotta ismeretterjesztő előadását Arkhimédészről és az ő törvényéről. Ez utóbbit – a foglalkozás színesítése és a kicsinyek kedvéért – még énekelni is megtanulták.

No, de szakadjunk el végre Heu Rékától, aki pillanatnyilag nem is létezik számunkra, meg Arkhimédésztől is, aki nagyon is létezett ugyan, de most mégis csak Pigmi bundája az érdekes.

Majmóca bácsi elmondta röviden, hogyan jutott el Pigmi problémájának gyökerétől a vélt megoldásig. S máris vázolta a teendőket:

- Először is gyorsított menetben megtartjuk és befejezzük a tanévet – hirdette ki az első számú feladatot Majmóca.

- Ez sikeresen megtörtént – nyugtatta meg őt Máté Fiaszter.

Majmóca fellélegzett.

- Akkor ezzel szerencsére már nem kell bajlódnunk! Szervezhetjük az expedícióunkat, melynek célja lesz: Megtalálni Pigmi méltó párját.

Mivel Ille Pille rögtön megérezte, hogy a rétlakók egy része nem értette meg pontosan, hogy mit is kell megszervezni, ezért azonnal előkapta a pillangók számára miniatürizált Idegen szavak szótárát, s rövid keresgélés után máris olvasta a megfelelő szócikknél, az expedíciónál:

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

„felfedezőút, ismeretlen, távoli területekre vezetett kutató célú utazás, ill.: az ilyen utazásban részt vevő személyek”.

Miután így tisztázódott, hogy az expedíciót nem eszik és nem is isszák, máris mindenki rohant volna a kis házába, hogy gyorsan összekészítse az utazáshoz szükséges felszerelését. Azonban Majmóca állj!-t parancsolt.

– Tudjátok, hogy nem ilyen „hűbelebalázs” módjára szoktuk az ügyeinket intézni. Még azt sem tudjátok, hogy egyáltalán kik vesznek/vehetnek részt az utazáson. Megszokhattátok, hogy a kisebb horderejű feladatok megoldását is komoly tanácskozás szokta megelőzni. Bármennyire idegenkedtek is ezektől a megbeszélésektől, most azonban ez nem kerülhető el – hűtötte le komoly szavaival Majmóca a rétlakók felhevült lelkesedését. – Máris hozzálátunk az expedíció tagjainak kiválasztásához, azaz a „kiválasztó értekezlethez”.

Erre a kijelentésre mindenki lehuppant a földre, s földre éréskor a legkényelmesebb helyzetet próbálta elfoglalni, mivel emlékeikben még élénken élt az ilyen gyűléseknek az idők végtelenébe nyúló hosszúsága.

– Egy találós-kérdést hallgassatok meg: Manci néni pulóvert köt 40 km/óra sebességgel. A rendelkezésére álló fonal hossza 15 km.

a) Mennyire kell Manci néninek felpörgetnie a sebességet, hogy befejezze a pulóvert mielőtt elfogy a fonal?

b) Hogyan változik a sebesség, ha időnként Józsi bácsi is beleköt?

c) Mekkora a maximális sebesség, ami fölött Manci néni elveszti a fonalat?

– Ki nem értette meg a találós-kérdést? – tette fel hirtelen, mintegy rajtaütésszerűen az újabb kérdést Majmóca tanító bácsi.

A rétlakók egy emberként nyújtották fel a kezüket, amik többnyire lábak voltak.

– Rendben! Akkor ezzel meg is volnánk! – nyugtázta az eredményt Majmóca tudományos tanító bácsi.

Mivel is volnánk meg? Mi is van rendben? – ez motoszkált mindenkinek a fejében, de csak Okosodó Buta Borzas Arnoldka mert hangosan rákérdezni.

Majmóca tanító bácsi elmagyarázta, hogy mivel az internetről származó találós-kérdés számára sem teljesen problémamentes, ezért úgy érzi, hogy szellemileg egyenrangú útitársakként indulhatnak el valamennyien, senki sem lesz szellemi fölényben az úton, azaz mindenki tagja lehet az expedíciónak.

Kitört a hangos „hurrá!”, ami nem annak szólt, hogy a rétlakók nagy örömeikre megtudták, hogy mind azonos szellemi szinten állnak, hanem annak, hogy valamennyien mehetnek a felfedezőútra.

– Sok holmit nem viszünk magunkkal – vágott bele az utazás gyakorlati részének megszervezésébe Majmóca tudományos bácsi. – Ezt az utazást egy túlélő túraként kezeljük. Nem lesz a jelszavunk, hogy „Hulljon a férge-se!”, de aki nem bírja, azt, a még szerencsére útra nem kelt gólyabarátainkkal visszahozatjuk ide a Kerek Erdő Négyszögletes Rétfjére. Velük, az elmúlt nyáron kötött barátságunk, de különösen az idei nyári visszaérkezésük óta tartjuk a kapcsolatot, ami ugyan nem „forródrót” kapcsolat, de ez manapság – a mobilok és az internet korában – nem jelent semmi hátrányt. A gólyákat bármelyik pillanatban riasztani tudjuk, ha valaki kidőlné a túlélő túra során. Megvannak még a babaszállító ülőkéik és a fülvédő szőrsapkáik is. Így teljes biztonsággal vágathunk bele a vállalkozásunkba. Útitervet sem fogunk készíteni. Egészen az ösztöneinkre és megérzéseinkre fogunk támaszkodni. – Majmóca tudományos tanító bácsi egyre vadabb színekkel ecsetelte a vállalkozást, melynek részletei megtervezhetetlenek – szerinte.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Indulás holnap reggel, pontosan pirkadatkor. Most gyorsan mindenki megmossa a lábát és fogát, összeszedi az úton számára elengedhetetlenül szükséges felszerelést, s máris megy aludni. Reggel pontosan indulunk. Aki nem lesz itt a gyülekezőhelyen a menetfelszerelésével a megbeszélrt időben, arra sajnos várni nem tudunk, az itthon marad Patent farmerrel – ismertette még a legfontosabb tudnivalókat Majmóca tudományos tanító bácsi. Mindenki rohant hát, hogy a megjelölt esti teendőit elvégezze, s hogy maradjon még kellő ideje a pihentető alvásra, hiszen nagy és fárasztó vállalkozásnak néztek elébe.

Azonban a felfokozott izgalom – nevezhetjük utazási láznak is – miatt az elvileg oly pihentető alvásba és álomba nem mindenki tudott azonnal belezuhanni, majd reggel felé felébredni. Így érthető, hogy a reggeli gyülekezésnél, az indulás kitűzött időpontjában, azaz pirkadatkor nem az a népes gyülekezet várta az indulást, amit Majmóca tanító bácsi elképzelt.

– Nem is baj, ha nem vagyunk olyan sokan – morfondírozott magában Majmóca tanító bácsi. – Így könnyebb lesz az utazás, ami egyáltalán nem ígérkezik könnyűnek – mondta ki félhangosan gondolatainak utolsó foszlányait.

Ille Pille óvó néni számba vette és kis noteszébe feljegyezte az útra kelők névsorát:

Szöcsike Öcsike,

Csigó Bigó,

Buta (közben egyre jobban okosodó) Borzas Arnoldka,
Majmóca tanító bácsi.

– Ők mind az eredeti rétlakók – örvendezett Szöcsike. Lóhalálában befutott még Dux Flóra, aki az elengedhetetlen reggeli futóedzése miatt majdnem lekészte az indulást.

Beröppentek még lélekszakadva Petronella I. és II. Szörnyecskék. Hogy ők hol kószáltak már pirkadat előtt, azt nem kötötték senki orrára.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Ille Pille halványan reménykedett benne, hogy Pigmi is rászánja magát az utazásra, hiszen az egészség miatta szervezik, de könnyen belátta, hogy számára, aki földfelszíni gyalogláshoz egyáltalán nem szokott, nagyon fárasztó volna ez az expedíció.

Végszóra beloholt még Molka, Szöcsike Öcsike kiskutyája. Csurogtak a könnyei, mert azt hitte, hogy már lemaradt az utazásról. Az éjjeli házörzés után nagyon mélyen elaludt, csoda az, hogy egyáltalán felébredt, s most itt van. Ő is belekerült a névsorba.

A csapat Majmóca tanító bácsi vezetésével elindult.

38. ugrás Találkozás Hamar Hellerrel

– Aki bújt, bújt, aki nem, megyünk! – adta meg a jelet Majmóca tanító bácsi az indulásra. Ez azt jelentette, hogy tovább senkire nem várnak, és elindulnak.

Elindultak. Mivel az expedíciót kalandtúrának szánta Majmóca tanító bácsi, így a Négyszögletes Rétről sem a Kerek Erdő egy kitaposott ösvényén mentek ki, hanem a legsűrűbben benőtt bozótos felé vette Majmóca az irányt. Szerencsére ő ment elől, s határozott törtétesével olyan utat nyitott a többieknek, mintha bozótvágó késsel járt volna elől. Vidáman mentek utána.

– Nem is látszik olyan kalandosnak és veszedelmesnek ez a kirándulás – gondolta magában Szöcsike Öcsike. Molkával együtt nagyon élvezték az utat.

Okosodó Buta Borzas Arnoldka is nagyon jól érezte magát. A hajnali s a borzongatóan friss levegőt mélyen leszívta tüdejébe. De nem csupán a harmatos erdőtől és a tiszta levegőtől volt kirobbanóan jó a kedve, hanem főleg attól, hogy ott ugrabugrált – hol előtte, hol mellette, hol mögötte – Dux Flóra, aki ezt a kalandtúrát is kiváló futóedző-alkalomnak tekintette. Bár Arnoldka szívesebben vette volna, ha mellette marad, ha együtt mendégéltek volna beszélgetve, hiszen még olyan rövid ideje ismerik egymást, még annyi mindent el kellene mondaniuk egymásnak egymásról. Belátta azonban, hogy Dux Flórának most az okoz igazi örömet, ha olthatatlannak látszó „mozgásszomját” Arnoldka körüli ugrabugrásával kissé enyhítheti. Reménykedett benne, hogy Flóra egyszer csak elfárad, s akkor sor kerülhet egy kis csevegésre is. Csigó Bigónak azonban hiába volt a Majmóca tanító bácsi határozott nyomulásával nyitott széles ösvény, úgy érezte, hogy erejét meghaladó kalandra vállalkozott, belátta, hogy nem tud lépést tartani a többiekkel. Majmóca tudományos tanító

bácsi megszánta, de nem a golyákat értesítette, hogy vigyék vissza Csigó Bigót, hanem többfunkciós hátizsákjának ülőkévé alakítható zsebébe ültette. Petronella I. és II. Szörnyecskék önfeledten röpködtek össze-vissza, hiába intette őket Ille Pille óvó néni, hogy egy kicsit takarékoskodniuk kellene az energiájukkal. Már majdnem kijutottak a Kerek Erdőből, amikor a talaj lejteni kezdett alattuk, egyszerre a fák elfogytak, s egy barlangban találták magukat. A visszafordulás szóba nem jöhetett. A mindenre gondoló és felkészülő Ille Pille óvó néni előkapta kis zsákjából zseblámpáját, az élre röppent, s megvilágította az utat.

Így mentek tovább kicsit félve – főleg a kicsik –, de reménykedve is, hogy a barlang vezet majd valahova. Valóban vezetett, de nem akárhogyan. Helyenként összezúkült annyira, hogy szegény Majmóca tanító bácsi csak hason kúszva tudott előre jutni. Nem kevésbé szegénynek mondhatjuk Csigó Bigót, aki a hátizsák ülőkévé alakított zsebében utazva néha annyira közel került a barlang mennyezetéhez, hogy szarvacskáival akár el is érhetne volna azt. Mi tagadás! Nagyon félt. Jobbnak látta, ha teljesen visszavonul saját, „különbejáratú” házába. Majmóca tanító bácsi időnként bátorítólag szólt hátra:

– Nincs már messze! Nemsokára odaérünk! – és még hasonlókkal biztatta kicsiny csapatát.

Okosodó Buta Borzas Arnoldka szerette volna megkérdezni, hogy mi az, ami nincs messze, meg hogy hova is érnek, ha nemsokára odaérnek, de most magába fojtotta kíváncsiságát, s inkább Dux Flóra „kezes-lábá”-t kereste meg a félhomályban, hogy egymást így is bátorítva, kéz a lábban vagy láb a kézben haladjanak a nagy ismeretlen felé. Kúsztak-másztak előre. Hinni akartak Majmóca tanító bácsi biztatásának. Egyszer csak mintha világosabbá vált volna a barlang, s egyre kényelmesebben tudtak előre haladni. Majd már Majmóca bácsi is fel tudott állni. Hirtelen kiöblösödött az alagút, és ott találták magukat egy

földalatti teremben, amelyben időnként harci kiáltások hangzottak el. Ez megrémítette csapatunkat. Rémületük még fokozódott, amikor meglátták a sok furcsa fehérruhás verekedő alakot, akik az érkezőket még nem vették észre.

Megtorpantak. Megfordultak, legszívesebben mentek volna vissza oda, ahonnan jöttek. De addigra már a népes verekedő társaság felfedezte őket. Kivált a verekedők közül a legnagyobb, legerősebb, legnagyobb hangú, s rájuk kiáltott:

– Megálljatok! Mit kerestek itt? Hogyan találtatok ide ebbe a titkos terembe? Milyen szándékkal jöttetek? – míg sorjázta a kérdéseket, agyában lázasan keresgélt az emlékképei között, hogy hol látta már ezeket a hívatlan látogatókat?

Közben Majmóca tanító bácsi is visszanyerte lélekjelenlétét, és ezzel egy időben azonnal ráismert a verekedők vezérére és szószólójára:

– Hamar Heller! Soha nem gondoltam, hogy még az életben találkozni fogunk egymással! Hol vagyunk tulajdonképpen? Zsiványtanyára kerültünk tán, mint annak idején Kukorica Jancsi? – nyerte vissza határozottságát Majmóca bácsi.

Amint megszólalt Majmóca, Hamar Heller is azonnal ráismert a váratlanul érkezőkre. Agyában a másodperc tört része alatt lejátszódott az a dicstelen történet, amikor Szirti Sas „barát”-jával a Réten fogságba esett, majd elmenekült anélkül, hogy Szirti Sasnak segített volna. A lelkiismeretét ez azóta is nyugtalanította, annál is inkább, mivel semmit nem tudott a faképnél hagyott Sas sorsáról. Amíg Hamar Heller agyában a film pergett, azalatt társai köré gyülekeztek. HH tudta, hogy most ő van fölényben, bántódás nem érheti, ha ez a csapat netán rossz szándékkal érkezett volna ide. Sorra vette hát Majmóca kérdéseit, és válaszolt:

– Nem zsiványtanyára érkeztetek, hanem a mi titkos dzsúdós edzőtermünkbe cseppentetek. Ők az én barátaim. Most is éppen edzünk, azért vagyunk így beöltözve. De hogy kerültök ti ide? Mi járatban vagytok?

– Kalandtúrán vagyunk – kezdett mondókájába Majmóca tanító bácsi.

– A túránk azonban nem öncélú, hanem utunk során egy kedves rétlakónak, Pigminek a gondjára keressük a megoldást. Pigmi, azaz a pigmenthiányos vakond barátunk bundája először csak foltos volt, mára már azonban teljesen kifehéredett. Ifjú kora ellenére úgy fest, mint egy, az élettől meggyötört, élemedett ősz matróna. A bundája színe változása akkor kezdődött el, amikor elveszítette élete párját. A helyzet nem javul, sőt inkább romlik. Útra keltünk hát, hogy megtaláljuk Pigminek az Igazit, a nagy Őt, akitől várjuk Pigmi bundája színének visszaváltozását.

Mikor Majmóca tanító bácsi belekezdett Pigmi megható történetébe, Hamar Heller örömmel fedezte fel Dux Flórát a túlélő túra egyik résztvevőjeként. Valójában csak ekkor nyugodott meg, hogy a csapat nem érkezhett rossz szándékkal, hiszen Dux Flórát régóta ismerte, s a szólásmondást is: „Madarat tolláról, embert barátjáról ismerni meg!” Ha tehát Dux Flóra ezekkel barátkozik, akkor ezek nem lehetnek rossz szándékú egyedek. Így vélekedett magában Hamar Heller.

– Borítsunk fátylat a múltra – mondta Hamar Heller.

– Felejtsük el, hogy milyen riadalmat okoztam ott nálatok a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén. Hiszen már akkor és ott sikerült tisztáznom Dux Flóra segítségével, hogy Nukóke vagy ahogy ti most nevezitek, Kövecske félreértette az egész futóversenyt, s ezért vádolt meg alaptalanul engem. Ti akkor elengedtetek, s én bántatlanul kereket oldhattam. Szégyenteljes módon a barátomra nem gondoltam, csak a saját irhámát mentettem! Ez azóta is bánt engem. Mondjátok el, mi lett szegény Szirti Sas barátommal?

– Szirti Sas boldogan él közöttünk – mondta Majmóca. – Szépíthetsz akkori botlásodon, ha segítesz nekünk, hogy megtaláljuk Pigminek az Igazit.

39. ugrás Találkozás a Zöldtalpúakkal

Hamar Heller előtt megnyílt a lehetőség jó hírnevének visszaszerzésére. Ezt ajánlotta fel neki Majmóca tudományos tanító bácsi azzal, hogy felkérte a segítségre Pigmi gondjának megoldásában.

– Szívesen segíték, és csatlakozom hozzátok, hogy megtaláljuk Pigminek a nagy Őt, de mielőtt tovább mennétek/mennénk, előbb ismerkedjete meg a barátaimmal. A barlangunknak ebben a kényelmesen kiöblösödő termében nemcsak a dzsúdó edzéseinket szoktuk tartani, hanem műkedvelő színházi előadásainkat, az énekkari próbáinkat, a szavalóversenyeinket, de a hétvégi szalonnasütéseinket és a tábortüzeinket is – mondta el Hamar Heller.

Majmóca tanító bácsi a tábortűz említésére aggódva kapta fel a fejét.

– A tábortűz füstje nem veszélyes? – adott hangot aggodalmának.

Hamar Heller megnyugtatta, hogy a terem közepén lévő kürtön keresztül biztosított a barlang tökéletes szellőzése.

– Majd a tábortűz mellett szívesen hallanék Szirti Sas barátomról is. Ami a legfontosabb, hogy ma már ne menjetek tovább. Ebben a barlangban kinyitjuk – az óvodás korotokból jól ismert – összecsuksukható ágyakat, egy nagyot pihentek, mintha a lillafüredi Szent István cseppkőbarlangban lennétek! Reggel pedig friss erővel megyünk együtt a nemes cél irányába – szolt Hamar Heller, mint egy felnött. Mintha nem is őt ejtették volna fogságba a Négyszögletes Réten nem is olyan régen, s mintha nem is ő „lépett” volna le segítségnyújtás nélkül, cserben hagyva barátját, Szirti Sast.

De most már próbáljuk Hamar Hellernek ezt a ballépését elfelejteni, s ne dörgöljük minduntalan az orra alá!

A tábortűznél elmesélték Hamar Hellernek, hogy Szirti Sas nagy csalódottságában a Négyszögletes Réten maradt,

és mivel szomorúságában akármilyen alantas munkát szívesen elvállalt, ezért rábízták a Rét tisztántartását.

Hamar Hellert elszomorította annak tudata, hogy Szirti Sas még mindig neheztelve gondol rá a történetek miatt.

A tábortűznél néhány ismert dal elénekzése után Buta Borzas Arnoldka azt kérte, hogy énekeljék még el az expedíciójuk indulóját, azaz a megdallamosított Arkhimédész-törvényt, majd térjenek nyugovóra.

Hamar Heller dzsúdós társai közben már el is készítették a fekvőhelyeket. Lefeküdtek. Ringatás nélkül mindenki mély álomba merült.

Pirkadatkor valamennyien készen az indulásra csak Majmóca tanító bácsi indító jelére vártak.

Most Hamar Heller állt az élre.

Mentek-mendégéltek. A barlang ismét összeszűkül, de hamarosan kiértek a napvilágra. Majd megálltak egy „Merre tovább?” tanácskozássra.

– Ne felejtsük el, hogy egy vakond ifjút keresünk, ezért nincs értelme az előttünk lévő kies vadvirágos réten vagy amott abban az erdőben, abban a fiatalosban folytatni az utunkat, hanem meg kell találni a legközelebbi barlangot, ami újra a föld alá visz bennünket – fejtette ki véleményét Majmóca tudományos tanító bácsi.

Ezzel mindenki egyetértett.

Mivel Hamar Heller rendelkezett helyismerettel, így hamarosan ismét a föld alá tudta vezetni a csapatot.

Mentek-mendégéltek. Bár szemük nem vakondszem vagy éjjellátó-készülék módjára működött, de Ille Pille kis zseblámpája mellett ma már biztonságosan tudtak közlekedni a barlangban.

Hirtelen nagy ricsajra lettek figyelmesek. Ettől megtorpantak. Suttogva szóltak egymáshoz. Közben azért a kíváncsiság vitte őket előre. Ille Pille óvó néni lekapcsolta a lámpáját, de így is láttak, mert előttük a barlangjárat egyre szélesebbé vált, majd valóságos teremmé kiöblö-

sődött, ahonnan fény szivárgott ki, amely a kis expedíció útját is megvilágította. Most már megálltak és figyeltek.

A barlang termében szokatlan öltözékben furcsa alakokat pillantottak meg. Nagyon hasonlítottak embergyerekekre, de szedett-vedett öltözékük nehezen beazonosíthatóvá tette őket. Ormótlan munkás overall, XXL-es férfiingek, mocskos műszerész köpenyek voltak rajtuk. Közükben festőecset, egyik kisebb, másik nagyobb. Egyben mindannyian megegyeztek: zöld volt a talpuk. Kibálgattak, nevetgéltek. Időnként el-eltűnt egyik vagy másik a terem közepén álló fatörzshöz erősített létrán. Majd visszajött, de csak annyi időre, hogy megmártsa ecsetét a terem közepén álló nagy zöld festékes dézsában.

Szöcsike Öcsike nézte-nézte ezeket a furcsa alakokat, s egyszer csak eszébe jutott, hogy az óvodában mesélte nekik Ille Pille óvó néni a Krampuszkönyvet. Amikor Náncsi kofa belökte Dorkát a csatornába, akkor jelentek meg a kis „Csatornamatyik”... „nagy zöld fejjel, lúdtalpakkal, hosszú lábbal, fénylő szemmel...”

– Még jól emlékszem a meséskönyvben lévő rajzokra – mondta Szöcsike a mellette ugráló Molkának –, pontosan ilyenek voltak, a lábuk, még a talpuk is zöld volt. Csak nem a Csatornamatyikkal találkoztunk össze? – tépelődött tovább félhangosan.

Mostanra a nagy vidámságban, sürgésben és forgásban lévő Zöldtalpúak is felfigyeltek a félhomályban tiblábóló jövevényekre.

Volt közöttük egy kisfiúra emlékeztető, aki önmaga bátorítására is elkiáltotta magát:

– Gyertek elő a félhomályból bárkik is legyetek, bármilyen szándékkal jöttetek is!

Hamar Heller merészkedett elő elsőként, majd a többiek is kibukkantak a barlangjáratból a barlangterembe. A zöldtalpú kisfiúnak azonnal ismerős volt Hamar Heller, hiszen erősen emlékeztette őt egy verekedős osztálytársára.

Előkerült a teljes expedíció.

Nagy ovációval fogadták őket a Zöldtalpúak:

– Ismerünk benneteket! Sokat hallottunk már felőletek! Ti vagytok a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjének lakói – mondták egymás szavába vágva.

Az egyik nagyobbacska zöldtalpú kislány név szerint is kezdte sorolni őket:

– Hamar Heller, Majmóca tanító bácsi, Ille Pille óvó néni a Szörnyecskeivel, Petronella I. és II.-vel, Szöcsike Öcsike Molka kiskutyájával, Okosodó Buta Borzas Arnoldka Dux Flórával. Remélem, nem hagytam ki senkit – fejezte be a névsorolvasásszerű felsorolást.

– Én kimaradtam – szólalt meg egy panaszos hang Majmóca tanító bácsi háta mögül.

Minden Zöldtalpú Majmóca háta mögött termett, s örömmel fedezték fel Csigó Bigót.

– Csigó Bigó, nélküled nagyon hiányos lenne a csapat! – mondta egy másik zöldtalpú kislány.

Majmóca tanító bácsi vette magához a szót:

– Ti ismertek bennünket, ezt már bebizonyítottátok. Mi azonban nem tudjuk, hogy ti kik vagytok, s mit csináltok itt?

– Mi vagyunk a Zöldtalpúak – válaszolt a harmadik zöldtalpú kislány.

– Gyertek velünk, és megmutatjuk, hogy mit csinálunk – ezt már a negyedik zöldtalpú kislány mondta. Azzal már vezették is őket a barlangterem közepén álló fatörzshöz és a mellé állított létrához.

– Gyertek fel utánunk, s ne féljete, ha tiszteletbeli Zöldtalpúak lesztek hamarosan – biztatták a rétlakókat, akik erre megindultak felfelé. Néhány létrafok után kibukkantak a szabadba, s ott találták magukat egy cseresznyefa koronájában lévő kis FALAK-ban!

A talpuk máris zöld volt a friss festéktől, de a kilátás minden zöldért kárpótolta őket.

40. ugrás A FALAK

A FALAK-ban álltak, és csak ámultak az expedíció tagjai. A Zöldtalpúak hagyták őket nyugodtan csodálkozní. Sőt még egy távcsövet is adtak, hogy még messzebbre és tisztábban láthassanak.

Mielőtt azonban tovább mennének hőseink a maguk számára kijelölt feladat megoldásának útján, a kevésbé bennfenteseknek el kell mondani, hogy mi is az a FALAK. Megróhat valaki bennünket, hogy nem egyeztettük a kérdőszót és az alanyt: a „mi” kérdőszóhoz többes számot, FALAK-at mondtunk! Úgy kell tán kérdezni, hogy mik(!) is azok a Falak ?

A mi esetünkben a falak nem a fal többes száma!

A FALAK fán lévő lakot jelent! A Zöldtalpúak Nagy Fehérbajszú Főnöke építette arra a bizonyos cseresznyefára.

Ide jutottak a Zöldtalpúak társaságában az expedíció tagjai.

Körbe néztek. Azonnal feltűnt nekik egy árnyas kis tisztás, ahol egy csapat cica fogyasztotta éppen estebédjét. A Zöldtalpúak név szerint is ismerték a cicákat. Az egyik kislányra emlékeztető zöldtalpú már mondta is a nevüket:

– Legrégbbi lakó az a tetőtől talpig cirnos, ő a Frunze, akit korábban tévesen Fruzsínának hívtak. Mikor kiderült, hogy kandúr, akkor kapta ezt a férfiasabb nevet. Most már akárhogy is lehetne hívni, mivel egy állatorvosi beavatkozás következtében manapság már sem nem kandúr, sem nem nőstény cica, de nagyon kedves színfoltja a kis tisztásnak.

– Trikolor az a háromszínű (vörös – fekete – fehér) cica, akinek az anyukája Cirmi volt, aki azonban egy napon többet nem jött haza. Trikolor idei (2010. kora nyári) gyereke az a kis fürge, élénk, koromfekete cica, a Krampi.

– Jól lehet most látni azt a fekete-fehér foltos cicát. Ő Trikolor testvére. Klementinának hívják. A gyerekei egy

farakásban élnek. Hárman vannak, de nagyon ritkán mutatkozik mind a három egy időben. Ők a Másenykák, mert a nagymamájuk, Cirmi másai: fehér-cirmos foltosak. Nagyon félénk cicák.

– Nagy szerencsétek van – folytatta tovább a zöldtalpú kislányféle a mesélést –, hogy most így valamennyit együtt láthatjátok. Bizonyára ők nem vettek észre benneteket, mert ha más nem is, de a Másenykák biztosan elbújtak volna.

– Figyeljete csak! – szólt izgatottan közbe a kisfiú-szerű Zöldtalpú – Ott van egy nagy fehér kutya is a tisztás szélén. Nagyon félelmetes neve van. Morcos Fehér Agyarnak hívják, de ha így szólítanátok meg, akkor körbenézne csodálkozva, hogy kit is hívtok. Ha Praclit mondotok neki, akkor mint az örült, úgy rohan hozzátok örömeiben. Praclí felügyeli a macskákat.

Majmóca tanító bácsi és a többiek szívesen hallgatták volna még a cica-kutya együttesről az elbeszélést, de Ille Pille óvó néni ránézett pillangódíszes karórájára, s jelentőségteljesen körbetekintett ezzel figyelmeztetve az expedíció tagjait, hogy indulniuk kell.

Majmóca tudományos tanító bácsi azonnal kapcsolt:

– Indulnunk kell! – figyelmeztette kis csapatát.

A Zöldtalpúak csalódottan meredtek Majmócáékra.

– Hova mennétek ilyen hamar? – kérdezte az egyik Zöldtalpú – kislányra emlékeztető – lény.

Miután elmondták Majmócáék, hogy miért keltek útra, milyen feladatnak akarnak a végére járni, akkor a Zöldtalpúak teljes megértéssel fordultak a csapat indulási szándéka felé, annál is inkább, mert Pigmi bundájának pigment-hiányos problémájáról már korábban ők is hallottak, jöllehet amolyan „nagyi meséi” szinten, de ettől függetlenül ők is teljes szívből kívánták, hogy az megoldódjon.

– Merre menjünk tovább? Tudtok-e tanácsot adni? – érdeklődött Majmóca tanító bácsi.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

A legidősebb Zöldtalpú kislányszerű lény vette a kezébe a távcsövet, körbenézett, majd egy irányban határozottan megállapodott. Igenlően bólogatott, mintha a magában folytatott vita végére tenne pontot.

– Igen. Arra kell mennetek – mutatott a távolba. Majd átadta a távcsövet Majmóca tanító bácsinak, akit joggal tartott az expedíció vezetőjének.

Majmóca átvette a távcsövet, s a mutatott irányban kezdte a távolság tanulmányozni.

– Nem látok semmit, hacsak azt a sok kis földkupacot nem tekintem valaminek – mondta Majmóca, s a távcsövet továbbadta Ille Pille óvó néninek, hogy ő is győződjön meg a semmiről.

Ille Pille óvó néni gyorsabban kapcsolt. Amit látott a távcsőben, annak nagyon megörült. – Éppen ez az, amit keresünk! – kiáltott fel nagy lelkesen.

Erre már a többiek is borzasztóan kíváncsiak lettek. Egymástól kapkodták el a távcsövet, hogy lássák, mi az, ami Majmóca tanító bácsinak maga a semmi, Ille Pille óvó néninek meg éppen a minden, amit keresnek.

Végül Okosodó Buta Borzas Arnoldka mondta el óvodás-kisiskolás szinten a látottak jelentését és jelentőségét miután továbbadta Hamar Hellernek a távcsövet.

– Vakondtúrásokat látunk a távolban. Nem egyet, nem kettőt. Egy egész falunyit, vagy akár egész városnyit. Ezekben a vakondtúrásokban biztosan laknak is. Ha valahol, hát ott biztosan megtaláljuk Pigminek az Igazit – mondta el véleményét Egyre Jobban OBB Arnoldka.

Ezt a komoly, felnőtt beszédet Szöcsike Öcsike, Csigó Bigó, de még Dux Flóra is szájtátva hallgatták, nem is beszélve Molkáról, a kiskutyáról.

Mindenki azonnal izgatottan indulni akart, látva, hogy milyen közel van a cél.

Egy Zöldtalpú azonban kicsit lehűtötte a lelkesedésüket.

– Távcsovön keresztül a cél közelinek látszik, elérése könnyűnek tűnhet – kezdte permetezni rájuk a hideg zuhanyt. No persze csak képletesen!

– A Buckaváros, ahova készültök, nincs is annyira közel, mint gondoljátok. Hogy mennyire nincs közel, azt leginkább úgy láthatjátok meg, ha megfordítjátok a távcsovét, és úgy néztek bele!

– A másik, amivel számolnotok kell – vette át izgatottan a szót egy másik Zöldtalpú –, hogy csak egy út vezet be a városba. Mondhatnátok, hogy ez nagyon jó, mert így biztosan nem tévedtek el. Azonban a Buckaváros helység-táblánál, az út mellett, van egy buckaórház, ahol éppen az a gonosz pocok lakik, aki Lajos bácsit, Lujza nénit, Lujzikát és Lajoskát elüldözte otthonából. Ők még ma is földönfutó hajléktalanok lennének, ha a Kerek Erdő Négy-szögletes Rétjén, éppen Pigminél nem lelnek otthonra.

– Hogy be tudjatok jutni Buckavárosba – ragadta magához a szót egy újabb Zöld-talpú –, ahhoz meg kell küzdenetek ezzel a gonosz pocokkal, akinek ráadásul akkora a pocakja, hogy ha kiáll az útra, akkor azt teljesen eltorlaszolja. Nemhiába nevezik őt csúfolódva Pók pocakú Pocok Pacáknak.

A Zöldtalpúak őszinte elbeszélése a Buckavárosról, az odajutás veszélyeiről, némelyeket megrémített. Szöcsike Öcsike meg Csigó Bigó is legszívesebben visszafordult volna, de látva, hogy a Szörnyecskéknek a hallottak nem szegték sem a kedvüket, sem a bátorságukat, így inkább ők is az út folytatása mellett döntöttek. Másrészt nem szívesen vették volna, ha Majmóca tanító bácsi értesíti a golyákat, s visszaszállíttatja őket a Kerek Erdő Négy-szögletes Rétjére.

Közben a sok tanakodásban, nézelődésben és tépelődésben észre sem vették, hogy a Nap is megágyazott magának és lenyugodott. Lemásztak hát a FALAK-ból a barlangba, s elfogadták a Zöldtalpúak marasztalását éjszakára.

41. ugrás Zöld történet

Amint leértek a barlangba, a fő Zöldtalpú azonnal munkára szólította fel a többieket:

– Tábortűzhöz felkészülni! A máglyát meggyújtani! Szalonnasütéshez helyeket elfoglalni!

S azzal már ropogott is a tűz. Forogtak szaporán a kezekben a nyársak, sült – helyenként lángolt, égett – a szalonna, de a jókedv nem szállt el a füsttel. Sőt! A jókedv csak fokozódott. Az igazat megvallva, Szöcsikéék nem számítottak ezen az estén is tábortűzre.

Egyre Jobban Okosodó Buta Borzas Arnoldkát nem hagyta nyugodni a kérdés, ami már akkor megfogalmazódott benne, amikor ideérkeztek, s látta a Zöldtalpúakat le-föl rohangálni a létrán. Most végre megkérdezhetette a nagy nyüzsgés okát. A Fő Zöldtalpú elmondta, hogy a FALAK állagának megóvása érdekében határozták el a létesítmény lefestését.

– Ennyire egyszerű a dolog! Nem lesz azonban ennyire egyszerű kimosakodnunk a festékből, de ha nem sikerül megmosakodnunk mindenki számára megnyugtatóan módon, akkor mi ezeket a maradandó nyomokat is büszkén vállaljuk és viseljük – fejezte be a tájékoztatást.

– Hoppá! – kiáltott fel Szöcsike Öcsike.

Mindenki csodálkozva nézett rá. Szöcsike Öcsike lábait vette sorra, lábain is a talpait. Valamennyi zöld volt.

Erre a többiek is követték a példáját a vizsgálódásban. Mindenkinek zöld volt a talpa. Nagy örömmel, üdvívalgással fogadták a Zöldtalpúak ezt a felfedezést.

– Mától Tiszteletbeli Zöldtalpúaknak tekintünk benneteket – jelentette be a Fő Zöldtalpú.

Most bánta csak Csígó Bigó, hogy nem a gólyalábakat szerelte magára, amikor erre az útra adta a fejét. Szegény Csígó Bigónak nem a talpai – mivel azok nincsenek neki! –, hanem a teljes csúszófelülete volt zöld. Ezért most ő nem lehetett tiszteletbeli Zöldtalpú. Mindenki meg is kapta a

kis kitűzőjét – az ügyes kezű Ille Pille óvó néninek ezeket elkészíteni egy pillanat műve volt –, mely azt adta tudtára mindenkinek, hogy Majmóca tanító bácsi kicsiny csapatának minden tagja – természetesen szegény, szomorú Csigó Bigót kivéve – Tiszteletbeli Zöldtalpú. Mivel Ille Pille óvó néni látta Csigó Bigó szomorúságát, neki is írt egy kis kitűzőt, rajta: Tiszteletbeli Zöldhasú.

Ez a fordulat annyira felizgatta a társaságot, hogy kilátástalannak látszott az elalvás a belátható jövőidőben. Majmóca nem is erőltette a dolgot, hanem inkább valami kifárasztó programon törte a fejét. Mindenesetre elénekeltette a csapattal az indulójukat, ami mint tudjuk Arkhimédész törvénye megzenésítve és lebutítva. A Zöldtalpúak nagy érdeklődéssel és tetszéssel hallgatták. A második, harmadik ismétléskor már csaknem minden Zöldtalpú hibátlanul fújta.

A fáradásnak azonban ekkor még semmi jele nem volt. Majmócának eszébe jutott, hogy korábban már megígérte, hogy megtanulják majd az „indulónak” a második versszakát is, ami nem más, mint Pitagorasz tétele ugyan-csak erőst lebutítva.

Előmondta soronként:

Á-szor á, az á négyzet...

Kisangyalom

Bé-szer bé, az bé négyzet...

Kisangyalom

A kettőnek összege

Pitagorasz tétele...

Kisangyalom.

Ezzel sem kellett sokáig bajlódni. Mondhatni, magától mászott mindenkinek a fülébe és agyába. És a fáradtságnak még mindig semmi jele.

Ille Pille óvó néni jött – mint már annyiszor – Majmóca tanító bácsi segítségére.

– Emlékeztetlek benneteket, hogy valójában nem zöldtalp, tábortűz, Arkhimédész vagy netán Pitagorasz tétele okán vagyunk úton, hanem Pigmi nagy ügye miatt keltünk útra. A cél elérése – képletesen mondva – kar-

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

nyújtásnyira van. A feladat megoldásához pihent agyakra, szívekre és lábakra van szükségünk. Kialvatlansággal nem veszélyeztethetjük felvállalt nemes ügyünket. Ebből pedig egyenesen következik, hogy most azonnal pissenésmentes takarodó van! – emelte fel mondókája végére Ille Pille óvó néni, tőle szokatlan módon, a hangját.

– Kora hajnalban indulunk tovább!

Ezek után már senkinek nem volt se kedve, se mersze vitatkozni, hanem ahol éppen volt, ott hanyatt vágta magát, s már aludt is. Majd amikor elnyugodott a barlang, Ille Pille óvó néni pilleszárnya gyengéd cirógatásával visszahívta az álom kapujából Majmóca tanító bácsit, Buta Borzas Arnoldkát és Hamar Hellert.

– Nekünk meg kell beszélnünk az előttünk álló nehéz nap haditervét – figyelmeztetett Ille Pille, s tette ezt olyan hangon, mellyel egyúttal elnézést is kért az ébresztőért. – Ne felejtjük el, hogy a Buckavárosba nem lesz könnyű bejutnunk Pókhasú Pocok Pacák miatt. Úgy kell odaérkeznünk, hogy Pókhasú Pocok Pacákban már az első pillantásra félelmet keltsünk.

Hamar Heller azonnal mondta a tervet, mintha már régóta ott lett volna az agyában.

– Mivel nekem a Réten okozott riadalom és Szirti Sas barátomnak okozott csalódás miatt sok jóvátenni valóm van, ezért én az éjszakai alvás helyett visszamegyek a dzsúdós barátaimhoz, s elhozom a félelmetes fehér ruhákat az övekkel együtt. Ezeket öltjük magunkra. Pókhasú Pocok számára olyanok leszünk, mint egy szellemhadsereg. Biztos vagyok a hatásban! – fejezte be Hamar Heller magabiztosan és a többiek számára meggyőzően.

Reggel, amikor felébredtek, mindenki mellett ott volt a dzsúdós ruha. Nem kellett sokáig magyarázni, hogy mi a teendő vele. Magukra öltötték. A Zöldtalpúak biztosították őket, hogy nagyon félelmetes csapatnak látszanak. Zajos, buzdító csatakiáltásokkal búcsúztatták a túlélő túrázókat, akik útjuk tán legnehezebb szakaszához érkeztek.

42. ugrás Pocok Pacák elmenekül

Megindult a csapat botladozva, bukdácsolva, mivel a ruhák nem voltak méretre szabottak. Egyik-másik mostani, újdonsült viselője ki se látszott belőle. Szerencsére a ruhákból jobban kilátók segítettek a botorkálásban azoknak, akiket a ruha nagyon elnyelt.

Hamar Heller ment most elől. Mindenáron bizonyítani akarta bátorságát és azt, hogy megbánása teljesen őszinte, szíve mélyéről jövő. A Buckavárosban még ő sem járt soha. A félelmetesnek mondott Pókhasú Pocok Pacákkal még neki sem volt találkozása.

Amíg mentek, mendegéltek gyakorolták azokat a harci kiáltásokat, melyeket Hamar Heller tanult a dzsúdó edzéseken. Ezekkel az üvöltésekkel egyrészt saját félelmüket igyekeztek elűzni, másrészt az ellenséges pocokban akartak rettegést kelteni.

Okosodó Buta Borzas Arnoldka Dux Flóra oldalán lépkedett. Flóra most kivételesen nem futott. Arnoldkát ez jóleső érzéssel töltötte el. Már nem is hallotta a bátorságnövelő csatakiáltásokat, hanem ostobácska kis (kín)rímek kezdtek zsongani az agyában:

*Pocok Pacák, pókhasú,
Jól teszed, ha messze futsz,
Eljutott a rossz híred
A Négyszögletes Rétre.
Lajos bácsi, Lujzika,
Berta néni, Lajoska
Elhozta.
Gonosz voltál, rettegett,
Most azonban te rettegj!
Kis csapatunk megbüntet!*

Először csak Flórának, majd Flóra tetszését látva egy kis csendet kért, és a többieknek is elmondta, akik azonnal meg akarták tanulni. Nemsokára az egész csapat hibátlanul tudta. Ezt skandálva mentek tovább. Egyre biztosabban, hangosabban és fenyegetőbben zúgott Arnoldka szerzeménye.

Valóságos csatazajjá erősödött. Félelmetessé vált.

Majmócéék még javában bent jártak a Zöldtalpúak barlangjában, amikor a csataordításuk már jócskán megelőzve őket, kint hallatszott a barlang bejárata előtt.

A szokatlan zajra a pocakját állandó henyéléssel növesztő Pocok Pacák először csak a fejét kapta fel, majd feltápászkodott, s kiment az őrháza elé, pontosan az út közepén megállt. A zaj irányába fordult. Irdatlan pocakját kidüllesztette, ezzel máris eltorlaszolta az utat minden földi halandó előtt. Figyelt.

Először csak érthetetlen hangfoszlányok jutottak el a füléhez. Majd mintha a saját nevét is kihallotta volna a zajból. Ahogy közelebb került a zajforrás, már megértette a teljes szöveget.

Hamar Heller terve bevált.

Amint kibukkant a teli torokból a verset fújó, egyforma fehér ruhájában is szedett-vedett csapat, Pocok Pacák a váratlan látványtól és a vers tartalmától annyira megrémült, hogy menten menekülőre fogta a dolgot. Berohant a házába. Talán már régóta számított is rá, hogy a sok elkövetett gonoszságáért egyszer a büntetés utol fogja érni, hiszen a túlélő csomagja összekészítetten ott állt egy hátizsákban a ház egyik piszkos sarkában. Hátára kapta a zsákját, és a háza belsejéből induló földalatti folyosón egy pillanat alatt eltűnt.

A Tiszteletbeli Zöldtalpúak megálltak Pókpcokakú Pocok Pacák háza előtt. Mindenre elszántan álltak. Arnoldka versének üvöltésével egyre csak öntötték magukba a bátorságot.

Vártak. Aggodalommal teli kíváncsisággal vártak. Vajon mire szánja el magát a gonosz Pocok?

Múlt az idő. Semmi nem történt. A házból semmi neszezés nem hallatszott ki. Egyre feszültebbé vált a hangulat.

Hamar Heller hirtelen elszánta magát a döntő lépésre. Felszakította a gonosz Pocok házának ajtaját, s berobbant a házba. A ház üres volt. Amint izgalma kicsit lecsillapodott, körülnézett alaposabban. Meglátta a Pocok háza belsejéből induló alagutat. Egy gyors mozdulattal bezárta az alagút ajtaját, ezzel lehetetlenné tette a gonosz Pocok számára a visszatérést. Ezt azonban a kívül lévők még nem tudhatták.

A félelmetes ordibálás és versskandálás zaja a gonosz Pocok háza irányából a Buckavárosba is eljutott. El nem tudták képzelni, hogy mi történhetett a pókhasúnál, mitől bomlott fel a néma rend és fegyelem, amit a gonosz Pocok basáskodó rémuralmával tartott fenn eddig.

Annak ellenére, hogy a Pókhasú a magaalkotta törvényének egyik paragrafusa az volt, hogy a vakondok az ő házához 20 m-nél közelebb nem jöhetnek. Most, a szokatlan zaj miatt mégis egyre többen merészkedtek ezt a törvényt megszegni, s így egyre többen voltak már a jövevények, azaz a gonosz Pocok háza tiltott közelében. Kezdetben csak a bokrok mögül leskelődtek.

Mi lehet félelmetesebb egy Buckaváros lakóinak: a basáskodó és kegyetlenkedő Pókhasú gonosz Pocok vagy egy csomó dervisként üvöltő fehérruhás szellemből álló csapat?

Erre a kérdésre maga a vakond-népség sem tudott azonnal válaszolni, ezért egyelőre csak a bokrok takarásából figyelte a fejleményeket.

Amikor a fehérruhás szellemek abbahagyták a kiabálást, akkor már nem is voltak olyan ijesztőek. Egyenlőre azonban csak figyeltek a vakondok.

Egyszer csak a gonosz Pocok házából előbukkant egy leopárd. Ez a szegény kis vakond(ok) számára nem volt megnyugtató látvány. Mi tudjuk, hogy ő nem más, mint a

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

„jóút”-ra tért Hamar Heller, akitől senkinek nem kell tartania.

Tehát kijött a házból Hamar Heller, s elmesélte, hogy a gonosz Pocok nagy valószínűséggel eliszkolt. Erre a hírré Majmóca tudományos tanító bácsi kicsi túlélő csapatának tagjai kezdtek megszabadulni a dzsúdós maskarájuktól, ami egyáltalán nem volt kényelmes viselet. Miután már senkin nem volt a fehér ruha, akkor a Buckalakók, a bokrok ágai közül kitekintve, nagyon barátságos megjelenésű jövevényeket láthattak maguk előtt.

Ráadásul a Hamar Hellertől megtudott hír sem volt „piskóta”, ahogy azt némelyek lazán megjegyeznék!

A Buckaváros rejtőzködő lakói nem tudták magukba fojtani az örömeiket. Kitört belőlük egy nagyon egyszerű „Hurrá!” kiáltás. – Megszabadultunk! – kiáltották még örömeikben.

Most már semmi értelme nem volt a további rejtőzködésnek.

A sok kis vakond Majmócaék köré gyűlt. Mindent tudni akartak a jövevényekről. Mielőtt azonban belemerültek volna a barátkozásba, beszélgetésbe, egy daliás vakond kellemesen csengő, határozott hangján megszólalt:

– Üdvözlünk benneteket, kedves idegenek, itt a Buckaváros határában. Nem tudjuk, kik vagytok, honnan jöttök. Azt azonban szavak nélkül is kitaláltuk, hogy közös az ellenségünk. Márpedig az ellenségünk ellenségei nekünk barátaink! Gyertek velünk a városunk főterére, ahol méltó módon megünnepelhetjük megszabadulásunkat a gonosz Pocoktól, s benneteket pedig barátsággal megvendégelhetünk. Közben elmesélitek nekünk, hogy miért s miként jutottatok el szerény kis városunkba.

S azzal a daliás vakond ifjú már indult is, és mutatta az utat a jövevényeknek.

43. ugrás Buckavárosban

A Buckavárosban vagyunk.

A Pókhasú gonosz Pocok Pacák árkon-bokron, reményeink szerint, alagútrendszeren is túl van már. Azt is minden vakond reméli velünk együtt, hogy soha nem tér már vissza, rémuralmának egyszer s mindenkorra vége.

Ezzel a hittel megalapozott vidám kedvvel sétálgattak a daliás vakond ifjú vezetésével a Buckaváros főtere felé a vendégek és a vendéglátók.

Néhány vakond, önmagát meghazudtoló fürgeséggel sietett előre. Amikor a vendégek kibukkantak a téren, akkor dördültek el éppen az ágyúlövések, melyek a jövővényeket is üdvözölték, de főleg azért szóltak, hogy országgal-világgal tudassák, hogy a Buckaváros megsza-
badult a gonosz Pocok sanyargatásától.

A Bucka főter hemzsegett a sok boldog, kipirult arcú vakondtól. Szinte a föld alól került elő a sok vakondfinomság, melyet Szöcsikééknek mindenképpen meg kellett kóstolniuk, ha nem akarták megsérteni újdonsült barátaikat.

Mindenki önfeledten merült el a boldogságban. A Négyszögletes Rétről érkezett vendégek is szinte elfelejtkeztek küldetésükről, melyet magukra vállaltak. Szerencsére azonban velük volt Ille Pille óvó néni, aki mindig a „földön jár” – még ha repül is!

Ille Pille óvó néni mindig figyel, mindig mindenre gondol, mindent észben tart. És azt, hogy „mindig”, azt komolyan kell venni. Ő a nagy örömmámor közepette sem felejtkezett el az otthon reménykedve várakozó Pigmiről. Pergessük kicsit vissza az eseményeket. Csak odáig, amikor előbújtak a vakondok a bokrok mögül, s ott állt

előttük az a daliás ifjú vakond, aki üdvözölte a rétlakókat. Azóta már a nevét is tudja az ifjúnak Ille Pille: Dalibornak hívják, és egyszerűen csak Dalinak becézik. Amint meglátta, első pillantásra beleszeretett! Na, nem „úgy”! Csak a Pigmi helyébe képzelte magát, s rögtön érezte, hogy Pigminek is nagyon tetszene ez a vakond fiú. Azóta le nem vette róla összetett gömbszemét, mellyel mint egy valóságos széles-látószögű lencsével tudja feltűnés nélkül tanulmányozni Dalibort. Az első jó benyomása tovább mélyült, ahogy haladtak a főtér felé, s hallgatták Dalibor okos idegenvezetését a Buckavárosról.

Az ágyúlövések elhangzása és a falatozás után Ille Pille óvó néni kicsit félrevonta Majmóca tudományos tanító bácsit, és nagyon tömören elmondta Daliborral kapcsolatos elképzeléseit, amelyek már Pigmivel is szoros összefüggésben voltak.

Majmóca első hallásra rácsodálkozott Ille Pille nagy-szerű felfedezésére, ami Dalibort illeti, majd másodszor azért csodálkozott rá Ille Pillére, mert ő az eredeti téma mellett tudott maradni akkor is, amikor a gonosz Pocok hatása alatt volt még – jószerivel – mindenki.

Majmóca szabad kezét vagy szárnyat, vagy lábat adott Ille Pillének Pigmi és Dalibor összeboronálása ügyében. Ő maga elképzelni se tudta volna, hogyan kezdjen ehhez a (mezőgazdasági) művelethez!

A vakondokok kíváncsiságát egyre kevésbé lehetett féken tartani. Most már ugyanis semmi indok nem volt a történet elbeszélésének elodázására.

Ille Pille vette magához a szót. Neki már megvolt a terve, hogyan „hozzon is meg nem is...”, mint a Mátyás királyról és az okos lányról szóló mesében, azaz úgy mondjon igazat, hogy közben ne fedje fel a teljes igazságot.

– Túlélő kalandtúrán vagyunk – kezdett a történetükbe. És ez eddig a szintiszta igazság volt. – Minden terv nélkül keltünk útra a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjéről. – Ez is igaz volt. – Eljutottunk Hamar Heller barátunk – most már nevezhetjük annak (hosszú ennek sora, most nem térek ki rá!) – dzsúdós barátaihoz. Azután ráakadtunk a Zöldtalpúak Társaságára. A náluk lévő FALAK-ból kitekintve fedeztük fel a Buckavárost. Azonnal jönni akartunk ide, jöllehet a Zöldtalpúak figyelmeztettek a Pókpocakú gonosz Pocok személyében ránk leselkedő veszélyekre. Azonban Hamar Heller és Okosodó Buta Borzas Arnoldka leleményességének köszönhetően ezt a Kupacot vagy Pocakot vagy Pocokot sikerült eltakarítani az utunkból, s ami még fontosabb, hogy benneteket is megszabadítottunk ettől az önkénykupactól – fejezte be Ille Pille útjuk történetét.

Mi, akik a történetbe jobban be vagyunk avatva, tudjuk, hogy Ille Pille óvó néni bár igazat beszélt, de „nem bontotta ki az igazság minden szeletét”! Jöllehet útitervet valóban nem készítettek indulás előtt, de nem cél nélkül indultak útra! Ezt a célt azonban diplomatikusan elhallgatta a vakondokok előtt. Helyette egy merész fordulatot vett mondókájában:

– Jöllehet rövid ideje ismerjük egymást, de ez alatt a rövid idő alatt nagyon megkedveltünk benneteket. Éppen ezért szívesen időznénk még itt nálatok a Buckavárosban, de bennünket nagyon sokan várnak otthon, a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén. Ugyanakkor nagyon nagy szomorúság lenne egy ilyen szép, bimbózó barátságot az elválással már az elején megszakítani. – Ille Pille óvó nénin az őszinte szomorúság jelei mutatkoztak.

Mi, a kicsit jobban beavatottak most magunkban kuncogunk egy kicsit, s azt mondjuk, persze csak úgy magunkban, hogy milyen jó színésznő ez az Ille Pille óvó

néni! S közben azon szurkolunk, hogy ügyesen tudjon kikeveredni az akciójából, amit minden bizonnyal kitervelt magában! Figyeljünk csak!

– Falatozás közben meghánytuk-vetettük Majmóca tudományos tanító és expedíció vezető bácsival, hogy meghívunk benneteket kies erdei lakóhelyünkre, hogy a zsenge barátságunkat elszakíthatatlanná tudjuk tenni az otthon maradtak segítségével is.

Ille Pille szavaira nagy moraj – a csodálkozás és öröm moraja – futott végig a vakondokokon.

Nem hívtak össze gyűlést vagy tanácskozást, vagy értekezletet, anélkül is tudták, hogy a meghívást szívesen elfogadják.

Dalibor tolmácsolta is valamennyiük válaszát: – Elfogadjuk a meghívást! Egyetlen gondunk van csupán: Hogyan jutunk el hozzátok? Mi nem szoktunk hozzá a túlélő kalandtúrákhoz, de még a kicsit nagyobb gyaloglásokhoz sem.

Ille Pille óvó néniéknek sem kellett túl sokat tanácskozniuk, s máris kész volt a megoldás, amit Majmóca tanító bácsi mondott el az egybegyűlteknél.

– Mi magunk is elfáradtunk már. Szerencsére erős baráti szálak kötnek bennünket a Gólyavárban élő gólyákhoz, akik éppen utazás előtt állnak. Ők szívesen útba ejtik Buckavárost, s valamennyinket elröpítenek a Kerek Erdőbe.

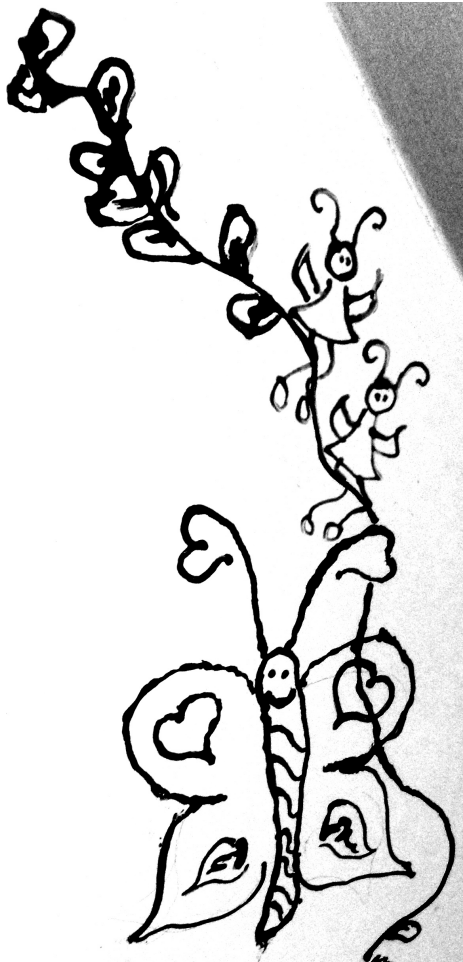
Dalibor közvetítette a többiek aggodalmát, hogy vajon biztonságos-e a gólyaháton az utazás, másrészt vajon a gólyák táplálékláncában nem szerepelnek-e a vakondokok. Most már Egyre Jobban Okosodó Buta Borzas Arnoldka is szót kért, s valóban nagyon okosan elmondta, hogy mitől biztonságos a gólyaháton való utazás – mi ezt már tudjuk!

- Hogyha van is a gólyák között néhány elferdült ízlésű, aki netán vakond húsrá vetemedne – folytatta Arnoldka –, azonban a gólyákkal való barátságunk annyira szoros és meghitt, hogy szelíd, szép szóval rá tudjuk

bírni őket, hogy ízlés-ficamukról elfelejtkezzenek legalább arra az időre, amíg közös az utunk.

Ez megnyugtatta Dalibort és a többi vakondot.

Már csak apróbb szervezési feladatok voltak hátra: riasztani a gólyákat, hogy ülőkékkel felszerelve, szőrsapkákat a molyirtóból előszedve, késlekedés nélkül keljenek útra. Megadták pontosan, hogy a Bukaváros mely pontján szálljanak le, hol fognak várni rájuk. Szerecsére különös ismertetőjelen nem kellett megállapodniuk! Még tisztán emlékeztek egymásra a tavalyi kalandból!

44. ugrás Barátságok

Készen volt a terv, Ille Pille terve, amellyel Dalibort majd el tudják juttatni a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjére. Igaz, hogy ezért rajta kívül az egész Buckavárost meg kellett hívni vendégségbe. Dalibor nehogy azt higgye, hogy Ille Pille óvó néni szemet vetett rá, tehát nem szabad, hogy gyanakodni kezdjen. Na persze Dalibor – nevezzük inkább most már mi is úgy, ahogy mindenki szólítja, Dalinak vagy amit még inkább szeret: Dalikónak – nem járna messze az igazságtól, ha ilyen gondolatok megfordulnának az agyában, mármint az, hogy kiszemelték, szemet vetettek rá, be akarják hálózni, meg akarják fogni, össze akarják boronálni valakivel. És még ki tudja hányféleképpen tudnánk kifejezni annak a tervnek a lényegét, ami miatt ez az egész kaland-túra megszületett.

A Buckaváros főtere egy szempillantás alatt kiürült, mármint a vakondokok tűntek el a föld alá, csak néhány maradt ott közülük, akik vállalták a város őrzésének nem kis felelősséggel járó feladatát. Hiszen a gonosz Pocok mérhetetlen gonoszsága mellett még kiszámíthatatlanul álnok és fondorlatos is, s nem lehettek biztosak benne, hogy elmenekülésével véglegesen megszabadultak tőle. Ezért nem hagyhatták őrzés nélkül otthonaikat. Az otthonmaradást vállaló marcona kinézetű vakondokok először némi félelmet keltettek a rétlakókban, de miután az idő mulatására játszást javasoltak, félelmük szertefoszlott, s örömmel kezdtek el ipiapacsozni, lyukba-labdázni és Adj király katonát! játszani.

Ezalatt a vakondoknép felkészült az útra. Nagy csomagokat nem készítettek. A fogkefét rakta el mindenki a pizsamája és a kedvenc alvós állata mellé a kis hátizsákjába. Meleg- vagy váltóruhára nem lesz szükségük. Ilyesmivel itthon sem foglalkoznak! Becsomagolták még a maradék

homoktortára emlékeztető finomságait, s már újra ott is voltak a rétlakók társaságában útra készen. Éppen jókor, mert nagy hirtelen elsötétült az ég, és nagy zaj, kelepelés zaja mellett le is szállt a gólyahad a megbeszélt helyen.

– Az elővigyázatosság kedvéért maradjatok egy kupacban, a gólyáktól kicsit távolabb – adta ki az utasítást Majmóca tanító bácsi a vakondoknak a gólyát leszállása közben. – Előfordulhat, hogy akad a csapatban torkosabb gólya, akinek a táplálék előbbre való, mint a barátság! De ne féljete, mert bántódása senkinek sem eshet, miután a gólyáknak elmeséljük utazásunk történetét.

A gólyák és a rétlakók nagy barátsággal üdvözölték egymást, mint ez régi jó ismerősöknél szokásos. Hamar Hellert is bemutatták a gólyáknak mint jámbor, jó útra tért, teljesen ártalmatlan leopárdot, aki felhagyott korábbi verekedős életével.

Egyre Jobban Okosodó Buta Borzas Arnoldka, aki a leginkább a szívébe zárta a gólyákat azon az éjszakán, melyen a szőrsapkákat készítette nekik, vette magához a szót, s mivel látta, hogy néhány gólya sanda szemekkel pislog a vakondok csoportja felé, és pillantásaik semmi jót nem ígértek, ezért sürgősen beszélni kezdett a gólyáknak.

– Ők nem csemegének vannak idekésztve. Ők a mi újdonsült barátaink. Ti is a barátaink vagytok. Ebből következik, hogy a barátaitok barátai a ti barátaitok is. Remélem, hogy teljesen világosan sikerült elmondanom a kapcsolatrendszerünket, ami belátom, nem is olyan egyszerű! Mivel barátot még a legnagyobb éhínség idején sem falunk fel – folytatta nagyon logikus gondolatmenetét Arnoldka –, ezért őket szigorúan tilos bántani, akár csak egy kicsit is megköstolni! – fejezte be határozottan Arnoldka.

További magyarázatra nem volt szükség. Látszott a gólyákon, hogy mind egy szálig megértették. Ezért Arnoldka nem akarta a kalandtúra miértjét tovább ecsetelgetni, s ezzel az időt rabolni.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

Szeretette volna, hogy Dux Flóra is mielőbb belekóstolhasson a repülés fantasztikus élményébe.

Arnoldka eligazítása után rendben felsorakoztak a gólyák. A látvány erősen emlékeztetett egy légiflottára. Minden gólya hátán az ülőke, fején a már jól bevált orosz-lánszór sapka. Indulhat a légi menet, de előtte beszállás! Ki ügyesen, mások kissé ügyetlenebbül, de mindenki felszállt.

A gólyák érkezésére várva Szöcsike összebarátkozott egy piros masnis vakond kislánnyal, Darinkával, aki egy aranyos kis agyonhasznált csacsit szorongatott a hóna alatt.

Először Molka kezdett beszélgetni a vakondával. (A vakondokoknál a fiú: vakond, a lány: vakonda. Így értesült belső vakondok-körökből a mese kiagyálója.) Molkának nem annyira a kislány, a vakonda tetszett, hanem az elnyűtt, de nagyon szeretetreméltónak látszó csacsi.

– Hogy hívják? – kérdezte Molka vakondát.

– Nyugodtan tegezz! – mondta a kislány.

– Hogy hívják ... a csacsidot? – tette fel pontosabban a kérdést Molka.

– A csacsimat Darinának, engem Darinkának.

– Nagyon szép neved van, persze a csacsié sem kutya! – mondta lelkesedve Szöcsike Öcsike.

– Úgy gondolod, hogy nem kutyanév a Darina? – kérdezte Molka sértődötten.

– Ezzel – Molka megbántottságával – azonban Szöcsike nem foglalkozott.

Ő most már csak Darinkára figyelt.

– Utazz velünk! – mondta Szöcsike Darinkának.

– Darinka! Hol vagy? Gyere! Találtam egy barátságos és kényelmes gólyát! – hallatszott kicsit távolabbról.

– Ki keres? – nyugtalankodott Szöcsike.

– Dalibor, a testvérem hív, de ha szeretnéd, hogy veletek utazzam, akkor szólok neki – nyugtatta meg Darinka Szöcsikét. – De még azt sem tudom, hogy hívnak.

– Szöcsike Öcsike vagyok, a kiskutyám Molka.

– Darinka, Darinka! Hol vagy? – hangzott most már türelmetlenebbül a sürgetés.

– Itt vagyok, Dalikó. Szöcsike Öcsikéékkel utazom. Majd a Kerek Erdőben találkozunk – nyugtatta meg Darinka Dalikót.

S már nem is figyelt a testvérére, hanem hagyta, hogy Szöcsike és Molka felsegítsék egy kölyökgólya nagyon kényelmes négyszemélyes ülőkéjébe.

Így mindenkinek – Darinkának, Darina csacsinak, Molkának és Szöcsikének – jutott kényelmes hely.

Már majdnem mindenki be- és felszállt, csak Ille Pille óvó néni és Majmóca tudományos tanító és túlélőtúra vezető bácsi álldogál a vezérgólya mellett.

– Vitatkoznak? Veszekednek? Netán kétszemélyes gyűlést tartanak?

– Csak tanakodnak, hogy értesítsék-e az otthon maradottakat érkezésükről, vagy legyen inkább meglepetés az érkezésük a népes vendégsereggel.

Inkább legyen meglepetés, ebben állapodtak meg Majmócaék. Most már ők is felszálltak.

Sípszó, palacsintasütő, elektronikus kijelző nélkül is, mintegy magától elindult a légi menet.

Eközben a rétiek otthon már szinte tűkön ülnek, állnak, fekszenek, attól függően, hogy ki milyen testhelyzetben van. Egyre nehezebben viselik, hogy a túlélő-kalandtúrán lévőkről semmit nem tudnak.

A gyerekeknek nincs kedvük iskolába járni, ezért Máté Fiaszter tanfelügyelőből lett tanító bácsi, de még Patent, a farmerből lett kisegítő tanszemélyzet is belátta, hogy ha kedv nincs, eredmény sem várható, így nincs értelme a gyerekek iskolába járásának. Ezért a többiek hazaérkezéséig szünetet rendeltek el.

45. ugrás Hazatérés gólyaháton

Janella Gazella éppen két fa közé húzta ki a kötelet, hogy ki tudja teregetni a mosott ruhát. Nagyon fáradt volt. Mióta elment a túlélő csapat a túrára, neki kellett Ille Pille óvó nénit helyettesíteni. Bár már sok ügyes fogást ellesett Ille Pillétől, de mégsem tudott olyan könnyedén rendet tartani a gyerekek között, mint ő. Nem tudta a figyelmüket lekötni, nem ismert annyi érdekes játékot. Nem csoda hát, hogy minden napot, melyet az óvodások között töltött valóságos túlélő show-ként élt meg, jóllehet semmilyen vad tájra nem ment el. Most is, a mosás és a teregetés közti időben úgy érezte, hogy minden ereje elfogyott. Szerencsére Janka és Gizella Patkó kíséretében átszaladt Lujzikához és Lajoskához, s ki tudja, hol talál majd rájuk, ha eljön az uzsonna ideje. De erre most nem akart gondolni. Szüksége van némi lélegzetvételnyi időre. Amíg nem szipolyozzák az energiáit, tán tud egy kicsit töltekezni. Kicsit leült egy farönkre, hogy összeszedje magát. Nagyokat szippantott az erdő világított, friss levegőjéből. Máris érezte, hogy tagjaiban oxigéndúsabb vér kezd keringeni, s határozottan frissebbnek, fiatalosabbnak, tette-készebbnek érezte magát. Máris folytatni akarta a munkáját, a mosott ruhák kitergetését.

Hirtelen elborult az ég. Nagy, sötét felhő borította el az eget. Janella megrémült. Azonnal a gyerekek jutottak az eszébe, akik ilyenkor megtalálhatatlanok, s nem tudja őket a közeledő vihar elől hazamenekíteni. Azt tudta, hogy a mosott ruhát nem teregeti ki. Ehelyett rohanni kezdett a Rejtett Szépségről a Négyszögletes Rétre szívében a remény pislákoló lángjával, hogy hátha mégis ott találja a gyerekeket. A sötét felhő vele együtt rohant a Rét felé, s egyre lejjebb ereszkedett miközben fenyegetően

zúgott is. Janella szívében a félelem és a gyerekeiért való aggodás egyre inkább elhatalmasodott.

A zúgó felhő és Janella egyszerre ért a Rétre. Janella borzalmas félelme lassacskán csodálkozássá szelídült, amint a felhő egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett egészen a földet érésig. Addigra már Janella is tisztán látta, hogy egy sereg gólya érkezett a Rétre. A félelem és aggodás helyett a csodálkozás nőtt benne óriásira, amikor a gólyák hátán észrevette a vidáman integető és kiabáló, az ülőkékbe övekkel biztonságosan becsatolt hazatérő rétlakókat.

– Még ilyet! – csapta össze csodálkozva mellső végtagjait Janella Gazella. – Ilyet még az életben nem láttam!

Valóban igazat mondott, hiszen emlékszünk, a gólyák legutóbbi látogatásakor – az volt különben egyben az első látogatásuk – Janellát eltűntnek hitték. Arra is emlékszünk tán, hogy miután a gólyák egy éjszakára megpihentek a Kerek Erdő fáin – némi rongálódást és pusztítást hagyva maguk után – másnap már tovaszálltak, mert félő volt, hogy kifutnak az időből, s a hideg itt éri őket, amikor már nem találunk maguknak táplálékot. Tehát Janella nem találkozott még a gólyákkal, csak a hírüket hallotta.

Janella tovább csodálkozhatott, amikor az „utasok” kiszálltak az ülőkékből. Hiszen nemcsak Majmóca tudományos túlélő-kalandtúra vezető tanító bácsi szeretett kicsi csapata állt ott kissé elgémberedett tagokkal, hanem egy népes vakond vendégsereg is, no meg persze a gólyák.

A gólyahad és a velük hazatérők érkezésének zajára a Kerek Erdő és a Négyszögletes Rét zugaiból egyre többen merészkedtek elő. Lassacskán már mindenki ott volt.

Nehéz elképzeltetni az örömmel vegyes csodálkozás nagyságát, mely eluralkodott az otthon-maradottakon. Kezdett zűrzavarossá válni a helyzet.

Ille Pille óvó néni, mint már annyiszor, most is felröppent a helyzet magaslatára. Kis sípjába befűjva hívta

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

fel magára a figyelmet. Valóban, most már minden létező szem rá szegeződött.

– Megérkeztünk! – kezdte. Bár ezen a kijelentésen senki nem lepődött meg, mert ez látható volt. – Nem jöttünk egyedül! – folytatta. Ezt is látták. A hallgatóság kezdte elveszíteni az érdeklődését. Szerencsére Ille Pille ezt észrevette, s mondandóját gyorsan színesebben folytatta.

– Figyeljetek, mert most egy találós kérdés következik:

*Veheted a boltban,
veheted az utcán,
veheted vásárban,
veheted a pusztán,
veheted napközben,
és veheted este,
de nem fizetsz érte
soha egy fillért sem!*

Mi ez?

A zsvij megszűnt egy pillanatra, de csupán egy pillanatra, mert utána még jobban felerősödött, mert egymás között kezdtek tanakodni, hogy mi lehet az, amit Ille Pille ilyen körmönfont módon kérdezett. Aztán már az kezdte érdekelni őket, hogy miért is kérdezte azt, amit kérdezett.

Ille Pille a zsvij növekedésével belátta, hogy találós kérdésével nem érte el a kívánt célt. Ezért újra belefűjt a sípjába, hogy magára vonja a figyelmet.

– A gólyák továbbrepülnek, de a vakondokok maradnak! – jelentette be most már határozottan. – Gólyabarátainknak megköszönjük a szíveségüket, de nem tartóztatjuk őket, hiszen tudjuk, hogy hosszú út áll előttük. Azzal a gólyák a levegőbe is emelkedtek, s pillanatokon belül már csak egy-egy kihullott gólyatoll szállongott a rét felett.

– Nehéz volna mindenkit mindenkivel összeismer-
tetni – folytatta Ille Pille óvó néni. – Ezért az ismerkedést
rátok bízom! Van időnk bőven, mert vakondok barátaink
nem sietnek haza.

Most lett még csak nagy a nyüzsgés a Réten.

Szöcsike Öcsike vitte magával Darinkát, Darinka
pedig Darinát, a csacsiját, s futottak megkeresni a gazella-
kölyköket és az egérgyerekeket, Lajoskát és Lujzikát.
Molka lógó nyelvvel loholt utánuk.

Lassan minden rétlakó talált egy-egy szimpatikus
vakondot, akit elhívott magához a házába, hogy vendégül
lássa.

Már csak Dalibor álldogált tanácstalanul egymagá-
ban a Réten. Egyszer csak felfedezett egy kis földbuckát,
amely erősen emlékeztette egy vakondtúrára. A földbuc-
ka előtt egy kis pad. A padon üldögélt egy fehér bundájú
vakond. Dalibor, vagy ahogy a barátai hívják, Dalikó
megörült a vakond nénikének, hiszen innen, ahol állt,
csak a fehérséget láthatta, és az ősz hajból vagy bundából
csak nénikére gondolhatott. Elindult a vakond néni felé.
Alig akart hinni a szemének. Ahogy közeledett a földtúrása
előtt üldögélő vakond felé, annak bundája egyre-egyre
sötétebb lett. Mire odaért, addigra egy szépségesen szép,
sötéthajú, akarom mondani, sötétszőrű, fiatal vakond
lány, mondhatjuk, hogy vakonda ült Dalikó előtt.

Ille Pille röpködött a Réten, figyelte, nincs- e szükség
valahol a segítségére. Éppen akkor szállt a vakond-
földház fölé, amikor Dalikó határozott léptekkel indult
Pigmi felé. Ille Pille is szemtanúja volt a csodának, ami
Pigmivel történt.

De vajon Pigmi mit észlelt a változásból? Ő egyelőre
semmit. Nem magával van elfoglalva. Szemét mágnesként
tartja fogva egy vakond ifjú szeme párja. A saját bundáján
lezajló változást nem veszi észre, de valami belső remegés

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

vészcsengőként jelez, figyelmeztet arra, hogy valami megmagyarázhatatlan történik.

Ille Pille éppen akkor szállt le, amikor Dalibor odaért Pigmihez.

Dalikó, bemutatom neked Pigmit, akinek a neve ezekben a pillanatokban veszítette el aktualitását. Lehet, hogy ettől kezdve legjobb lenne Heu Rékának nevezni. Igen! Kezdem akkor előlről: Dalibor, azaz Dalikó, bemutatom neked Heu Rékát! Réka, ő itt Dalikó!

46. ugrás Pigmi és Dalibor

Majmóca tanító bácsi vagy tudományos munkatárs kimerülten zuhant az ágyába. Valósággal megszűnt számára a külvilág miután a gólyák elhúzták a csíkot. Elalvás előtt még volt egy jóleső gondolata: „Küldetésünket teljesítettük!”.

Nem tudjuk pontosan, hogy Majmóca bácsi ezt mire alapozta, hiszen az álom határán járva, legfeljebb a gólyák elhussanását érzékelhette. Nem láthatta Dalikó és Pigmi találkozását, így azt sem, ami ennek nyomán bekövetkezett.

Általában egyedül Ille Pille óvó néni van ott, ahol a fontos események történnek. Így volt ez most is. Ő valóban saját összetett- és gömbszemeivel győződhetett meg Pigmi szőre színeváltozásáról, a csodáról.

Még maga Pigmi sem jutott el a valóság észleléséhez, hiszen nem magát nézte, hanem szeme és látása Dalikó rabságában volt.

Mintha távolról jött volna Ille Pille hangja:

– „Dalibor, azaz Dalikó, bemutatom neked Heu Rékát, Réka, ő itt Dalikó!”

Pigmi csak lassan eszmélt, csak hosszú idő után tudta magát azonosítani Heu Rékával. Még hosszabb időnek kellett eltelnie, mire szemei Dalikó vonzásából – átmenetileg – megszabadulva, végre végig nézhetett önmagán. További hosszú-hosszú percek múlva tudott csak az udvariasság szabályai szerint tenni és szólni.

Mivel még új nevével nem azonosult tökéletesen, ezért Pigmiként mutatkozott be. Azonban önmagára tekintve újra és újra, belátta, hogy ez az egymástól hangzásában teljesen elütő két név némi magyarázatra szorul. Egyik sem látszott a másik becenevének. Előző félszeg-

sége egy pillanat alatt elillant, és olyan természetességgel kezdett társalogni Dalikóval, mintha időtlen idők óta barátok vagy nagyon jó ismerősök volnának.

– Pigmiként jöttem a Rétre. Pigminek hívott mindenki a pigmenthiányos bundám miatt. Kezdetben csak foltok voltak selymes, acélszürke bundámon, de a hibás táplálkozásom miatt a foltosságom ugyan megszűnt, de átmentem a koromat meghazudtoló és nemkívánatos fehérségbe. Ne szépítsunk a helyzetemen a szavak óvatos megválogatásával, mondjuk ki nyíltan, még ha fájnak is ezek a szavak: ősz lettem.

Pigmi most egy kicsit elhallgatott. Múlt és jelen, de a jövő is ott kavargott a fejében.

Dalikó ámulva hallgatta a történetet. De a történetnek itt még nem lehetett vége. Hiszen Pigmi vagy Heu Réka még akkor is ősz volt, amikor Dalibor kószálása közben véletlenül idejutott, és felpillantott a vakondtúrásra. Nem csodálkozhatunk azon, ha Dalikó agyában is kavarni kezdtek a gondolatok kérdések formájában. De a kérdések nem jöttek ki belőle. Visszafogottsága nem mérséklődött. Már-már kínossá kezdett válni ez a helyzet. Dalikó eddig még egy szót sem szólt. A nevét is Ille Pille árulta el Heu Pigmi Rékának.

Feltűnt ez Ille Pillének is. Nem ilyennek ismerte meg a Buckavárosban. Ott dőlt belőle a szó.

– Ha meggondolom, akkor és ott „szerettem bele” – morfondírozott Ille Pille óvó néni. – Mi történhetett mostanra vele? – Nem tudott válaszra találni. Már-már kezdte bánni, hogy csaknem az egész buckanépséget ide-repíttette a gólyákkal Dalibor kedvéért. Félve és óvatosan pillantott Pigmire, vajon végleges-e a bundaszíne, vagy csak összetett- és gömbszemei úznak tréfát vele.

– Na, ebből elég! – mondom én, akinek valójában ilyen módon nem lenne beleszólásom a dolgok menetébe itt a Réten.

És ez hat! Végre eszmél Dalibor. Egyből mindent bepótol:

– Dalibor vagyok, mint hallottad, a barátaimnak Dalikó. Meséld tovább a történetedet. Hiszen mostani selymes bundád színénél szebb vakondbundát még az életben nem láttam. Ez annál is csodálatosabb, mivel az előbb még hófehér voltál. Mi történt? Hogy történt, ami történt?

Erre magához tér Ille Pille óvó néni is. Nem akarja, hogy ajtóstól rohanjanak a házba. Megkérdezhetné valaki, hogy melyik házról is van szó. Erre csak azt mondhatjuk, hogy semelyikről, csak egy szólásmondást süttöttünk el.

Tehát magához tért Ille Pille. Ezek szerint összetett- és gömbszemei nem kápráznak, a csoda valóban megtörtént, csak egy kicsit gyorsabban a vártnál. Tehát Majmóca tudományos bácsi elgondolása tökéletes volt. Mindössze annyi a gond, hogy a változás mindenkit készületlenül ért.

– Ezt tedd rendbe, Ille Pille! – szólította fel magát az óvó néni.

Megint kicsit bele kell avatkoznom a mesefolyamba azok kedvéért, akik feledékenyebbek. Emlékezzünk: Majmóca bácsi azért szervezte az egész kalandtúrát, hogy megtalálják Pigminek az Igazit, a nagy Ő-t, aki a tragikusan odaveszett párja helyére léphet. Hiszen a pigmenthiányos foltosodás a nagy gyász napján kezdődött. S lám, Dalibor megjelenésekor egy csapásra megszűnt. De az összefüggéseket csak Ille Pille óvó néni látja, s láthatná még Majmóca tudományos tanító bácsi, ha éppen ébren volna.

Azonban semmiről nem tud még a két legilletékesebb: Heu Pigmi Réka és Dalibor. Még nem tudják, hogy őket a nagy természet egymásnak alkotta. Erre a felismerésre nagyon romantikus úton-módon kellene rávezetni őket. Nos! Ezen töri most a fejét Ille Pille óvó néni.

Közben a Rétre teljesem ráborult az éjszaka.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Reggelig hátha megszületik az agyamban a megfelelő terv – morfondírozik magában Ille Pille.

– Pigmi! Réka! – szól közbe Ille Pille, megelőzve Pigmit a válaszadásban –, annyira késő van már. Dalikó is fáradt a mögöttünk hagyott nap izgalmai, eseményei és utazása után. Térjünk mind nyugovóra. Holnap majd folytatod a történetedet. Dalikót elvezetem a vendég-házunkba, ahol kipihenheti magát. Gondolom, Lajos bácsi és Berta néni is aggódik már a szokatlanul hosszúra nyúlt kint-maradásod miatt.

– Jó éjszakát! Viszontlátásra reggel! – köszöntek el egymástól.

Ille Pille a magasröptű repülés helyett most az alacsonyan szállást választotta, hogy Dalibor ne vétse el az irányt a vendégházhoz.

Mostanra már mindenki békésen alszik. Egy nagy szuszogás az egész Rét. Csak néha töri meg ezt a nyugalmas éjszakai neszt egy-egy horkantás, hosszabb-rövidebb horkolás Majmóca vagy Patent, netán Máté Fiaszter kisháza felől.

Csak Ille Pille nem tud aludni. No, persze nem a zajok miatt. Neki még feladata van. Neki reggel kész tervvel kell ébrednie és kelnie. Szörnyecskéit betakar-gatja. A jóéjt-puszival egy kissé elkésett, de azért kiosztja nekik. Ettől kicsit felneszelnek, de nem ébrednek fel. Inkább egyre mélyebb álomba ássák magukat. Ille Pille most már nyugodtan gondolataiba merülhet. Nem sokkal később, bekukkantva az ablakán, melyen világosság szűrődik ki, ott láthatjuk még mindig kicsi asztalánál Ille Pille óvó nénit, amint fázósan, szárnyaiba burkolózva az igazak álmát alussza.

Vajon készen van-e terv? Ezt azonban már csak a következő ugrásban tudhatjuk meg!

47. ugrás Ille Pille ébredése

Már nem kellene lábujjhegyen és hangfogóval járni, hiszen mindenki, azaz hogy, majdnem mindenki ébren van a Réten.

Vajon ki hiányzik?

A legfőbb hopmester.

Az is van a Réten? Rádásul biztosan több is van, ha éppen a legfőbb hiányzik.

Remélem, kitaláltatok már, hogy ki alszik még. Ha nem, akkor elárulom: Ille Pille óvó néni.

Hogy lehet az, hogy éppen ő hiányzik, akinek a tervei alapján folyik majd mostantól, legalább egy darabig az élet? Vagy mégsem?

Annak nagyon egyszerű magyarázata van, hogy Ille Pille még mindig alszik.

Először is ne felejtjük el, hogy ő is részt vett a túlélő kalandtúrán, melyhez túlzás nélkül még a megerőltető jelzőt is eléilleszthetjük.

Másodszor azt se felejtjük el, hogy késő este utolsóként vonult vissza kis házába.

Harmadszor azt se felejtjük el, hogy éjszaka sokáig törte a fejét a „Mi a teendő?” c. tervén. (Ez a cím nem tévesztendő össze egy nagy – bár jobb lenne örökre elfelejteni – klasszikus művével! {{Leninről akarok elfelejtkezni a gyengébbek kedvéért}}) Ha ránézünk erre a haditerv megnevezésre, annak természetesen az írásban rögzített alakjára, akkor első pillantásra sajtóhibát vélünk felfedezni benne. Ha azonban benne élünk az események sodrában, mondhatnám úgy is, hogy együtt úszunk az árral, akkor azonnal felfedezzük a cím szellemességét, ami a nagy Ő-t illeti! Ezt a tervet alkotta szorgos agymunkával, az éjszakába nyúlóan Ille Pille mindaddig, mígnem át-

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

szenderült az Álomvilágba. Ahol még most is tartózkodik. Talán már nem sokáig, mert akkora a zaj, a ricsaj, a kiabálás, örömködés a Réten, hogy ettől még a holtak is életre kelnének, nemhogy egy, csak szimplán alvó pillangó ne tudna felébredni.

Jobb, ha nem is látjuk, hogyan kapja fel a már-már elviselhetetlenül nagy zajra a fejét Ille Pille óvó néni.

Én azért elmondom, hogy ezután mi történik: rámered az asztalra, amelyen bóbiskolt egész éjszaka. Megrázza pillekönnyű szárnyait, ez jelentheti akár a reggeli mosdást is nála, mert a felesleges hímportól – amit tájékozatlan szemlélő koszpornak is vélhetne – így tud legügyesebben megszabadulni. Azokon a reggeleken intézi így a reggeli tisztálkodását, amikor nagyon siet.

Márpedig most nagyon siet. A zajból arra kell következtetnie, hogy kint már feltartóztathatatlanul nyüzsgő az élet! A pillanat törtrésze alatt az előző este és éjszaka is eléje vetődik, mintha legalábbis moziban volna. – Igen! A terv készen van! – mondja mintegy magának, mivel senki más nincs a szobájában. Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskéi sincsenek fekhelyükön. Ezen egy pillanatilag elmereng: – Hogyan tudtak ezek a kis imposztorok úgy kihussanni a szobából, hogy nem ébresztették fel? – Ezen nem töpreng tovább.

Már a terv felettébb szellemes címe is eszébe jut.

– Munkára fel! – mondja ezt is csak úgy magának, mivel továbbra is csak egyedül van kis házában.

Abban a pillanatban, amint kilép, de nem is lép, hanem kirepül az ajtón, már nincs egyedül.

Mindenki itt van a Réten! – állapítja meg Ille Pille óvó néni.

Nos, ez egy kicsit merész megállapítás, ha figyelembe vesszük, hogy a Réten most már nagyon sokan laknak, s akkor nem vettük számba a vendégeket, akikkel tegnap este érkeztek meg a kalandtúráról. Még szerencse, hogy a

golyák szuperszonikus repülőgépek módjára – jó ez tényleg egy kis túlzás, mert az ő sebességük bőven a hangsebesség alatt van! – elhúzták a csíkot. (Ez a csíkhúzás is enyhe túlzás, mert legfeljebb a kilazult tollak szállingózása hagyott egy kis ideig nyomot utánuk a levegőben.)

Talán túl sokat akadékoskodok?

Na jó, nézzük el ezt a nagyvonalúságot Ille Pillének!

Amikor Ille Pille azt a megállapítást tette, hogy már mindenki a Réten van, akkor elsősorban Heu Pigmi Rékát, Dalikót és Majmóca tudományos bácsit látja. A többiek látóterén kívülre kerülnek mint mellékszereplők.

Ille Pille röptében megtorpan. Figyelni kezd. Rájön, hogy a romantikusan nagy terv, amit éjszaka kigondolt, s olyan szellemes címmel látott el, okafogyottá vált:

Heu Pigmi Réka és Dalikó kéz a kézben vagy láb a lábban sétálgatnak, beszélgetnek, nevetgélnek. Teljesen kizárták a külvilágot a maguk kis kettős világából. Olyanok ők most, mint egy két elemből álló molekula, mint pl. a szénmonoxid, no nem az alattomos hatását, hanem csak a képletét – CO – nézve. Ille Pille látja, hogy a nagy romantikus terv megvalósult anélkül, hogy azt bárkivel az illetékesek vagy illetéktelenek közül ismertette volna.

– Hiába! A természet elvégzi a maga dolgát anélkül, hogy arra kényszerítenünk kellene – mormolja maga elé Ille Pille, miközben tovaröppen Majmócához.

Majmóca arcán ott az elalvás előtti szlogen: „Küldetésünket teljesítettük!”

– A többi most már az ő dolguk – mondja Ille Pillének olyan természetességgel, mintha már ki tudja, milyen régóta beszélgetnének Dalikóról és Pigmiről.

Titkon egy kicsit várja, hogy Ille Pille a beszélgetést tudományos munkássága irányába terelje.

– Gratulálok? – teszi még hozzá Ille Pille.

– Mihez is? – teszi-veszi magát Majmóca.

De aztán nem is olyan nehéz megtalálniuk a közös nevezőt: mindketten Heu Pigmi Réka szőrére gondolnak, és ami mögötte van, a nagy Ó-re Dalikó személyében – rövid összefoglalásban ez a történet, amelyet Majmóca tanító bácsi feltételezése alapján indítottak be, de mostanra tán önműködővé vált az ügy. Ha kicsit oldalra tekintünk, biztosan mindannyian igaznak találjuk – Pigmit és Dalikót látva –, hogy az a bizonyos ügy valóban önjáróvá vált. Erre most már ne is vesztegessünk több szót. Hagyjuk is őket. Hadd barátkozzanak! Van itt a Négyszögletes Réten sok, más izgalmas figyelnivaló.

A Rét egyik sarkában drámai pillanatok tanúi lehetünk. Most találkozik hosszú idő után újra Szirti Sas és Hamar Heller. Nem hallatszik ide, hogy miről beszélgetnek, de Szirti Sas szárnya gesztikulálásából nem tudunk jóra gondolni. Félő, hogy nem tud megbocsátani. Nukőke vagy Kövecske ugrásra készen figyeli őket. Ott van mellette Dux Flóra is. Szirti Sas már indulni készül, hogy otthagyja Hamar Hellert. Kövecske és Dux Flóra újra elmondja a futóverseny történetét.

– Ezt már hallottam – mondja durcásan Szirti Sas.
– Arra viszont még nem kaptam magyarázatot, hogy miért futott el abban a pillanatban, amikor kihúzták a gödörből, és miért hagyott fenn a fán a bugyorban – pislog Hamar Heller felé neheztelve Szirti Sas.

– Szirti Sasnak igaza van – állt a tisztaságfelelős sasmadár pártjára Egyre Jobban Okosodó Buta Borzas Arnoldka. – Azonban Hamar Heller mentségére el kell mondani, hogy a túlélő kalandtúránk sikere – közben kicsit oldalra pillant, oda, ahol Heu Pigmi és Dalikó álldogált önfeledten – nagymértékben az ő bátorságán és zseniális ötletén múlott. Megérdemli, hogy megbocsáss neki.

...és Szirti Sas megbocsátott!

48. ugrás „aVé” a varázsló

Nagy idők tanúi vagyunk! – mondhatnák a rétlakók, ha jobban figyelnének. Azonban nem mindenki figyel a fontos változásokra: Pigmi bundájára, Dalikó és Heu Pigmi Réka andalgására édes kettesben, Szirti Sas és Hamar Heller békejobb-nyújtására.

Legtöbben csak a játékkal vannak elfoglalva. Észre sem veszik, hogy Pigmi már nem az a pigmenthiányos vakond, aki magányosan éldegél, hanem acélszürke bundájában önfeledten sétálgat Dalikóval. Ne csodálkozzunk! Hirtelen rengeteg a játszópajtás a Négyszögletes Réten a sok vakond-vendég érkezésével, és ezt ki kell használni. Buta Borzas Arnoldka Dux Flóra segítségével szervezi a játékokat.

Flóra egy játékot ismer, a futást, de annak igen sok változatát: futás 60 m-en, 100 m-en, 800 m-en, 1000 m-en, 1500 m-en ..., de nem folytatom, hogy még hány méteren lehet futni!

Buta Borzas Arnoldka és a többiek ezt kicsit unalmasnak találják. Ezért, hogy Dux Flóra ne zavarjon bele a játékokba, kijelölnék neki egy futópályát körben a Négyszögletes Rét szélén. Flórának ez tökéletesen elegendő a boldogságához.

Akár a fejünket is csóválhatnánk rosszallásunk jeléül. Mióta itt vannak a vendégek a Réten, Dalikó rá se pillantott kishúgára, Darinkára.

Szerencsére Ille Pille óvó néni mindenre és mindenkire gondol. Neki gondja van Darinkára is, sőt még arra is, hogy Darinka el ne veszítse kicsi csacsiját, Darinát.

Aztán az is eszébe jut, hogy Majmóca tudományos tanító bácsi a babérjain pihen. Ezt azért gondolja, mert egyre csak azt hajtogatta az előbb, amikor találkoztak,

hogy „Küldetésünket teljesítettük!” Mintha elfelejtette volna, hogy Pigmi csak elsőbbséget kapott, de nem ő volt az egyetlen, akit meg kellett (f)oldani. Csak hogy mindenki értse: nem az ő foltos bundája volt az egyetlen foltoznivaló. De még így sem jó. Inkább folttalanítani kellett. De nem akárhogyan. Hiszen láttuk, hogy a „folttalanodás” elment teljesen fehérbe, s ez a másik véglet, ami ugyancsak szomorúságforrás lehet. Nemcsak lehet, Pigmi megélte ezt valóságként.

Ez azonban – szerencsére – már a múlt. És Dalibor? Ő – reméljük –, a jövő.

Most már azonban ne mélázzunk tovább! Korábban megállapítottuk, hogy Heu Pigmi Réka ügye önjáróvá vált. Hagyjuk hát járni magától!

Repüljünk Ille Pillével Majmócahoz. Elég volt a pihenésből.

– Munkára fel, Majmóca! – Ezzel a felkiáltással törte szét a nagy csendet Majmóca körül Ille Pille. Ezt egyben a köszönésnek is betudta.

Majmóca tudományos tanító bácsi riadtan kapta fel a fejét. Látszott, hogy nagyon messziről hozta vissza Ille Pille belibbenése, ami most valóságos berobbanásnak minősült.

– Megijesztettél, Ille Pille. Nem beszélve arról, hogy összezavartad a már-már elrendezett gondolataimat – mondta kissé szemrehányóan Majmóca bácsi.

Kiderült, hogy Majmóca nem a babérjain pihent, hanem a pihentető éjszakai alvás és Ille Pille gratulációja után tudományos elefántcsonttornyában máris az ideiglenesen odébb- vagy hátrébb tolt problémát tette maga elé: – Nézzük csak! Máté Fiaszter, Máté Fiaszter – egyre csak ezt hajtogatta magában. Egyelőre más egyéb nem is jutott eszébe. Aztán annyit hajtogatta Máté Fiaszter nevét, hogy azt is elfelejtette, hogy miért is jutott eszébe Máté Fiaszter.

Ezt a zavarodott helyzetet zilálta tovább egy ismeretlen visító, mit visító, vonyító hang:

– „...rád borítom az asztalt! Megtaposlak, sügérkém!”
Majmóca és Ille Pille dermedten figyelt.

És a hang folytatta:

– „Te! Úgy bokán rúglak!”

És a hang egyre közeledett:

– „...már az őskorban tanultuk, hogy...”, de eddigre már megtorpanva ott állt egy különös megjelenésű nagykutya. Küllemét tekintve varázslónak látszott.

Miután mindhárman magukhoz tértek a találkozás okozta meglepetéstől, Majmóca tudományos munkatárs bácsi szólalt meg elsőként.

– Valóságos csoda történt. Könyvtáram egy igen poros könyvében lapozgattam éppen. Hopp! Megvan! Miért is mondogattam egyre Máté Fiaszter nevét.

Ille Pille és a hangoskodva érkező nagykutya egyelőre csak pislogott. Nem tudták, hova akar Majmóca kilyukadni.

– Ugyanis Máté Fiaszter a tanfelügyelő hiénából lett tanító, aki azonban előzőleg macskaszívű kutyából lett hiéna – kezdett a magyarázatba Majmóca, s magyarázatát elsősorban a hívatlan vendégnek szánta.

– Mi van meg? – terelte vissza Ille Pille óvó néni a szót az eredetinek gondolt mederbe.

– Igen! Lapozgattam ezt a poros könyvet, hogy hátha megtalálom benne Fiaszternek a megoldást. Ehelyett azonban rábukkantam egy fényképre, ami összevetészhetetlenül a vendégünk képmása. Ezért mondtam, hogy csoda történt – magyarázott tanító bácsisan Majmóca.

Erre már Ille Pille is a képet nézte.

– Szimatos Lán(y)os **aVÉ** – olvasta a képaláírást Ille Pille.

{{Azok kedvéért, akik szeretik a betűket összekevergetni, majd újra kirakosgatni, azokat biztatjuk, hogy próbálkozzanak. Hátha sikerül néhány betű hozzáadásával, majd másik egy-kettő elvételével egy jól ismert személy nevét kirakni!}}

– De hiszen az én vagyok! – mondta Nagykutya. – Egyszerűbben, **aVé**. Gyerekeknek **aVé** néni. – Most már ő is megnézte a képet, a szeme kicsit elkerekedett. – Semmi kétség. Valóban én vagyok a képen. Ez egy fiatalabb kori fotóm, amikor még kicsit csinosabb voltam. Ez azonban a lényegen nem változtat. A lényeg pedig az, hogy ebben a könyvben találod az összes varázslót, így engem is.

Mire idáig ért **aVé** „ismertető”-jében, mely egyúttal a bemutatkozása is volt, addigra már ismét az a nagyhangú kutya lett, aki volt megérkezése előtt.

– „a kutya ...-edet! Menj a másik feledre!” – förmedt rá **aVé** Ille Pillére.

Ille Pille megszeppenve csak annyit tudott kirebegni magából: „...de az olyan dzsuvás!”

– „Az öreganyád kínja” – söpörte le udvariatlanul **aVé** Ille Pillét a nagy könyvről.

Majmóca megdöbbenten szemlélte az eseményeket, de nem mert erélyesen fellépni a betolakodó ellen, mert megsejtette, hogy **aVé** tudhat valamit, ami Máté Fiaszternek hasznára lehet. – Nem ok nélkül lehet benne a Vé a varázslók enciklopédiájában – gondolta Majmóca.

Türelmes, szelíd szóval szólt Majmóca a Véhez: – Ha varázsló vagy, akkor rád van szükségünk, hogy Máté Fiasztert visszavarázsold azzá, aki volt... –, de nem tudott a mondat végére jutni, mert **aVé** ingerülten csattant fel:

– „Ugye nem azt akarod mondani, hogy te meg” addig „vidáman ülsz itt, mint az a bizonyos a gazban?” – förmedt rá Majmócára **aVé**.

Ille Pille közben jobbnak látta, ha észrevétlenül el-somfordál, vagy lepkényelven szólva, ellibben a helyszínről.

Természetesen **aVé** ezt az észrevétlennek gondolt menekülést azonnal észrevette, és a maga módján nyugtázta is csak úgy az orra alatt mormogva: „...kihúzlak én a listáról mindjárt, kisfiam!” Ezzel máris elővett egy kis noteszt, valóban kihúzott valakit, de hogy kit, azt nem tudhatjuk.

Majmóca egyfolytában szörnyülködött magában **aVé** stílusa miatt, de megőrizte simulékony modorát Máté Fiaszter érdekében.

Végre erőt vett magán Majmóca, és megnyugtatta **aVét**, hogy ő nemcsak lapulni akar a fűben, mint az a bizonyos szagos akármí, hanem teljes szívvel és lélekkel részt akar venni a folyamatban.

– Hány segítségünk lesz? – kérdezte **aVé**.

– Húsz! – vágta rá gondolkozás nélkül Majmóca.

– „Húsz? Hát ez nem igaz! Na, most kapok szív-bajt!” – és a nagyobb lélektani hatás kedvéért színpadiasan a szívéhez kapott **aVé**.

– Ez jött ki – védekezett Majmóca.

– „Hát kijött, kijött, persze, valami vad eredmény!” Azt hiszed, ha kijön valami, akkor azt gondolkodás nélkül el kell fogadni? – leckéztette **aVé** Majmóca tudományos munkatárs – tanító bácsit, mintha egy kisiskolás lenne, abból is a rosszabbik, a butábbik fajta.

Majmóca még mindig győzte türelemmel **aVé** elviselhetetlen modorát. Sőt! Kezdte szórakoztatni **aVé** folytonos beszélása.

– Talán elég lenne, ha csak Máté Fiasztert hívnánk ide? – próbálkozott bátortalanul újabb ötletével, remélve, hogy ez tán elnyeri **aVé** tetszését.

– Na végre, hogy rájöttél! „Hú, ez nehéz szülés volt!” könnyebbült meg **aVé**, hogy sikerült rávezetnie Majmócat a helyes megoldás útjára.

– „...kisfiú vagy kislány?” – szellemeskedett Majmóca.

Ez a megjegyzés egy kicsit megint feljebb vitte **aVé** vezérhangyáját, de csak ennyit mondott: „Lüke gyerek!”

Majmóca ezt a sértésfélét már meg sem hallotta. Legalább is úgy tett, mintha nem hallotta volna meg. Szeretett volna végre a lényegre térni.

– Megyek, szólok Máté Fiaszternek. Előtte azonban szeretnék kérdezni valamit, ha ez lehetséges lenne – mondta, de közben erősen húzta a fejét a nyaka közé, mert nem tudhatta, hogy **aVé** mit vág a fejéhez, na nem tárgy, de kíméletlen szavak alakjában.

aVé-nek kissé elnyílt a szeme és a szája ekkora bátorság láttán.

– Attila, ugye így hívnak?... – akarta megadni az engedélyt Majmócának a kérdéshez, bár magában erősen elcsodálkozott Majmóca merészségén.

– Nem Attila, Majmóca vagyok!

– Szokatlan és találó név – csodálkozott rá őszintén **aVé**. – „Attila”, akarom mondani, Majmóca, „te olyan tudálékos vagy!” Na, kérdezz, mielőtt megjön Máté Fiaszter.

Majmóca mély lélegzetet vett, és hozzákezdett:

– Te, **aVé**, hogy kerültél ide hozzánk, a Rétre?

– Vártam ezt a kérdést – kezdte engedékenyen **aVé**.

– Hosszú ennek sora. Van időd meghallgatni?

Majmóca csak bólintott.

– Nyugdíj előtt álló varázsló vagyok – kezdett történetébe **aVé**. – Ha megkapom a pecsétetes papíromat a nyugdíjképes állapotomról, akkor sem akarok nyugodni. Járom a nagyvilágot, hogy kiderüljön, hol van szükség rám, a varázstudományomra. A minap kószálásaim során eljutottam a Zöldtalpúakhoz. Ott találkoztam néhány jópofa nevű gyerekkel, de a gyerekek is jópofák voltak.

A nevüket első hallásra megjegyeztem: Gáriv, Iviv, Alomi, Ilil és Idlob. Látom, nagyon ráncolod a homlokod. Leírom neked, hogy majd meg tudd tanulni: gáriV, iviV, alomiI, iliL és idloB.

Majmóca mosolyogva vette el a kis papírt **aVétől**. Nem szólt semmit. Ráhagyta a Vére*, hadd higgye őt tudatlannak. Egyelőre annak örült, hogy **aVé** most olyan nyugodt, szinte vidámnak látszott. Semmi élcelődés, semmi ironia, semmi maró gúny.

(A *-hoz vissza kell térnünk némi magyarázat kedvéért. „Ráhagyta a Vére” írásmódot egyesek sajtóhibának tekinthetnék, ami valójában automatikus sűrítés. Csak még nincs rá megfelelő nyelvtani szakkifejezés. Kevésbé összevontan: Ráhagyta a Vére.)

– Nos, a Lúdtalpúaknál vagy Zöldludaknál, nem is, Zöldlibáknál vagyis... – itt megállt. Látszott, hogy kissé elveszítette a fonalat, vagy zárlatos lett az agya.

– Zöldtalpúaknál... – segítette ki Majmóca.

– Igen, Zöldtalpúaknál, a Falakban hallottam rólatok. Ők ismernek benneteket valahonnan. Valaki mesélt nekik rólatok – folytatta **aVé**. – Tőlük hallottam Máté Fiaszter szomorú történetét is. Nem szégyellem, de zokogtam. Már nagyon szeretném megismerni ezt a fickót.

Majmóca csodálkozva hallgatta **aVét**. El nem tudta képzelni, hogy ilyen mély érzelmekre is képes. Lehet, hogy a nagykutya külsőben valóságos macskaszív dorombol, akarom mondani, dobog? – morfondírozott hangtalanul.

– Ha valaki kutyának született, az kutya is marad még akkor is, ha mindenki hiénának látja – mondta ki a megtámadhatatlannak látszó ítéletet **aVé**.

AVé kijelentése lehangolta Majmócát.

– Ez ugye nem azt jelenti, hogy nem akarsz segíteni Máté Fiaszternek? – kérdezte aggódva.

AVé nem válaszolt azonnal. Kicsit elbizonytalanodott. Majd megrázta magát. Abban a pillanatban visszanyerte önmagát. Már harsogta is – kedvenc szlogenjeit beépítve – a parancsát:

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– „Rád borítom az asztalt és megtaposlak, sügérkém”, ha azonnal nem hozod ide Máté Fiasztert.

Majmóca már indulni akart. **AVé** ekkor gondolt egyet. Abban a pillanatban, amint egy kört írt le képzeletbeli varázspálcájával, már ott is állt előttük Máté Fiaszter.

– Ez eddig jól ment! – mondta magának **aVé**.

Meg még azt: – „Most kapok szívbját”, ha nem sikerül a varázslat folytatása, a vissza-varázslat, amit úgy is nevezhetnék, hogy „talszárav”. – Mindebből azonban Majmóca és Máté Fiaszter semmit nem látott és hallott.

Amit viszont hallottak:

– „Megtaposlak, sügérkém! Úgy bokán rúglak! Az öreganyád kínját!” (no, ez utóbbi egy kicsit erős!)

És láss csodát: Ott állt előttük Máté Fiaszter mint macskaszívű kutya!

Bár nem volt este, és nem világított a Hold, de Máté Fiaszter az ég felé fordította a fejét, és hatalmas vonyítás tört elő a torkából.

Az öröm hangja volt ez, amely szárnyalt árkon-bokron, erdőn-mezőn túl.

AVé is meghatódott, és csak ennyit tudott mondani:

– „Hallod, amit én?”

49. ugrás Máté Fiaszter története

Az életben sokszor a látványos dolgok nem nagy csinnadratta közepette történnek. Most sem volt tűzi-játék, nem pukkantak hangos petárdák, még csak hangosbemondó sem hirdette ki, hogy milyen életre szóló változás történt a Négyszögletes Rétnek abban az eldugott sarkában, amit nemes egyszerűséggel Majmóca tudományos tanító bácsi elefántcsonttornyának nevezünk el. Sokan még a fülsértő hangoskodással érkező **aVé**-ről sem vettek tudomást, annyira el voltak foglalva egymással vagy a játékkal, amelyben éppen belemerültek. Mindezek ellenére a varázslat, amely Máté Fiaszter szíve vágya volt, megtörtént.

A kutya, amely vagy mondjuk inkább úgy, hogy aki ott állt most Ille Pille, Majmóca és **aVé** előtt, semmiben nem emlékeztetett Máté Fiaszterre, a hiénára. Ez egy kis riadalmat is keltett, hiszen ő nemcsak hiéna volt még röviddel ezelőtt is, de ne felejtsük el, hogy lemondva tanfelügyelői tisztről, ő vette át Majmóca tanító bácsi szerepkörét, röviden, ő volt mostanság a tanító bácsi.

Mi is volt a riadalom oka, és egyáltalán kiben keletkezett a riadalom?

Hát, Majmócában, aki nem tudta megtagadni hajdani pedagógusi mivoltát. Ennek rögtön hangot is adott:

– Hogyan tovább? A gyerekek kezdtek hozzászokni Máté Fiaszterhez, nem a tanítóhoz elsősorban, hanem a hiénához. Persze a tanítóhoz is, de azt volt könnyebb megszokni. Bár volt egy törés az életükben, amikor átadtam a helyemet Máté Fiaszternek. Valljuk be, ez nem kis törés volt! – húzta ki magát Majmóca, ugyanis tanítói érdemei tolultak az agyába, de közben ránézett kidomborított mellkasára, melyen most is ott viselte az „Életre-

valóságra nevelő kiváló nevelő” érdemrendet, melyet még Máté Fiaszter tűzött fel ideérkezésekor. – Vajon nem jelent-e újabb nagy törést, ha a tanítójuk most megint másvalaki lesz? – aggályoskodott Majmóca.

Majmóca gondolatmenetén valamennyien elgondolkodtak. Hogyan is vezessék át a gyerekeket lelki sérülés nélkül azon a keskeny ösvényen, amely a hiénától (a hajdan volt kutyától) a mostanra-újra-kutyá-hoz vezet, hiszen ők, a gyerekek, csak a közbülső állapotot, Máté Fiaszter hiénaságát ismerték?

Ille Pille rövid gondolkodás után már nem is látta olyan súlyosnak a kérdést.

– Mára már mindenki megtanulta Máté Fiaszterről, hogy a zord külsőben nem a félelmetes hiénát kell látniuk, hanem azt a kutyát, akiben valóságos macskaszív dorombol vagy dobog. Valamennyien emlékeznek még Máté Fiaszter történetére. Meg fogják érteni, hogy volt hiéna, van kutya! – mondta el a pillefajsúlyúnak tartott problémáról véleményét Ille Pille.

Már indult volna, hogy ha nem is gyűlés, de aprócska összejövetel keretében ezt bejelentse a rétlakóknak. Természetesnek vette, hogy a többiek követik. De nem így volt. A többiek csak álltak, mert **aVé** elállta az útjukat.

Csak most tűnt fel a többieknek, hogy mióta a „Hallod, amit én?” kérdés elhagyta vulkánkitörés módjára **aVé** ajkát, azóta milyen csendben van. Érdeklődéssel kezdtek figyelni. Látszott, hogy mondani akar valamit.

– Még nem tudtok mindent – kezdett a titok felfedéséhez **aVé**. – Nem véletlenül vagyok itt nálatok a Réten. Máté Fiaszter nyomát szaglászva vagyok úton, már idejét sem tudom, hogy mióta. Bár akkor elvesztettem ideiglenesen a nyomát, amikor otthonról elkóborolt, és a Barna Pöttyös-Csikos Hiéna elvarázsolta. Szerencsére azonban a szüleitől sikerült egy kis szagmintadarabot szereznem. Gondosan el volt ez téve a kamrájukban.

– Emlékszel? – fordult most **aVé** Máté Fiaszterhez – még egyszer jártál otthon az elvarázsolásod után, akkor maradt nálatok egy kis szagmintadarab. Szüleid azonban nem ismertek rád, csak miután eljöttél bánatodban otthonról, akkor kezdték tüzetesebben elemezni az otthagyt szagot, s felfedezték benne a te szagod összetevőit, de a gonosz Barna Pöttyös-Csíkos Hiéna „jóvoltá”-ból erősen össze voltak keverve az alkotóelemek. Mire megtalálták a helyes sorrendet, és sikerült összerakniuk a hiteles szagot, azonnal rád is ismertek a kapott elegyben, de addigra te már árkon-bokron túl voltál. Szüleid azóta is szomorúan élik világukat. Teszik egymásnak a szemrehányást, hogy miért is hagytak elmenni. Őszintébb pillanataikban azt hajtogatják, hogy miért is űztek el a háztól, ami valójában az otthonod volt, az a meghitt, meleg kutya-macska vacok.

– Én az életemet tettem fel rá, hogy megtaláljalak – vallott tovább lehajtott fejjel, szemérmesen **aVé**. – Te már biztosan nem is emlékszel rám. A szomszédotokban laktunk. Akkor még nagyon kicsi voltam. De a kutyáknál gyorsan múlik az idő, hiszen tudod. Így hamar felnőttem. Te azonban észre sem vettél, rám se hederítettél abban az időben, legfeljebb jól megugattál, ha véletlenül az utadba kerültem. De nekem minden alkalommal, amikor kis házunkból lopva kitekintettem, és megláttalak, gyorsabban kezdett dobogni a szívem. Aztán megtudtam, hogy a szüleink bennünket egymásnak szántak. Addigra viszont bekövetkezett a szörnyű varázslat.

Máté Fiaszter egyre tágultabb pupillákkal figyelte a történetet. Halvány emlékeiben tisztulni kezdett a kép, az a szőrmók kiskutya ott a szomszédban, aki vakkantgatásaival csak idegesíteni tudta. Abban az időben még arra se vette a fáradságot, hogy a nevét, megjegyezze. Most próbálta belelátni ebbe a gyönyörű kutyapéldányba a hajdani idegesítő kutyakölyköt. De ez valójában nem is fontos. A

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

lényeg a jelen, a Jelen, aki itt áll előtte, aki azért áll itt előtte, mert az ő szagnyomán jött, miatta jött, s megtette vele a csodát, végrehajtotta sikeresen a varázslatot.

Itt azonban **aVé** a történet mesélésében elakadt, és Máté Fiaszter gondolatainak sorjázása, az emlékek fel-
élesztése megszakadt, mert a rétről jövő zajok sürgető hívásként hatottak, ezért Majmócióék sietve mentek a hangok irányába.

– Szöcsike Öcsike, Darinka, hova bújtatok? – kiabáltak Buta Borzas Arnoldka és a többiek.

– Gyertek elő! Ez már nem vicces! – kiáltozott Hamar Heller.

– Darinka, Darinka! Hol vagy? Ez már nem tréfa! – hallatszott Dalikó hangja.

– Mi történt? – érkezett lihegve a rétre Majmóció és Ille Pille.

Kiderült, hogy Szöcsike és Darinka úgy elbújtak, hogy egész délután nem látta őket senki. Mostanra már mindenki csak őket keresi. Hiába szölongatják őket, nem adnak hangot. Már minden lyukba benéztek, minden bokrot átkutattak. Sehol nem találják őket.

Dalikó kétségbeesetten jár fel s alá. Mintha Heu Pigmi Réka ott sem lenne. Pigmi hiába csitítja, hiába nyugtatja. Ettől még csak idegesebb lesz. Már annyira izgatott, hogy gorombán inti le Pigmit: – Hallgass el végre!

Ez Pigminek nagyon rosszul esik. El is hallgat. El is szomorodik. Bundáján apró fehér foltok jelennek meg. Lassan, észrevétlenül indul is kis kupaca felé. A következő pillanatban már el is tűnik a föld alatt. Természetesen ő is nagyon aggódik Szöcsikéért és Darinkáért. Nem is tud sokáig nyugodtan maradni szerény, de otthonos fölalatti lyukrendszerében. Az egyik vészkijárat felé indul. Tétovázik.

Maradjon, menjen? Menjen, de hova? Dalikóval most nem szívesen találkozna. Goromba volt. Megbán-

totta. Érti, hogy bundáján a fehér foltok növekednek. Mégis inkább kimegy az egyik rejtett kijáraton, ami már az erdőbe visz. Még hallja távolról a kétségbeesett kiáltásokat:

– Darinka, Szöcsike!

Szomorúan, csalódottan, sétál egy vadcsapáson valamilyen irányba. Maga se tudja, hogy merre. Reméljük, vissza tud találni majd. Már a rétről sem hall semmi zajt.

Pigmi szíve nehéz és szomorú. A lábai csak viszik előre céltalanul. Egyszer csak megbotlik valamiben. Keresztül is esik a valamin. Hanyatt esik. Lábai az ég felé kalimpálnak. Amint kinyitja a szemét, ott látja maga felett Szöcsike és Darinka csodálkozó pillantását.

50. ugrás Találkozás Dux Renátával

Amint kinyitotta Heu Pigmi a szemét, s szembe nézett vele két csodálkozó szempár, azonnal felfogta, hogy mi volt az a valami, amiben felbukfencezett. Bár sajogtak a csontjai, amikor végre körülményesen újra a négy lábára állt, de első gondolata és kérdése mégis az volt, hogy Szöcsikének és Darinkának nem esett-e baja, amikor beléjük botlott, és közben beléjük rúgott.

Szöcsike sietve megnyugtatta, hogy semmi bajuk, csak egy kicsit megijedtek, hiszen Pigmi mély álomból riasztotta, mondhatni, rúgta fel őket.

Darinka első ijedtségéből eszmélve azonnal keresni kezdte Darinát. Szerencsére az is megvolt, bár Pigminek sikerült az esés lendületével a csacsit is odébb sodorni.

– Mindenki benneteket keres – mondta Pigmi szemrehányóan.

Darinka elmesélte, hogy bújócskáztak. Szöcsikével együtt bújtak el először a közelben, de nem találták elég jónak a helyet, féltek, hogy hamar rájuk bukkannak. Ezért jobb búvóhelyet keresve, egyre-egyre távolabb kerültek a réttől az erdőben. És még mindig nem volt meg az igazán jó hely. Már annyit gyalogoltak étlen-szomjan, mint amennyit egy rendes kiránduláson sem szoktak. Nem hallották a hunyó hangját sem, amikor biztosan azt kiabálta, amit figyelmeztetésül mindig el kell mondani, hiszen a játék szabálya ezt kívánja: „Aki bújt, bújt, aki nem, nem, jövők! Cseréptörés nincs! Aki az apacsfától öt lépésre van, az a hunyó. Ipi-apacs egy-kettő-három.” Ezt azonban már nem hallották. Hiszen az apacsfánál bőven több, mint öt lépésre voltak. Mondhatni, hallótávolságon kívül voltak. Leheveredtek az avarba megpihenni. A fáradtságtól azon

nyomban el is aludtak. Ebből az álomból ijesztette fel őket Pigmi, amikor beléjük botlott.

– Ha kipihentétek magatokat, akkor menjünk gyorsan vissza, mert nagyon aggódnak miattatok – javasolta Pigmi most már nagyon békésen.

– Mennénk, ha tudnánk, hogy merre van a vissza! – jelentette ki Szöcsike. – Molka nem jött velünk. Ő biztosan tudná. Vissza tudna vezetni bennünket.

Az a kérdés bizony Pigmi fejében is megfordult, hogy vajon merre visz az út a Rétre? Pigmi nagyon jól tudott tájékozódni, de csak a föld alatt a sötétben. Most elbizonytalanodott. Ezt azonban a kicsiknek nem mutathatta.

Gondolkodni kezdett: – A vadcsapáson jöttem, bánatomban azonban csak lehorgasztott fejjel. Nem néztem se jobbra, se balra, se fel, csak le. Nem tudtam gyönyörködni a tájban. Ezért nem emlékszem, hogy milyen fák, bokrok, virágok, madárfészkek és egyébek mellett jöttem el. A vadcsapás ugyan itt van, de amikor felbuktam, teljesen felborult velem a világ is. Nem tudom eldönteni, hogy melyik a Rétre vivő irány.

Szöcsike Öcsike és Darinka már útra készen ácsorogtak. Pigmire vártak, hogy elinduljanak. De Pigmi nem mozdult, bár az előbb még azt mondta, hogy „...menjünk gyorsan vissza, mert már nagyon aggódnak miattatok!”

Pigmi is érezte, hogy egyre kínosabb a helyzet, de tétováságát nem merte szavakban is kifejezni esetleg egy ilyen mondattal: – Nem tudom, merre kell elindulni!

Végre döntött Pigmi az útirány mellett, s nagy határozottan elindult. A lelkében dúló nagy bizonytalanságból a kicsik semmit nem láttak. Szöcsike és Darinka követte bizalommal.

Mentek mendegéltek. A táj mindenkinek ismeretlen volt. De ez semmit nem jelentett, hiszen – más-más okból ugyan – sem Pigmi, sem Szöcsikéék nem figyelték az utat,

amikor eljöttek a Rétről. A vadcsapás vezette őket, de vajon hova? Pigmi lelkében a kétely egyre nőtt.

Lassan már a madarak is kezdték felrázni, kényelmesre eligazgatni a tollakat, szalma-, széna- és fűszálakat – kinek mivel volt bélelve a fészke –, hogy éjszakai nyugovóra térjenek. Ez viszont már nem kerülte el Pigmi figyelmét. Aggodalma egyre nőtt. Háttha rossz az irány, s nem érnek haza az alkony, rossz rágondolni, az est, s még rosszabb rágondolni, netán az éjszaka beállta előtt. De még most is csak ment előre, mint aki tökéletesen biztos a dolgában.

Egyszerre az erdő csendjét valami nesz törte meg. Majd a nesz zajjá erősödött. Először csak Pigmi figyelt fel a szembe közeledő és zajjá erősödő neszre, de a zajra már Szöcsike is „fülelni” kezdett. Aztán a zaj forrása egyszer csak ott volt mellettük, de a következő pillanatban már tovább is futott a hangforrás. Mint egy jelenés, csak annyi volt.

Pigminek ez a „jelenés” jelentette az utolsó reménységét. Torkaszakadtából kezdett kiabálni: – Hahó, hahó! Állj meg! Bárki vagy is!

A „Jelenés” – nevezzük egyelőre csak így, hiszen még nem tudjuk, hogy miféle szerzet, és a nevét sem tudjuk – megtorpant, az erős fékezéstől majdnem orra bukott. Aztán sikerült megállnia. Visszafordult. Majd a kiáltozót kezdte keresni. Végre észrevette őt, helyesebben őket a vadcsapás szélén állva. Visszaügetett.

– Észre se vettelek benneteket, annyira csak az utat figyeltem – mondta barátságosan. – Még szerencse, hogy nem ütöttelek el benneteket. Hova mentek erre, kifelé a Kerek Erdőből? Mindjárt itt az este. Szálláshelyet a közelben nem találtok. Na, de milyen udvariatlan vagyok! – kapott észbe a nyúl, mert egy nyúl volt a Jelenés. – Dux Renáta vagyok, a barátainnak csak Rencsi, Dux Rencsi.

– Hova loholsz Rencsi ilyen lélekszakadva? – kérdezte reménykedve Pigmi. – Engem Pigminek hívnak, bár hívtak már Heu Pigmi Rékának is, de magamon végigtekintve, a bundám foltosságát nézve, talán indokolt újra inkább a Pigmi elnevezés – mutatkozott be elég bőbeszédűen Pigmi, amit szegény Rencsi nem is egészen értett meg. – Ő itt Szöcsike Öcsike és Darinka, de Darináról, a kis csacsiról sem szabad elfelejtkeznünk, mert ha Darina elbújik valahova, akkor Darinka nagyon szomorú lesz – folytatta tovább Pigmi az előbbi szószátyársággal a bemutatást.

Tudnunk kell, hogy Pigminél a sok beszéd az izgatottság jele. És ő most nagyon izgatott volt, mert a nyúlban volt minden reménye a hazatalálásuk ügyében.

Miután mindenki mindenkinek megtudta a nevét, azaz szépen bemutatkoztak, és első látásra bizalmat éreztek egymás iránt, így elárulhatták úti céljukat. Elsőnek Rencsi mondta el, hogy a Kerek Erdő Négyszögletes Rétiére szalad, hogy megkeresse Flóra hűgát.

– Elég régen, egy futóedzés után nem jött haza. Szüleink már elsiratták, mert azt gondolják, hogy a környéken garázdálkodó gonosz Fux Róka fogságába került. Ma azonban kihallgattam akaratlanul a madarak csivitelését, és tőlük tudtam meg, hogy mindenről és mindenkiről megfeledkezve, a Négyszögletes Réten éli világát. Ennek a hírnek akarok utána járni – mondta el Dux Rencsi rohanása okát.

– Mi is a Négyszögletes Rétre megyünk – mondta csendesen Pigmi.

– De hiszen éppen az ellenkező irányba tartottatok – kerekedett el Dux Rencsi szeme.

– Kicsit eltévedtünk – vallotta be olyan halkán Pigmi, hogy Szöcsike és Darinka, de még Darina sem hallotta meg. – Most már eléggé fáradtak is vagyunk.

– Ismerősek vagytok a Réten? Vagy ti is látogatóba mentek? – érdeklődött Dux Rencsi.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Ott lakunk, és Flórát is jól ismerjük. Nagyon jól érzi magát a Réten, ahol őszinte barátot talált a mi Egyre Jobban Okosodó Buta Borzas Arnoldkánk személyében.

– Ihaj!!! – kiáltott fel ujjongva Dux Rencsi a hírt hallva. – Kapaszkodjatok fel a hátamra, jó erősen markoljátok a szőrömet, mert a „szélvész fokozatomba” – ez nála az ötödik sebességet jelentette – kapcsolok, hogy mielőbb a Réten legyünk, hogy viszontláthassam az én haszontalan, elveszettnek hitt húgocskámat. – De azt a jelzőt, hogy haszontalan, annyi szeretettel mondta, amitől ő maga is nagyon szerethetővé vált.

Azzal máris száguldani kezdett Dux Rencsi a szélvész fokozatban alkalmi utasaival a hátán a Rétre.

51. ugrás Pigmi egyedül

Ott kuporgott Szöcsike Öcsike, Darinka és Pigmi az eszeveszett iramban száguldó Dux Rencsi hátán. Tudjuk, ez Renáta „szélvész” fokozata volt, vagy hogy közérthetőbb legyen a mai autókhoz szokott gyerekek számára, ez az ötödik sebességet jelentette nála.

Éppen ez a nagy sebesség volt a baj. Pigmi, aki a legvégén ült Renáta hátán – hiába kapaszkodott teljes erejével, már-már attól tartva, hogy Rencsi szőre végérvényesen a mancsában marad –, egyszer csak lecsúszott Renáta szépen gondozott, fényesre kefélt, s éppen ezért csúszós bundájáról. Szerencsére nem nagy magasságból esett, és csak kicsit ütötte meg magát a huppanás lendületétől. Feljajdult, de jajszava még hangfoszlányként sem tudott eljutni a nagy iramba száguldó Renáta hallószervéhez. Ezért érthető, hogy sebességét nem is csökkentette. Az pedig, hogy megálljon, teljesen indokolatlan lett volna az elmondottakat hallva. A súlycsökkenést sem érzékelte egy nagyon bonyolult fizikai törvény miatt.

{Ifjabb mesehallgatóim későbbi komolyabb fizikai tanulmányaik során szembesülnek majd azzal a felfoghatatlannak tűnő törvénnyel, miszerint a nagy – olyan fénysebesség körüli – sebességgel mozgó testeknek mintha megnövekedne a tömegük, így nem tudják sebességüket a végtelenségig növelni. Nos, mivel Renáta hátáról egy nem túl jelentős test, nevezetesen Pigmi teste leesett, így átmenetileg és észrevétlenül Renáta számára szinte érzékelhetetlen módon a sebessége megnőtt ugyan, azonban a megnövekedett sebesség azt az érzetet keltette Renátában, hogy nőtt a tömege, így kénytelen volt visszavenni, de legalább is nem növelni tovább a sebességét. Pigmi hiányát a természet törvényei kiegyenlítették Renáta enyhe sebességnövekedésével!}

Renáta száguldott célja felé kis csapatával, mi tudjuk, hogy megcsappant létszámú csapatával. Mivel nagy volt az iram, ezért igen hamar el is érte a Négyszögletes Rétet, ahol az alkonyatban még mindig kétségbeesetten szölongatták Szöcsike Öcsikét és Darinkát.

Rencsi bevágatott a Rétre. Még szerencse, hogy mesefolyamunk szereplőinek szeme – általában – éjszakai látásra alkalmas módon van megteremtve, ezért azonnal meglátták a becsörtető nyulat. Hirtelen csend támadt a Réten. A rétlakókban felcsillant a remény, hogy a jövevény esetleg egy hírnök, aki jó híreket hozott az eltűnt Darinkáról és Szöcsike Öcsikéről. De a remény még végig sem futott gondolatként a nem túl bonyolult agytekervényeiken, amikor már ott állt előttük valóságosan is a nyúl hátáról lepattanó két kis elveszett csavargó.

Tán nem is kell ecsetelnem azt az örömet, amely előntötte Dalikó szívét, s amely Darinka ölelgetésében és csókolgatásában nyilvánult meg napnál is világosabban az éjszakába boruló Réten. Szó nem volt szemrehányásról, felesleges kérdésekről, hogy merre jártatok?, meg hogy nem gondoltatok rá, hogy aggódunk értetek? és hasonlókról, csak tisztán és egyértelműen örülni tudtak a viszontlátásnak.

Szöcsike Öcsike visszatértén nem örvendeztek ilyen látványosan. A rétlakók biztosak voltak benne, hogy Szöcsike Öcsike nem veszhet el egyrészt azért, mert – ahogy a mondás is tartja – „rosszpénz nem vész el”, másrészt azért sem, mert ő a mesénk egyik fő- – mondhatjuk – összereplője. Így érthető, hogy Szöcsikét többen, pl. Majmóca tanító bácsi, Ille Pille óvá neni szeretetteljes szavakkal ugyan, de szemrehányóan megdorgálták az elkóborlása miatt. Több eszed is lehetett volna!..., A Rét íratlan törvényei az ilyen magatartást ellenzik!..., Van egy láthatatlan, de a bensőnk által diktált határ, amit nem lépünk, léphetünk át!...Nem okozunk izgalmat és aggó-

dást a szeretteinknek! ... meg efféléket mondtak Szöcsikének. Szöcsike bánatosan hallgatta a dorgálást, de hallgatott, mert érezte, hogy Majmóca tudományos tanító bácsinak és Ille Pille óvó néninek igaza van. Belátta, hogy valóban nagy aggodalmat keltettek elkóborlásukkal. Ugyanakkor lelke legmélyén örült is, hiszen a dorgáló szavak mögött ott érezte a nagy szeretetet, amely körül veszi.

Egyszer csak Majmóca és Ille Pille kifogytak a nevelőcélzatú mondókájukból, s figyelmük már le is siklott Szöcsikéről. Hiszen a nyúl, aki meghozta a két világcsavargót Darinával együtt, nem csak egy amolyan kóbor nyúlnak látszott, aki éppen akkor arra vetődött, ahol az elkószált, eltévedt rétlakók voltak, nem csak jókor jó helyen bóklászott, ahogy mondani szokták, hanem nagyon is tudatos nyúlnak tűnt. Ahogy ölelkezik Dux Flórával, az nem csupán a fajta társának kijáró szeretet és öröm jele. Ez valami sokkal több annál. Ezt látni kell közelebbről. Majmóca és Ille Pille szavak nélkül, szinte egyszerre gondolja ezt, s már faképnél is hagyják a magába roskadtan álldogáló, bűnbánó Szöcsike Öcsikét, hogy közelebbről is tanúi legyenek valami örömteli történetnek.

Mire Majmóca és Ille Pille odaértek a jövevény nyúlhoz és Flórához, addigra már egy nagy kör alakult ki körülöttük a csodálkozó rétlakókból. Már Dalikó is magához tért a viszontlátás öröméből, s Darinkával, Darinával együtt ő is besorolt a körbe. Szöcsike sem akar kimaradni a nagy eseményből. Megrázza magát, mintegy belerázza magába mélyen az imént hallott intelmeket, de csak olyan mélyen, hogy bármikor elő tudja venni, ha valami hasonló meggondolatlan lépésre szánná magát, tehát megrázza magát, és szélesebesen ő is a kör egy láncszemévé ugrálja be magát.

A kör közepén még mindig ott áll a két összeölelkező nyúllány: Renáta és Flóra. Mint két tojás! – kiálthatnánk joggal és csodálkozva.

Egyre Jobban Okosodó Buta Borzas Arnoldka kétségbeesetten dörzsöli a szemét. Agyában ismétlődve zakatol a kérdés: Melyikük Flóra?... Melyikük Flóra?...

Ekkor az ölelkezésből kibontakozó két nyúl közül az egyik tekintetével keresni kezd valakit. Aztán megtalálja. Kézen fogja – ha mondhatjuk így! – a másik nyúllányt, s elindulnak... Arnoldka felé. Addigra már Arnoldka is tudja, a tekintetéből kitalálta, hogy melyikük Flóra. Csak a szemébe kellett néznie!

– Arnoldka, ő az ikertestvérem, Renáta – mutatja be Flóra Renátát és Arnoldkát egymásnak. Renáta bátran nyújt mancsot a félelmetesnek tűnő oroszlánának.

Milyen szép is az, ha egy történet „heppiend”-del végződik! – sóhajtott fel a történet nyomon követője, rögzítője, esetenként kiagyalója.

Helyesbíték: Sójajthatna fel, ha tényleg itt lenne a boldog vég. Az azonban még nincs itt. Hiszen közben teljesen elfelejtkeztünk a Renáta hátáról lehuppan Pigmiről. A szomorú az, hogy egyelőre senkinek nem is hiányzik Pigmi, senki nem keresi őt.

Pigmitől az esés után csak egy feljajdulást lehetett hallani. Legalább is ennyit hallottak volna Szöcsikéék, ha nem száguldanak Renáta edzésben lévő lábainak és kiváló állapotban lévő szívének és tüdejének köszönhetően a hang sebességénél is nagyobb iramban.

Pigmi rögtön belátta, hogy felesleges segítségért kiáltoznia, hiszen a közelében lévő élőlények csupán az erdő fái. Ők azonban valóságos fák, nem Lázár Ervin meséjéből valók, akik esetleg felkerekedhetnének, hogy hírt vigyenek a Négyszögletes Rétre. Az Este pedig feltartóztathatatlanul közeledett. Éjfekete fátylát nesztelenül terítette rá az erdő fáira, s így a fák alatt is minden sötét lett. Pigmi nem félt. Föld alatti lakása gyér világításához szokott szemeivel mindent jól, azaz semmi riasztót nem

látott. Számunkra tán érthetetlen, a helyzethez nem illő, furcsa érzés kerítette hatalmába: örülni kezdett.

Először is megállapította, hogy egyetlen csontocskája sem tört el az eséstől. Ez már okot adott neki az öröme. Aztán örült annak is, hogy Szöcsike és Darinka biztosan a Réten vannak már – bár ebben egyáltalán nem lehetett biztos, amilyen ész nélkül és figyelmetlenül Renáta száguldozik!... Aztán annak is örült, hogy egyedül maradhatott bánatával. Jóllehet az esés után nem keletkeztek rajta sebek, de lelki sebei, melyeket Dalikó ejtett rajta, annál nagyobbak voltak. Így ezeket kezdte nyalogatni.

52. ugrás

Elmegy Máté Fiaszter és aVé

Másnap reggel nagyon nehezen szállingóztak elő vackaikból és kis házaikból a rétlakók. Nem csoda, hiszen az előző esti sokk, amely öröm formájában érte őket, nem egykönnyen volt feldolgozható. Ezért senki nem várhatta, hogy a szokásos időben lefeküdjenek. Előbb az örömet ki kellett „simítani” magukban, csak azután térhettek nyugovóra. Ezért nagyon rövid volt az éjszaka.

Emlékezzünk csak:

- megkerült az elveszettnek gondolt Szöcsike Öcsike, Darinka és Darina;
- megjött Dux Renáta, Flóra ikertestvére, akinek létezéséről nem is tudtak.

Amikor már szinte mindenki a Réten volt, s az előző este eseményeit kezdték volna újra emlékezetükbe idézni, akkor feltűnt a Rét szélén, a Kerek Erdőből éppen, kéz a kézben kilépő Máté Fiaszter, a hiénából újra macskaszívűvé vált kutya és **aVé**, a nagykutya, aki varázslással is foglalkozik, ha ideje és jókedve éppen engedi, hogy varázsigéket mondatokba tömörítve adjon ki magából.

Bár lassan jöttek, de azért csak odaértek a többiekhez. Mindenki látta rajtuk, hogy nagy bejelentésre készülnek. Mondom, mindenki látta, csak Majmóca tudományos munkatárs tanító bácsi nem. Ezért ő, amolyan zászlófelvonós hangulatából nem kizökkenve, vagy „elefánt a porcelánboltban” stílusban kezdte volna a rájuk köszöntött hétköznapi feladatait sorolni. Még szerencse volt, hogy Ille Pille összetett szemeit mindenén rajta tartva észrevette a helyzet rendkívüliségét, melyet Máté Fiaszter és **aVé** megjelenése idézett elő. Hirtelen és észrevétlenül, a hangulat ünnepélyességét nem megtörve, Majmóca füléhez röppent, s senki más számára nem hallhatóan Maj-

móca figyelmét is ráirányította Máté Fiaszterekre. Mielőtt azonban Majmóca csodálkozásának és értetlenségének szavakban hangot adott volna, Ille Pille már a száján ült, s megadta a szót Máté Fiaszternek és **aVének**.

– Beszéljetek! Látszik rajtatok, hogy fontos mondanivalótok van – szólt hozzájuk kedvesen Ille Pille.

Máté Fiaszter és **aVé** egymásra néztek. Ki kezdje? Ki mondja el azt, amit azért néhányan már sejtettek a korábbi eseményekből?

– Úgy döntöttünk – kezdett hozzá némi vívódás után Máté Fiaszter –, hogy ...

Ekkor nagy csörtetéssel berobogott a Rétre a két gazella gyerek, Janika és Gizella, nyomukban a földszintes, zömök testalkatú, zsemleszínű Patkó kutyával. Nagy ricsajjal verték fel a Rét ünnepélyes csendjét.

Szegény Csend riadtan menekült a Rét szélén egy fára. Onnan leste, hogy vajon szükség lesz-e rá, vagy mehet máshova, békésebb vidékre.

Ille Pille azonban visszahívta Csendet. A gazellagyerekek is megszeppenve tértek magukhoz a kihevült játékból, fogócskából. Patkó ugatása is elhalt.

Máté Fiaszter folytathatta: ...hogy, elmegyünk, **aVé** és én.

Zavarodottan néztek egymásra a rétlakók. Röpködtek a kérdések: – Hova? Miért? Mikor?

aVé vette magához a szót, s nagyon érthetően, nagyon tanárosan, szinte matematika tanárosan elmagyarázta, hogy Máté Fiaszternek most, miután megszabadult a varázslattól, a hiénaságától, haza kell mennie. Hiszen idősödő szülei nagy szomorúságban élnek.

– Emlékezzetek vissza, hiszen elmeséltem – folytatta **aVé** –, hogy miután a barna-pöttyös-csíkos hiéna elvarázsolta Máté Fiasztert, ez a művelet olyan jól sikerült neki, hogy Fiaszterre még az anyja sem ismert rá. Miután elűzték a családi vacokból mint idegent, csak akkor derengett fel

előttük az ottmaradt csekélyke szagminta alapján, hogy a saját fiukat zavarták el otthonából. Azóta a bánat kenyerét eszik, a szomorúság italát isszák, nappalaik könnyeikben úszkálva telnek, álmuk rémálom, a remény legkisebb szikrája sem lobbant fel előttük, hogy valaha még viszont láthatják az alom egyetlen, azóta már felcseperedett kölykét. Mielőtt elemésztik magukat, haza kell érnünk – fejezte be nagy lelkierővel előadott magyarázatát **aVé**.

Mondanom sem kell talán, hogy a hatás milyen és mekkora volt a Négyszögletes Réten. El tudjuk képzelni. Időbe telt, míg mindenki kifújta az orrát, felszárította a könnyeit, amíg elült a szipogás neszezése.

Ille Pille óvó néninek nagy gyakorlata volt a vigasztalásban, a könnyek felszárításában. Nem csoda hát, ha ő tért magához elsőnek a hallottak után. Az első megdöbbenés után már mosolyogni is tudott, mivel megértette a történetet, annak szomorúságában az örömteli részt is felfedezte.

– Micsoda igazi karácsonyi ajándék lesz Máté Fiaszter a szüleinek! – kezdte lelkendezve vigasztalni a rétlakókat Ille Pille óvó néni. – Csak erre gondoljatok!

Miután sikerült mindenkinek erre összpontosítania, már nem is látták olyan szomorúnak a helyzetet.

Már csak Majmóca tanító bácsi homloka ráncolódott a gondba-merültség jeleként.

– De ki lesz akkor a tanító, ha elmegy Máté Fiaszter? – adott hangot gondjának Majmóca tanító bácsi, mihelyt ki tudta kissé dugni a fejét a gondok örvénylő hullámai közül.

Egy nagy hahota volt erre a kérdésre a válasz. Mindenki a hasát fogta a Réten nevetében.

– Hát ki más? A Majmóca tanító bácsi! – zúgta a tömeg, azaz zúgták a rétlakók.

Ezúttal nem kellett hosszasan magyarázni Majmócának a dolgok ilyenén fordulását. Már úgysis terhessé kezdett válni számára a „tudományos munkatárs”-ság. Hiszen ő vi-

lág életében mindig a „Majmóca tanító bácsi” volt. Csak egy röpke kisiklás volt a tudományos munkásság. De hiszen mindent megoldott, amiért tanítói pályáját feladta, így nagy örömmel tud visszatérni eredeti hivatásához. Ezeknek a gondolatoknak a jegyében máris munkához látott.

– Először is vegyük számba a rétlakók létszámát.

– Elmege tehát **aVé**, a nagykutya, aki sikeresen bemutatta varázstudományát, és magával viszi Máté Fiaszttert, akit hiénaként ismertünk és szerettünk meg, s aki eredeti alakjában, macskaszívű kutyaként távozik körünkől.

– Itt maradnak: Szöcsike Öcsike és Molka, a kiskutyája. Csigó Bigó. Füstí, Kormi, Túró, a cicáink. Ficok, Pemzli, Pamacs, a kiskutyáink. Janella Gazella, Janka és Gizella, a gazelláink Patkó kutyájukkal. Patent farmer, a meg talált orosz lánepuka. Ille Pille óvó néni Petronella I. és Petronella II. Szörnyecskéekkel. Lajos bácsi, Berta néni, Lajoska és Lujzika, az egereink. NKK = Nukőke, ami részletesebben kifejtve Núbiai Kőszáli Kecskét jelent, azaz röviden és kedvesen szólva: Kövecske. Velünk marad még Hamar Heller, a leopárd visszanyert és megbocsátó barátjával, Szirti Sassal.

– Ki is van még, akit nem mondtam? Igen. Buta Borzas Arnoldka, az egyre jobban okosodó orosz lánunk. Dux Flórát, a bajnok futónyulat rögtön vele kell említenem. Itt van ugyan, de még nem tudjuk, hogy itt marad-e velünk Flóra ikertestvére, az ugyancsak kiváló futó Dux Renáta.

– Számosan vannak itt a Buckavárosból. Valamennyijüket nem tudom név szerint felsorolni, de különösen nagy öröm számunkra, hogy eljöttek, és reményeink szerint itt is maradnak Dalibor = Dali = Dalikó a kishúgával Darinkával és Darinka csacsijával, Darinával. Gondolom, nem kis öröm ez Pigmi Heu Rékának!

– De hol van Pigmi?

53. ugrás Majmóca tanító bácsi mesél

Miután Máté Fiaszter kiírta magát a meséből egyrészt azzal, hogy visszaváltozott hiénából kutyává, másrészt azzal, hogy **aVé**-vel elhatározta, hogy visszatér a bánattól sorvadozó szüleihez, Majmóca tanító bácsi is visszanyerhette igazi foglalkozását, melyre a neve is beszédesen utal. A tudományos életpályának boldogan fordított hátat abban a hitben, hogy a maga elé tűzött feladatokat megoldotta.

A Kerek Erdő Négyszögletes Rétjén vannak óvodás-agyúak is, mint Szöcsike Öcsike vagy Csigó Bigó, nem beszélve Gizelláról és Jankáról, de említhetnénk Lajoskát és Lujzikát is. Jóllehet a felsorolásban a teljességig nem jutottunk el, de itt a felsorolást abba is hagyjuk. Már ennyi óvodásagyú említése is indokoltá teszi, hogy Majmóca – átmenetileg volt tudományos munkatárs – megoldásra váró feladatait átismételjük:

Máté Fiaszter hiéna visszaváltoztatása kutyába;

Pigmi bundája pigment-hiányának megszüntetése, azaz Pigmit méltóvá tenni a Heu Réka név viselésére.

Majmóca tanító bácsi abban a boldog tudatban tartotta hát a névsorolvasást az előző ugrásunk vége felé, hogy küldetését minden téren teljesítette, s teljes mellbedobással veselkedhet régi-új foglalkozásának.

Mondhatnánk, zárójelbe tette azt a fájó kérdést, hogy „De hol van Pigmi?”. Mintegy átsiklott rajta.

Szöcsike Öcsike és Darinka még megpróbálta elmesélni, hogy együtt ültek fel Rencsi, az eszeveszetten száguldozó nyúl hátára, s most ők is csak csodálkozni tudnak, hogy Pigmi nincs sehol, mintha elnyelte volna a föld. Rencsi is értetlenkedve eszmélt, hogy hát valóban, háti-utasainak csak kétharmadát sikerült célba juttatnia. Amíg

ezen ők álmélkodtak, és álmélkodásuknak Majmóca tanító bácsi hallószervéig és agyáig is eljutó hangot tudtak volna adni, addigra már Majmócát sodorta a lendület, a visszanyert hivatás elemi erővel feltörő tudata, s ennek következtében se látott, se hallott. No, ez azért nem egészen így igaz! Mert igenis figyelt a saját belső hangjaira. Máris hozzá akart látni hón szeretett hivatása gyakorlásához.

Érthető hát, hogy nem bíbelődtek sokat Máté Fiaszter és **aVé** ünnepélyes búcsúztatásával. Szinte nem is volt búcsúztatás. Ők ketten, csak úgy, kéz a kézben vagy láb a lábban, mindenesetre kétszer négy lábon kísértáltak a Kerek Erdő Négyszögletes Rétjéről, ezzel együtt a rétlakók életéből is.

Mi, akik oldalról, felülről vagy alulról, tehát semmiképpen nem belülről figyeljük a Réten nyüzsgő életet, mi talán feltesszük némi nosztalgiával a kérdést: Láthatjuk-e őket még valaha? A kérdésre majd az idő és az ihlet előre nem látható alakulása, minden bizonnyal, meg hozza a választ.

A helyett azonban, hogy átadnánk magunkat a nosztalgia óhatatlan velejárójának, a szentimentális (érzelgős) búslakodásnak, figyeljünk inkább Majmóca tanító bácsira. Lehet, hogy figyelmeztetni kellene őt, hogy Pigmi nincs, hogy Pigmi hiányzik, hogy Pigmi nagyon rossz lelkiállapotban tűnt el a Rétről, de Majmóca bácsi olyan lendületben van, melyet megakasztani emberfeletti vagy jelen esetben tán inkább állatfeletti, azaz lehetetlen vállalkozásnak tűnik.

Figyeljünk tehát rá!

– Gyerekek! Igaz mesét mondok nektek. Olyan mesét, amely a történelem egy picike darabja. Tehát felírhatjátok a kis füzetetekbe, hogy most történelem órán vagytok – kezdett bele hivatása gyakorlásába Majmóca tanító bácsi.

Mindenki elcsendesedett. Az újdonság erejével hatott rájuk, hogy most éppen – oly hosszú idő után ismét – tanítási órán vannak Majmóca tanító bácsival. Éppen azért, hogy a szabad élet és az iskolai kötöttség között könnyebben áthidalhatóvá tegye a szakadékot, az igaz történetet meseszerűen adta elő Majmóca tanító bácsi.

– Hol volt, hol nem volt, Magyarországon egy kicsit túl, de ismét Magyarországhoz tartozóan, volt egy kis ország, melyet Tündérkertnek nevezhetünk. Tündérkertnek volt egy kicsi tündéri kertje, mely egy kincses város közelében volt, de nem volt akkora nagy, s úgy hívták, hogy Séd. Persze ez nem az igazi neve, de az igazit sem nehéz kitalálni! (Csak az eddig már jól bevált „vissza-felérés”-t kell alkalmazni!). Ide csöppent egyszer, bő hetven évvel ezelőtt {{1940-ben}}, egy kislány és egy kisfiú az anyukájával és az apukájával. A kislány, akit Irenek hívtak, két éves, a kisfiú, aki Iref névre hallgatott, öt éves volt. Az apukájuk nagyon szerette már gyerekkorától a vonatokat, ezért felnőtt korában mozdonyvezető lett. Az is megesett olykor, hogy az apuka elvitte a mozdonyán a kisfiát is, sőt még az is megtörtént, hogy megengedte a kisfiának, hogy ő vezesse a mozdonyt. Ez nem volt teljesen szabályos, de az apuka egy pillanatra le nem vette a szemét a kisfiáról, így nem történhetett baj. Az apuka szerette volna, ha a kislány is megszereti a mozdonyokat. Ezért is vitte magával az igazi nagy mozdonyra, de készített neki egy valóságos kis játék-mozdonyt is.

– A ház, ahol laktak, kertjének lábát belelógatta egy folyóba, amit még a térképen is megtalálhattok, ha egy kicsit agyafúrtak vagytok, és kitaláljátok az igazi nevét! Somasz, ez a folyó rejtvénybe burkolózó neve. Somasz néha nagyon megréfgalta az ott lakókat, mert egy-egy nagyobb eső után úgy felduzzadt, hogy nemcsak a kert lábát mosta bokán felül is, de még az utcát is elöntötte. Ilyenkor az apukát a mozdonyától csónakon hozták haza,

a kisfiú pedig csak fiákeren tudott iskolába menni, s onnan hazajönni. Amikor Somasz nem volt ilyen bőszen felfuvalkodott vagy „felduzzaszkodott”, amikor jámbor, csendes folyóként viselkedett, akkor különösen szerette a kisfiút, mert ilyenkor esténként, éjszakában nyúlóan kiült Iref a nagyapójával a partjára horgászni. A nagyapja minden, a folyóban létező és kifogható hallal megismertette.

– A szomszédjukban lakott egy család, ahol volt ugyancsak egy kisfiú, akit Őnrenek hívtak. Fiatalabb volt, mint Iref. Mikor Őnre iskolába kezdett járni, addigra Iref már „nagyfiú”, már harmadik osztályos volt! Így érthető, hogy Őnrét a szülei Irefre bízták. Együtt jártak az iskolába. Akkor kötöttek egy életre szóló barátságot.

– Így éltek nagy boldogságban a Tündérkert kis tündéri kertjében, a Somasz partján a kisfiúk, a kislány, a szüleik és nagyszüleik. A gyerekek mit sem tudtak arról, hogy mi zajlik a nagyvilágban.

Itt megszakította Majmóca tanító bácsi a mesét. Jóllehet mindenki, még az óvodásagyúak is pissenés nélkül csüngtek az ajkán, úgy hallgatták, de Majmóca tudta, hogy a történet annak ellenére vesz gyerekfüleknek nem való fordulatot, hogy a szereplői között változatlanul ott vannak továbbra is a gyerekek. Éppen ezért a kicsiket elküldte játszani Ille Pille óvó nénivel.

Szöcsike Öcsikével az élen vidáman futottak fogócskázni, bújócskázni, egyesek fára mászni és -szállni, ipi-apacsozni.

Majmóca tanító bácsi pedig folytatta tovább. Nyíltan kezdett beszélt. Már nem adott álruhákat a nevekre, hanem a valóságos, térképen is megtalálható elnevezésekkel emlegette a történetben szereplő helyeket, és gyerekeket is igazi nevükön nevezte.

– A nagyvilágban pedig nagy háború zajlott. Iref vagy inkább nevezzük a nevén, Ferike akkor még nem tudta, hogy az apukája nemcsak mozdonyvezető, hanem

már katona is. Már nem járt haza olyan rendszeresen és kiszámíthatóan, mint korábban. Sokszor azt sem tudták, hogy merre jár a vonatjával. Nem tudták, hogy merre szállítja a katonákat, az ágyúkat, a lőszereket s mindazt, amire a háború folytatásához szükség volt. Azt sem tudták, hogy ilyeneket visz a mozdonyával.

– Aztán egyszer csak eljöttek azok a napok, amikor a felnőttek egyre nyugtalanabbak lettek, már nem suttogva beszéltek, hogy a gyerekek ne hallják, hanem nyíltan kimondták a gyerekek előtt is, hogy itt már nem biztonságos élni, mert közeledik a front. A gyerekek először nem értették, hogy mi is az a front. De lassan a szó megtelt számukra is félelmetes tartalommal. Az asszonyok szóbeszédjéből kiderült, hogy ott van a front, ahol az ellenséges katonák fegyvereikkel nagyon közel vannak a békésen éldegélő emberekhez. A front ott van, ahol a hazát védő és az ellenséges katonák harcolnak egymással, de nem játszásiból, hanem életre-halálra. Innen menekülni kell! – volt a sok tanácskozás végeredménye.

– Mivel az apukák katonaként vonatjaikkal messze jártak, haza már nem jöhettek, ezért az anyukáknak kellett cselekedniük a menekülés érdekében. Három csonka – apa nélküli – vasutas család családfővé előlépett asszonya intézkedett. A séd-i állomásfőnöknél kiharcoltak két vagon, amit abban az időben marhavagonnak hívtak, mivel főleg szarvasmarhák szállítására készítették ezeket a vasúti kocsikat. (Sajnos később ezekben szállították a frontra menő katonákat is, de még szomorúbb volt, amikor az otthonaikból elűzött emberek tömegeit kényszerítették ezekben a vagonokban idegen országokba, gyakran egyenesen a halálba.)

– Ez a három vasutas család kapott két vagon. Az egyikbe elhelyezték a családok legfontosabb bútorait, a másikat berendezték „háló-nappali-konyhai-mellékhelységi” célokra. Itt élt heteken keresztül három asszony és

négy gyerek (Rimner néni Cucuval {egy kislánnyal}, Ágoston néni Gyurival és Soós néni Ferikével és Erikával). Éppen jókor készültek el a vagonok berakodásával, mert így még rá tudták azokat kapcsolni az utolsó szerelvényre, amely kiment a Tündérkertnek is nevezett Erdélynek Dés városából, amit a kicsik miatt Sédnek neveztem korábban.

– Ekkor a naptár 1944. szeptember 28-adikát mutatott.

Itt egy kicsit megállt Majmóca tanító bácsi. Látszott rajta, hogy úgy kutat az agyában, mintha személyes emlékei között keresgélne. Az is látszott, hogy mindent nem tud pontosan felidézni, de a legélethűbben szeretné mindazt elmondani, amire még emlékszik „olvasmányai”-ból. Aztán folytatta.

– Margittán megálltak. (Margitta ma már nem tartozik Magyarországhoz.) A vagonjaikat mellékvágányra tolták. Ők elmentek egy kis rokonlátogatásra. Ágostonék rokonait látogatták meg. Sokáig nem időzhettek, mert a front a nyomukban volt.

– Ha nem vonattal utaztak volna, akkor talán mondhatnánk, hogy úttalan-utakon jutottak el Párkányig. Miskolcra akartak menni, de Karcagnál égnek meredő, felrobbantott vasúti sínek jelezték, hogy arra nem visz már út. Valahogy eljutottak a Tiszához, amelyen csak vasúti pontonhíd vezetett át. A két vagon hol személyvonatok, hol tehervonatok végére, de olyan is volt, hogy löszert vagy sebesülteket szállító szerelvény végére, kapcsolták. Közben a háború minden borzalmával zajlott, de nem csak a frontokon. A menekülőknak is részük volt légiriadókban, bombázásokban, megismerkedtek az ördögi Sztálin-gyertyákkal. Ha jött a légiriadó, akkor a vonat megállt, a felnőttek és gyerekek a legszükségesebb holmit tartalmazó csomaggal kirohantak a vagonokból, a vasúti töltésekről le a közeli kukoricásokba, árkokba, ott

próbáltak menedéket találni. Amikor a légiriadót lefűjták, akkor visszatértek a vagonokba, s a vonat ment tovább, ha éppen nem érte találat a vasúti síneket. Mivel főleg éjszaka utaztak, így napközben egy-egy városban az anyák felkeresték a Vöröskereszt szervezeteit, ahol megadták kis menekülő csapatuk minden tagjának nevét, és érdeklődtek az apák felől. De sehol senkiről semmi hírt nem kaptak. Közben enni is kellett. Jóllehet induláskor elég komoly élelmiszerkészletük volt, de útközben a vagonjaitkat ellenőrző katonák az ennivalójuk nagy részét elvették. Néha meg éppen katonáktól kaptak ennivalót, máskor egy-egy kényszermegállóban a közeli faluban vagy városban kellett valahogy ételmet szerezni. A gyerekeknek nagyon hiányzott a tej.

– Ilyen idegtépő körülmények között jutottak el Párkányig.

(Párkány Esztergommal szemben lévő város. Akkor éppen Magyarországhoz tartozott. A két város közötti hidat addigra már felrobbantották. Ma a híd újra áll, a régi nevet, Ferenc József és Sziszi lányának, Mária Valériának nevét viselve.)

– Párkányban három hétig vagonban laktak menekültjeink, miközben folytatódtak a légitámadások.

– Három hét után Pozsonyon keresztül Celldömölkre érkeztek. Addigra már késő ősz lett. Még 1-2 hétig a vagonban éltek, utána kiköltöztek a városba „albérletbe”. Két helyen is laktak. Ma már kideríthetetlen, hogy kinél és hol. A gyerekek számára ez azt is jelentette, hogy iskolába kellett járniuk. Közben a légitámadások folytatódtak. Az egyik kisfiú, Ferike, ha jött a légiriadó jelzése, azaz amikor megszólaltak a szirénák, sohasem volt hajlandó lemenni az óvóhelyre. Sőt, ő már a szirénák megszólalása előtt meghallotta a bombázó repülőgépek zúgását, ilyenkor szaladt be a házba, szólt az anyukájának

és kishúgának, akik menekültek az óvóhelyre, de őt nem lehetett oda lekényszeríteni.

– A háború, a légítámadások, a menekülés ellenére a gyerekek iskolába jártak.

– Elérkezett 1945 tavasza. Folyt a háború. Folytatódtak a légítámadások. De az élet is ment tovább. Az élettel együtt jár a halál. Egyszer meghalt a házinéninek egy rokona. A nénit a temetésre elkíserte a kisfiú, az anyukája és a kishúga is. Veszprémvarsányba kellett Pápán keresztül utazniuk. Vonattal mentek. El is jutottak oda. Csak a visszaúttal volt baj. Veszprémvarsánytól Pápáig gyalog kellett az utat megtenniük a vonatközlekedés hiánya miatt. A kislány, akit most már nevezzünk Erikának, még alig múlt 6 éves.

– Egy másik alkalommal Szombathelyen akadt „halaszthatatlan” dolguk. Felkerekedtek hát. Celldömölk-ről eljutottak Szombathely határáig, a bejáratí jelzőig. Itt tanúi voltak egy hatalmas légítáadás, szőnyegbombázták a várost. Annyit tudtak tenni, hogy a vonatról a határba menekültek. Majd valahogy Sárváron keresztül visszajutottak Celldömölkre.

– Még mindig Celldömölkön laktak, amikor már nagyon közel került a front. Maradjanak vagy menjenek tovább? Ha mennek, akkor hova? Megtudták, hogy fejenként 5 kg-os csomaggal, egy menekültvonattal Ausztriába mehetnek. Felszálltak ők is hárman az egyik vagonba. A vonat azonban csak Körmen dig ment. Nem volt tovább sín! Mindenki leszállt a vonatról. Csak hárman maradtak. Éjszaka volt. A front közeledtét a nem szűnő ágyúzás jelezte. Messziről az ég alján nagy tüzek látszóttak. A vasút mellett országút. Az országút lassan elnéptelenedett, a menekülőket sem lehetett már látni. Ők hárman még mindig a vagonban. Majd katonautók és ágyúk jöttek. Miután ezek is elmentek, ismét elnéptelenedett az országút. Azután feltűnt egy lovas szekér karaván, mely

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

sebesült katonákat szállított. A gyerekek anyukája oda-merészkedett hozzájuk. „Tárgyalt” velük. Elmondta a katonáknak, hogy a vagonok egyikében nagy dobozokban cigaretta van. A cigaretta a háború idején hatalmas érték volt. Sokszor többet ért, mint a pénz. Élelmiszert lehetett rajta „vásárolni”. Ezek után mindenki, aki csak bírt, magához vett egy karton cigarettát. Ezeket, mivel nem volt nagy a súlyuk, még fel tudták rakni a szekerekre. Az anya és a gyerekek főleg gyalogoltak a szekér karavánnal. Elértek Németújvárig, vagy ahogy Ausztriában hívják, Güssingig. Főleg éjszaka gyalogoltak, reggel felé, amikor egy kis pihenőre megálltak, feltűnt egy kastély. Majd német, ill. osztrák irányító katonák, talán katonai rendőrség tagjai voltak. Ezek a katonai rendőrök a szekér karavánt Tobelbad felé irányították. Tobelbadban a sebesültek kórházba kerültek. Itt maradt a szekerek, lovak, szekérhajtók egy része. A „polgári” személyek mentek tovább néhány szekérrel. Volt közöttük egy-két magyar katonatiszt is a családjával. Ezeknek a tiszteknek korábban sikerült már elintéznük valahogy, hogy ne kelljen visszatérniük a harcoló alakulatukhoz – lehet, hogy katonaszökevények voltak!

– 1945. április 5-én Ausztriában éppen egy erdőben voltak. Ferike ezen a napon volt 10 éves. Ünneplés nincs, de ennivaló sem nagyon. A 12-15 kocsiból és lovakból álló karaván nagyságát csökkentették. Két lovat szarvas-marhára cseréltek, amit aztán levágtak. Lett húsa a csapatnak. A gyerekek anyukája vödörben megfőzte a nekik juttatott adagot. Pár napig volt hús az „asztal”-ra. A kenyér, tej, tojás, vaj beszerzése a kisfiú feladata volt. Ő csereberélte ezeket cigarettáért az útjukba eső településeken.

– Közben a karaván haladt. Merre? – gondolkodik el Majmóca.

– Pontos feljegyzések nincsenek az útvonalról. Halvány emlékekre lehet csak bukkanni helységnevekről, pl. északi irányban: Judenburg, Szent Weit. Szent Weit le volt bombázva, éppen a nagy bombázás után értek oda. Nagy hegyek között jártak. Majd úgy döntöttek, hogy megfordulnak. A szekér karaván délnek vette az irányt. Egy országút melletti erdőben éjszakáztak. Másnap reggel a gyerekek szaladgáltak minden felé. Egyszer csak Ferike észre vette, hogy balra tőle az emelkedőn két fegyveres német katona öt-hat tehenet hajt, majd jött egy lány, aki átvette a katonáktól a teheneket, a németek katonák pedig eltűntek a hegyekben. Pár pillanattal később nagy motorzúgás támadt. Angol katonák jöttek dzsipekkel és tankokkal. A gyerekek, így Ferike is rohant a hírrel a felnőttekhez: itt vannak az angolok! A felnőttek nagyon gyorsan eldöntötték, hogy küldöttséget menesztenek a faluba az angolokhoz azzal, hogy egy csoport van az erdőben! (Mi legyen velük?) Visszajött a küldöttség az angol parancssal: a csoportnak szekeresetül, mindenestül el kell mennie a Dráva parti Weissensteinbe. A parancsnak megfelelően felkerekedtek, és meg is érkeztek a megjelölt helységbe, ahol már álltak a barakkok.

– „Letelepedtek” ők is itt Weissensteinben. Valójában angol fogságba mentek. Az angoloktól fémdobozokba forrasztott amerikai kekszet kaptak élelmiszerként. Más nem lévén, levágták lassacskán a lovakat. Sós vízben megfőzték, hetekig főtt lóhús volt az ennivalójuk keksszel.

– 1945. május elején jártak.

– Egy reggel arra ébredtek, hogy locsog-tocsog a barakk, a padlója vízben. Kiöntött a Dráva. Az országútra, a tábor alá érkezett egy csomó angol teherautó. A táborlakók kicaplattak a vízben a teherautókhoz. Felszálltak. Elvitték őket a hegyek közé egy Eisentratten nevű falu fölé egy tisztásra, ahol sátrakat vertek fel. Itt éltek valameddig. Az élelem változatlanul és főleg kekszből állt.

SZÖCSIKE-ÖCSIKE

– Telt-múlt az idő. Az árvíz, a rossz ellátás, a megbízhatatlan ivóvíz miatt vérhas járvány ütött ki a táborban. A gyerekek anyukája is megbetegedett. Nagyon nagy fájdalmak voltak. Az egyetlen gyógyszer, amit Ferike szerezni tudott, az ópium volt, az angol felcsertől könyörögte ki. Csoda történt. Meggyógyult.

– Aztán egy nap ismét teherautók jöttek. Táborbontás. A táborlakókat visszaköltöztették Weissensteinbe, de nem a Dráva partjára, hanem a hegyoldalra, az erdőbe. Itt álltak már a, talán papundekliből készült, kis házikók. Az anyuka a két gyerekkel egy ilyen kis házikóba „költözött”.

– Azt sem szabad elfelejteni, hogy ebben a nem mindennapinak mondható világból és életből nem hiányozhatott az iskola. Hihetetlen, de a gyerekek „iskolá”-ba jártak. A táborban lakó tisztek között voltak tanítók vagy tanárok? Azt nem tudjuk, de tanítottak. Sőt még bizonyítványt is adtak, amely az iskola látogatását volt hivatott igazolni. Ferikének a negyedik osztály elvégzését igazolták. Ezen a tényen nem változtat az sem, hogy szegény kisfiúnak a következő tanévben a negyedik osztályt újra kellett járnia.

– A weissensteini táborban tudták meg, hogy vége a háborúnak.

– Egyik nap Weissensteinbe ment a kis család. A falu utolsó házánál feltűnt egy rongyos magyar katonai köpenybe öltözött férfi. Ferike azonnal megismerte. Az édesapja volt. Rohant felé. Az öröm leírhatatlan volt. Hónapok óta semmi hírt nem hallottak felőle.

– A sok borzalom között, melyeket menekülésük során megéltek, voltak csodák is. Ezek között az egyik nagy csoda az volt, ahogy a kis család tagjai egymásra találtak.

– A gyerekek megtudták, hogy apukájuk amerikai fogságba esett. A Nemzetközi Vöröskereszt, amely számon tartotta a fogolytáborok névsorát, segítségével tudta meg, hogy a családja is Ausztriában, egy menekülttáborban van. Hogy családjával találkozzon, a táborból megszökött, de elfogták, visszavitték. Nem adta fel. Másodszor egy néger amerikai katona segítette a szökését a jegygyűrűjéért cserében. Ez a szökés sikerült.

Együtt volt a család. Az angol táborban az apuka igazolni tudta magát. Így együtt maradhattak.

Aztán jött a döntő kérdés: Hogyan tovább? Maradnak vagy hazamennek?

Hazamentek! Hazajöttek! – fejezte be Majmóca tanító bácsi a nem mindennapi történelem órát.

Vége az első könyvnek

TARTALOMJEGYZÉK

Szereplők a történet kezdetén	5
1. ugrás Találkozás Majmóca tanító bácsival	6
2. ugrás Utazás a Gólya-rezervátumba	9
3. ugrás A Nagy Szárító rejtekhelye	13
4. ugrás Megszárad Buta Borzas Arnoldka.....	17
5. ugrás Buta Borzas Arnoldka ajándéka.....	20
6. ugrás Felkészülés az utazásra.....	22
7. ugrás Utazás a gólyák hátán	25
8. ugrás Pihenő Rókafarmon.....	27
9. ugrás A rókák ravaszkodnak.....	31
10. ugrás Hazatérés.....	33
11. ugrás Ille Pille tanító néni próbálkozása	36
12. ugrás Szénaboglya készül	40
13. ugrás Patent farmer megérkezik.....	43
14. ugrás Megkeresik az alagutat.....	47
15. ugrás Játék és építkezés	51
16. ugrás A Rejtett Szépség	54
17. ugrás Patent a boglya tetején	57
18. ugrás Túró, Kormi és Füsti	61
19. ugrás Janika és Gizella.....	64
20. ugrás A kutyák idegen szagot éreznek.....	67
21. ugrás Patkó bemutatkozása.....	72
22. ugrás Patkó kutyaólat kap.....	76
23. ugrás A Cincogó család félelmei	79
24. ugrás A kicsinyek játszanak.....	83
25. ugrás Máté Fiaszter rémületet okoz	86
26. ugrás Máté Fiaszter érkezése	90
27. ugrás Máté Fiaszter kérése.....	95
28. ugrás Csöbör és vödör.....	99
29. ugrás Pigmi egyedül érzi magát.....	104
30. ugrás NKK	107

31. ugrás	Háborús állapotok	111
32. ugrás	Mi történjen a rabokkal?	116
33. ugrás	A tanú és a kérdései	121
34. ugrás	Szirti Sas marad.....	126
35. ugrás	Három napos tanév.....	130
36. ugrás	A tudós tanító Majmóca	135
37. ugrás	Új utazási készülődés	139
38. ugrás	Találkozás Hamar Hellerrel	144
39. ugrás	Találkozás a Zöldtalpúakkal.....	148
40. ugrás	A FALAK.....	152
41. ugrás	Zöld történet.....	156
42. ugrás	Pocok Pacák elmenekül.....	159
43. ugrás	Buckavárosban	163
44. ugrás	Barátságok.....	168
45. ugrás	Hazatérés gólyaháton	172
46. ugrás	Pigmi és Dalibor.....	177
47. ugrás	Ille Pille ébredése	181
48. ugrás	„aVé” a varázsló.....	185
49. ugrás	Máté Fiaszter története.....	193
50. ugrás	Találkozás Dux Renátával.....	198
51. ugrás	Pigmi egyedül.....	203
52. ugrás	Elmegy Máté Fiaszter és aVé.....	208
53. ugrás	Majmóca tanító bácsi mesél.....	212